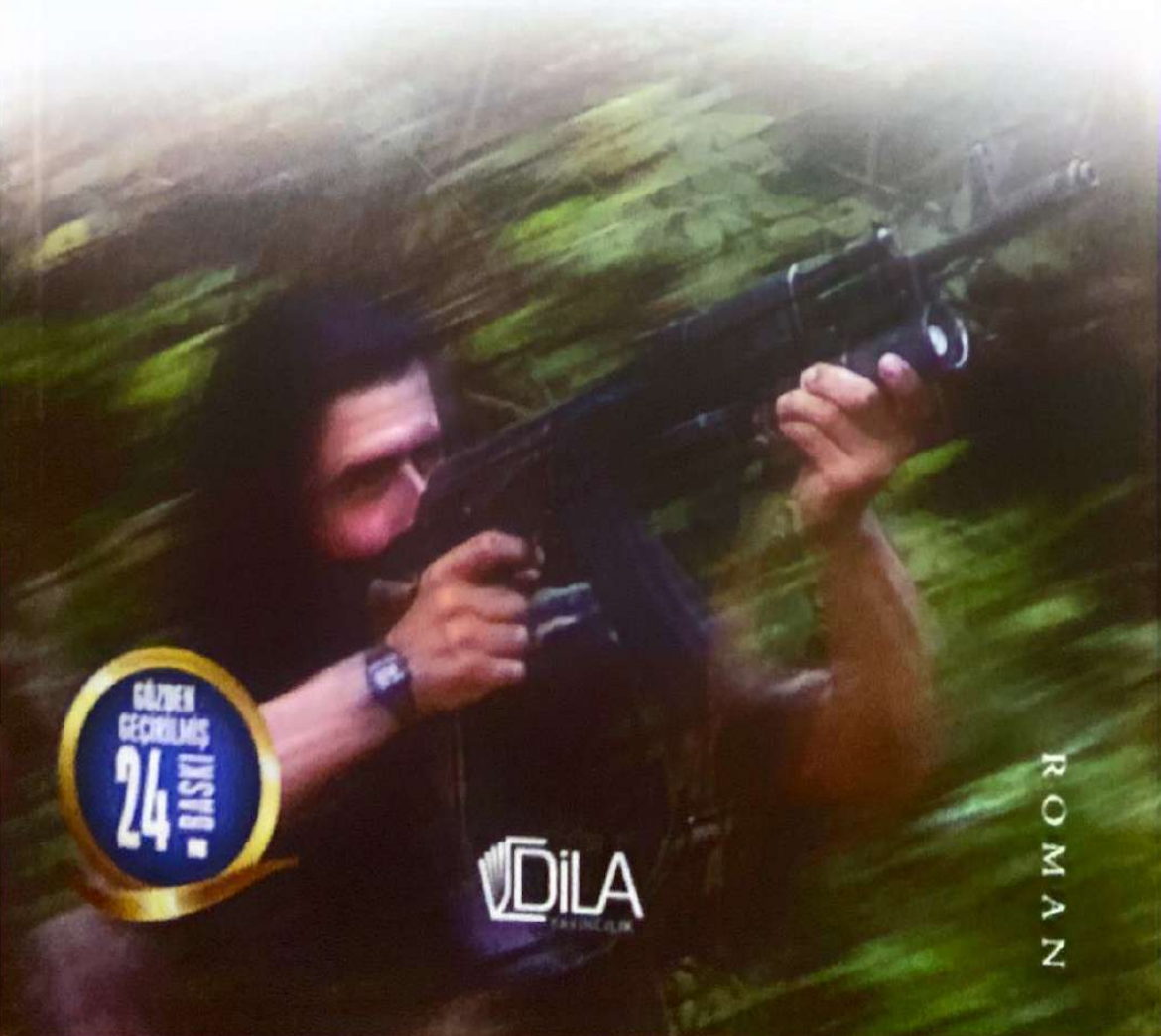
ÇEÇENYA SERİSİ - 2

KIYAMOĞLU SANCAKTAR

ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇILARI

Dağlarda Dalgalanan Cihad Rüzgarı

GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ 24. BASKI

DİLA

ROMAN

Savaş, gerilim, gözyaşı... Kara bir öfke, titreten bir heyecan; casuslar, hainler ve Çeçenya'yı Rus'lara dar eden kahramanlar: Cehar Dudayev, Hamza Halidov, Ahmed Zakayev, Honkurpaş İsrapilov, Aslanbek İsmailov ve daha niceleri...

Dünya'yı dehşete düşüren bir cesaret; "Budduyonovsk", "Kızılyar", "Parvomaiskoye", Avrasya Feribotu" ve bunlar kadar heyecanlı, bunlar kadar dehşet diğer baskın ve suikastler... Cihad, aşk ve umutlar tüm mücahid ve mücahidelerin kazınmıştı yüreğine... Hep o güneydi randevular... Güneşin Hür ve Müslüman ÇEÇENYA" üzerine doğacağı güne...

"Çok geçmeden Fatma ile Betül tepenin eteklerinde görünüler. Hallerinden telaşlı oldukları anlaşılıyordu. Tepeye çıktıklarında nefes nefese kalmışlardı. Fatma:

-Mücahidleri Parvomaiskoye yakınlarında büyük Rus birlikleri ablukaya almış. Hemen harekete geçmemiz lazım."

Yayımlandığı 2000 yılından beri onbinleri yutan bu heyecan girdabına, kapağı açtığınız anda kapılmaktan kendinizi alamayacaksınız.

Çeçenya Serisi-2

Özgürlük Savaşçıları

Kıyamoğlu Sancaktar

DİLA YAYINCILIK

ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇILARI

Savaş, gerilim, gözyaşı... Kara bir ülke, titreten bir heyecan; casuslar, hainler ve Çeçenya'yı Rus'lara dar eden kahramanlar: Cehar Dudayev, Şamil Basayev, Salman Raduyev, Hamza Halidov, Ahmed Zakayev, Honkurpaş İsrapilov, Aslanbek İsmailov ve daha niceleri...

Dünyayı dehşete düşüren bir cesaret; "Budduyonovsk", "Kızılyar", "Parvomaiskoye", "Avrasya Feribotu" ve bunlar kadar heyecanlı, bunlar kadar dehşet diğer baskın ve suikastler... Cihad, aşk ve umutlar tüm mücahid ve mücahidelerin kazınmıştı yüreğine... Hep o güneydi randevular... Güneşin "Hür ve Müslüman ÇEÇENYA" üzerine doğacağı güne... "Çok geçmeden Fatma ile Betül tepenin eteklerinde göründüler. Hallerinden telaşlı olduklan anlaşılıyordu. Tepeye çıktıklarında nefes nefese kalmışlardı. Fatma:
-Mücahidleri Parvomaiskoye yakınlarında büyük Rus birlikleri ablukaya almış. Hemen harekete geçmemiz lazım."

TAKDİM

Kafkas-Rus savaşları genellikle aynı yörüngede deveran eder. Belli mevsimleri vardır sanki. Önce Moskof çizmelerine karşı kentlerde savunmalar yapılır. En önemlileri de başkentlerde yapılır.

Eğer elde yeterli miktarda güç yoksa dağlara çekilip "Gerilla Savaşı"na başlanır. Bu mevsimde düşman vur-kaç taktiğiyle yıpratılmaya çalışılır. Düşmanın iyice zayıfladığı kanısına varılırsa, artık "Şehirlere inme"nin zamanı gelmiş demektir. Ânî baskınlar düzenlenip şehirler Moskof'dan temizlenir. Bütün şehirler kısa zamanda mücâhidlerin eline geçerse Moskof rezil bir şekilde Rusya'ya geri döner ve böylelikle bir savaş seyrini tamamlamış olur.

Fakat ne var ki Moskof "Yenilen pehlivan güreşe doymaz" misali toparlanıp dalga dalga tekrar gelir ve savaş yeniden başlar. Aynı mevsimlerle de devam edip son bulur. İmam Mansur döneminden beri bu böyledir. Ne Kafkas-Çeçen yiğitleri baş eğer, ne de Ruslar yüz binlerce ölü verdikleri hâlde Kafkasya'dan vaz geçerler.

Çeçenya Serisi bunlardan en önemlisini, netice itibârıyla ilk defa Rusların, uluslararası kuruluşlar önünde yaptığı bir anlaşma ile Kafkaslar'da bağımsız bir devletin varlığını resmen kabul etmesiyle son bulan 94-96 Çeçen-Rus savaşını konu almaktadır.

Seriyle ilgili genel bilgiler, içinde en önemli kent savunması (Aralık 94 Grozni savunması) da bulunan serinin birinci kitabı "MOSKOF MEZARLIĞI"nda verilmektedir.

Elinizdeki kitab, savaşın ikinci mevsimi "Gerilla Savaşları" dönemini konu almakta, "Budduyonovsk" ve "Kızılyar" baskını gibi dünyaca ünlü gerilla baskınlarını, "Parvomaiskoye" gibi eşi görülmemiş bir "Kıskaçtan Kurtulma Harekâtı"nı ve savaşın daha nice değişik boyutlarını ayrıntılı bir şekilde canlandırmaktadır.

Tabî bu romanda, maddeyi sıfıra indiren iki duygu "Cihad ve Aşk" kolkola gezmekte ve savaşta yaşanmış aşk hâdiseleri değişik duygularla harmanlanarak, sunulmaktadır.

Serinin üçüncü kitabı ise bunun devamı niteliğinde "Zafer Mevsimi"ni Moskofların şehirlerden kovuluşunu, ödenen bedelleri, şehir direnişlerini ve aşkların vardığı son merhaleleri çarpıcı bir şekilde işlemektedir.

Bu romanlar için Allahu Teâlâ'dan en büyük niyazım, romanları Çeçenya'ya yardıma, insanların hidayetine ve toplumların aksiyonuna vesîle etmesidir.

Gayret bizden, takdir sizden, tevfîk ve mutlak irade ile tecellî Yüce Mevlâ'dandır.

Allah'ın Selâmı tüm mü'minlerin üzerine olsun...

7 Mart 2000, Salı

Kıyamoğlu Sancaktar
kiyamoglu@hotmail.com

TAARRUZ

1.

Artık mücâhidler için yeni bir dönem başlamıştı; Gerilla savaşları dönemi. Bundan önce de Gerilla savaşı veren birlikler bulunuyorsa da bunlar azınlıktaydı. Mücâhidlerin çoğunluğu Dudayev'in emrindeki silahlı Çeçen askerlerinden müteşekkil orduydu. Aslan Meshadov, bu ordunun Genelkurmay başkanı, Şâmil Basayev, bu ordunun Generâllerindendi.

Şimdi bu ordu da Dudayev'in emriyle 15-30'ar kişilik guruplara bölünmüş, gerilla savaşı veriyordu. Grozni'yi almakla kıyamı bitirdiklerini sanıp sevinen Ruslar, bir süre sonra acı da olsa gerçeği fark etmişlerdi. Mücâhidler Ruslar'a Çeçenya'yı dar etmeye başlamışlardı.

Allah'ın mucizevî yardımları o kadar çok görülüyordu ki bunu Ruslar bile fark etmişlerdi. Hâkikati kavrayan müslüman oluyor, kavramayan ise sihir, büyü, halüsinasyon vs. deyip küfrüne devam ediyor, ancak her sâniye kahreden bir korkuyla pençeleşiyordu.

Sanki bütün şehidler Bedir'den, Uhud'dan, Yemame'den, Yermûk'den, Kadîsiye'den, Talas'tan, Endülüs'den, Malazgirt'ten, Hıttîn'den, Niğbolu'dan, Varna'dan, Kosova'dan, Çaldıran'dan, Mohaç'tan, Plevne'den, Sakar-

ya'dan ve her karışı şehîd kanlarıyla sulanmış İslâm topraklarından akın akın gelmiş, bu destan için saf bağlamışlardı.

Tabî ki maddeci Rusya, Allahu Teâlâ'nın **"Gerçek şu ki; Gözler kör olmaz, lâkin göğüsler içindeki kâlpler kör olur" hükmüne muvâfık olarak, bu mûcizevî yardımları göremeyecek, akabinde aldığı hezîmetlerle neye uğradığını şaşıracaktı.**

Tüm mü'minler gibi Hamza da bu mûcizelere inanıyordu. Çünkü Allahu Teâlâ, kâinattaki tek şek ve şüphesiz kitap olan kelâmında şöyle buyuruyordu: "Sonra Allahu Teâlâ mü'minler üzerine sekinetini (sükûnet ve huzur duygusunu) **indirdi. Ve sizin göremediğiniz ordular indirdi de kâfirlere azap etti. İşte bu kâfirlerin cezâsıdır. Onu sizin görmediğiniz bir ordu ile destekledi ve kâfir olanların kelimesini** (Dâva, Slogan, Sembol vs. uğrunda mücâdele ettikleri şeyleri) **alçalttı. Allah'ın Kelimesi ise zâten en yücedir. Hani Rabbin meleklere; "Şüphesiz ki ben sizinle beraberim. Haydi, îman edenlere destek olun. Ben kâfirlerin yüreğine korku salacağım. Vurun boyunlarına, vurun onların bütün parmaklarına" diye vahy** (Emr) **ediyordu. Evet. Siz sabır gösterir ve Allah'tan sakınırsanız, onlar** (Düşmanlarınız) **hemen şu anda üzerinize gelseler, Rabbiniz nişanlı beş bin melekle size yardım eder... Zafer yalnızca mutlak güç sahibi Allah katındadır."**

İşte bu âyetler, yeri gelince peşpeşe tezâhür etmiş ve etmeye devam edecekti. Bu konuda inananların en ufak bir şüphesi yoktu.

.....

Hamza ve arkadaşları akşamleyin ormanlık arazide mola verdiler. Namaz kılınıp yemekler yendikten sonra Hamza; Ebu Cendel, Mansur, Hüseyin, Yâkub ve Selim'i yanına çağırdı. Onlara:

– Eee arkadaşlar! Şimdiden sonra izleyeceğimiz metod belli. Siz ne diyorsunuz? Önce karargâhla olan, yarım kalmış hesabımızı mı bitirelim, yoksa biraz daha vur-kaç taktiği mi uygulayalım?

Yakup:

– Önce yarım kalmış işi bitirelim, sonra gerilla savaşına devam ederiz.

Hamza diğerlerine döndü:

– Ya siz ne diyorsunuz arkadaşlar?

Mansur:

– Bence, öncelikle bir müddet vur-kaç taktiği uygulamak daha iyi olur derim Reis! Çünkü Hüseyin'in de bildiği gibi evrakların içinden bazıları bu karargâhın yapacağı baskınlar, ikmâller, takviyeler gibi mevzuşar ile ilgili. Önce bunları değerlendirirsek hem daha fazla ganîmet alır, hem de karargâhı psikolojik olarak yıpratmış oluruz.

Hüseyin:

– Doğru, hem bundan da mühim olan bir şey var. O da evrakları incelediğimizde bazı önemli harekâtların bir iki ay sonraya plânlanmış olduğunu gördük. Düşman şu an evrakların bir kopyasının bizim elimizde olduğundan habersiz. Onları ürkütmediğimiz takdirde Çeçen Kurmayları bundan faydalanabileceklerdir.

Bu açıklama Hamza'yı memnûn etmişti:

– Evet arkadaşlar, bu açıklamaya ne diyorsunuz?

Ebu Cendel:

– Bence çok güzel bir fikir.

Selim:

– Bence de.

Hamza Yâkub'a döndü:

– Sen ne diyorsun Yâkub?

– Allah Hüseyin ve Mansur'dan râzı olsun diyorum. Başka ne diyeceğim? Ortada böyle nedenler varken benim dediğim zaten olmaz.

– O zaman elimizdeki evrakları değerlendirerek bazı plânlar yapalım.

Bir süre evrakları ve hareket plânını müzâkere ettiler. İlk hedefleri 4 gün sonra Novalak kasabasını işgâle yeltenecek olan Rus birlikleriydi.

.....

O gün sabah 6'da sabah namazını cemaatle eda ettikten sonra yola çıktılar. Novalak kasabasının 2 km. dışında tertîbat almışlardı. Acaba Rusların plânlarında herhangi bir değişiklik olmuş muydu? Bu soru hepsinin zihinlerini kurcalıyordu.

Fakat bir süre sonra karşıdan Rus birlikleri görünmeye başlayınca rahatlamışlardı.

Kasaba ovanın içinde olduğundan yolun her iki tarafı da düzdü. Baskına pek elverişli değildi. Mücâhidlerin işleri pek kolay olacak gibi görünmüyordu. Bundan dolayı mücâhidler yolun etrafına (L) şeklinde mevzîlenmişler, yola ve

Rusların bir baskın anında ilk siperleneceklerini tahmin ettikleri yerlere mayın döşemişlerdi.

Hamza yolun ön tarafına düşen 6 mücâhidin komutasını Ebu Cendel'e vermiş, 10 mücâhidle de kendisi yola paralel bir şekilde mevzîlenmişti. Yâkub'u da 7 mücâhidle beraber Rusları arkadan çevirmekle görevlendirmişti. Bunlar pusu mahallinden 250 metre ileride gizlenmiş, sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı.

Artık nefesler tutulmuş, Rusların tuzağa girmesi bekleniyordu. Hamza görebildiği kadarıyla 20-25 kadar tank olduğunu tahmin ediyordu. Cemselerin sayısı ise bir hayli çoktu. Allahu Teâlâ'ya nusret için duâ etti.

Tuzağa giren ilk iki tank büyük bir patlamayla devrilmişti. Hamza bağırdı:

– El bombalarını fırlatın!

Şimdi Rusların üzerine el bombası yağmaya başlamıştı. Ruslar böyle bir baskını hiç beklemediklerinden büyük bir panik yaşıyorlardı. Devrilen tanklar yolu kapattığından, sağlam kalanlar yolun her iki tarafına doğru yöneldiler. Fakat bu onların hayatına mâl oldu. Mücâhidlerin döşediği mayınlar onları külüstüre çevirmişti.

Hamza ikinci emri verdi:

– Daha çok cemseleri hedef alın!

Cemseler kuvvetli bir zırha sâhib olmadığından el bombalarıyla kolayca tahrib ediliyordu. Fakat tanklar için bunu söylemek zordu. Bunların tahrib edilebilmesi için mayın yahut roket gerekiyordu. Bunların mermileri mücâhidlerde az miktarda bulunduğundan oldukça idareli kullanıyorlardı. El bombaları ile tankları tahrib edebilmek için ancak

içine atabilmek lâzımdı. Bu ise o mesafeden hayli güç bir işti.

Cemselerin birer birer havaya uçtuğunu gören askerler, aşağı atlayıp mevzîlenmeye başlamışlardı.

Bunu gören Hamza:

– Ateş serbest! diye komut verdi.

Cemselerden inen Rus askerleri sapır sapır dökülmeye başlamışlardı. Fakat birliğin komutanı Binbaşı Glatkov bunu görmesine rağmen askerlere "İn" emrini vermekte ısrar ediyordu. Sabrı taşan bir yüzbaşı îtiraza yeltendi:

– Komutanım, inenler anında vuruluyorlar. Lütfen emir verin de artık inmesinler.

Komutan onu eşşekten düşmüşten beter etti:

– Daha çok toysun Yüzbaşı! Görmüyor musun inenlerin yarısı mevzîleniyor? Burada kalırsak hepimiz öleceğiz. Şu kabak gibi ortada kalan cemselerin, el bombalarına dayanması mümkün mü? Fakat indiğimizde hiç değilse savaşmamız mümkün. Karargâha durumu haber verdim. Takviye kuvveti yola çıktı. Bir-birbuçuk saat kadar dayanabilirsek kurtuluruz.

Haydi! Lafı uzatmayalım da atlayalım. Bombalar bize torpil geçmez herhâlde.

Tam atlamışlardı ki beş saniye sonra bulundukları Jeep yediği bombayla iskelete dönmüştü. Yüzbaşı mırıldandı:

– Bırrr! Komutan gerçekten de haklıymış. İçinde bulunmak istemezdim doğrusu.

Artık çatışma araçlardan yere geçmişti. Bir süre sonra araçlardan sadece en arkadaki 5 tank sağlam kalabilmişti.

Onlar da tüm güçleriyle mücâhid siperlerini bombalıyorlardı.

Rusları arkadan kuşatmakla görevli olan Yâkub şimdiye kadar çatışmaya katılmamıştı. Arkadan sarmak için Ruslar'ın gâfil bir anını bekliyordu. Fakat arkadaki 5 tank sağlam kalıp ateş etmeye başladığını görünce fikir değiştirdi. Tanklar mücâhidlere çok zarar veriyorlardı. Rusları arkadan çevireceğine bunları imhâ etse, mücâhidlerin işine daha çok yarardı.

Bunun üzerine adamlarından 4 tanesini ayırdı ve beşi birlikte zâten çok yakın oldukları tanklara doğru sürünmeye başladılar.

Onlar tarafından hiç ateş edilmediği için, tanklar bütün dikkatlerini diğer mücâhidler üzerinde yoğunlaştırmışlardı. Yeterince yaklaştıklarını hesab eden Yâkub hücûm işaretini verdi.

Hepsi hızla bir tankın üzerine çıkarak el bombalarını içeri fırlatıp, yine hızla kendilerini yere atmışlardı. 3 saniye sonra geri kalan 5 tank da vîraneye dönmüştü. Böylece mücâhidler bir nebze de olsa rahatlamışlardı. Fakat arkadan çevirme plânları da suya düşmüştü.

Çatışma bir-bir buçuk saat bütün şiddetiyle devam etti. Bu zaman zarfında mücâhidler büyük ölçüde üstünlük sağlamışlardı. Ruslar üç taraftan da sarılmış sadece boş olarak arkaları kalmıştı. Son ümitlerini tüketiyorlardı. Mücâhidler fırsat verseydi çoktan kaçacaklardı ama bunun sonları olacağını çok iyi biliyorlardı.

İşte tam bu sırada karargâhtan gönderilen takviye kuvveti yetişti. Bu sefer tedbirli davranmışlar, öne tankları ge-

çirmişler, onların kesif ateşi sayesinde fazla zâyiat vermeden mevzîlenmişlerdi. Bu durum Rusları müthiş sevindirmiş, moralleri artmıştı.

Hâdiseyi izleyen Hamza esefle mırıldandı:

– Düşmana büyük bir takviye kuvveti geldi. Üstelik uyanık davrandılar. Zafere ulaşmamız artık çok zor.

Selim:

– Öyleyse çekilelim.

– Olmaz. Eğer çekilirsek kasabada taş üstünde taş bırakmaz bu vicdansızlar. Şehîd oluncaya kadar vuruşacağız.

Ruslar büyük bir şiddetle saldırıyorlardı. Mücâhidleri ezeceklerine çoktan inanmışlardı. Bazıları kasabada nasıl davranacaklarının plânlarını bile yapıyorlardı. Hatta bir bölük Rus askeri ucuz kahramanlığa niyetlenerek kafalarını kaldırmışlar, hücûma hazırlanıyorlardı.

Rusların bu umursamaz hareketleri Hamza'yı çok sinirlendirmişti. Bu fareler mücâhidleri korkutacaklarını mı zannediyorlardı?

Haykırdı:

– Mücâhid kardeşlerim! Bu pis mahluklar bizi korkutacaklarını sanıyorlar. Haydin onlara "Müslüman"ın ne demek olduğunu gösterelim!

Böyle dedikten sonra, tekbir getirerek siperinden fırlayıp koşmaya başladı. Bu ne cesaretti böyle! Diğer mücâhidlerin de içi şevkle dolmuştu. "Allah, Allah" sedâlarıyla saldırıya geçtiler.

Ruslar neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Nasıl olur da bir avuç insan alay edercesine mermilerin, bombaların,

tankların, binlerce askerin üzerine böylesine gözü karalıkla koşabilirdi? Maddeci kafaları böyle bir şeyi almıyordu. Alamazdı da. Çünkü kâlpleri mühürlenmişti.

Elleri titreye titreye mücâhidleri tarıyorlardı. Binlerce mermi, yüzlerce bombadan hiçbiri Allah'ın yardımıyla mücâhidlere isabet etmemişti. Rusların gözleri faltaşı gibi açılmış, onca kurşun yağmuruna rağmen, sapasağlam üzerlerine gelen mücâhidlerin dehşetinden ne yapacaklarını şaşırmış vaziyette dona kalmışlardı.

Mücâhidler koşarken bir de Hamza'nın emriyle Rus siperlerine el bombası yağdırıyorlardı. Bunların büyük çoğunluğu isabet kaydediyor her saniye 8-10 Rus askeri cehennemi boyluyordu. Nihayet akıllarının tamamının uçup gitmediği 15-20 erkek, erkekliğin "Onda dokuzunun kaçmak, onda birinin ise etrafta hiç görünmemek" kaidesini hatırlamış olacaklar ki, siperlerinden fırlayıp kaçmaya başladılar.

"Korku Barutu"yla dolmuş diğerleri zaten böyle bir kıvılcım bekliyordu. Yarım dakika geçmeden bütün Ruslar tabanları yağlamışlardı. Fakat ne çâre? Kuş olsalar kurşundan hızlı olabilirler miydi? Mücâhidlerin tüfekleri yakaladıklarını cehenneme uçuruyorlardı. Firarı gören tanklar da geri çekilmek zorunda kaldılar.

Eski patlattıkları tankların hurdalarının yanına gelince Hamza:

– Herkes siper alsın ve kaçan Rusları tarasın diye emir verdi.

Şimdi dikiş makinası gelişi güzel değil de düzenli bir şekilde işliyordu. Ruslar olgun armut gibi sapır sapır dökülüyorlardı. Komutanları küplere binmişti:

– Durun sersemler! Yere yatın, siper alın. Üç buçuk kişiden mi kaçıyorsunuz? Yuh size! Kaçmakla kurtulacağınızı mı zannediyorsunuz? Bu sefer de sizi ben geberteceğim. Kaçmayın, kaçmayın! Dönün geri! Ayakta Çeçenler için daha kolay hedef oluyorsunuz! Yere yatın...

Binbaşı Glatkov'un bu yırtılmaları bir netice vermişti. Önce rütbeliler kendini toparladı ve siper aldı. Bunlarla birlikte askerlerin bir kısmı da siper almıştı. Diğerlerini subaylar kısa zamanda toparladı ve hepsi siper alarak yeniden ateşe başladılar.

Hamza'nın yanaklarından, Cehennem ateşini söndüren, Rahmet pınarı, Şefkat menbaı, Günahların affı için en etkili madde, mazlumlardan hiç ayrılmayan "Gözyaşları" süzülüyordu:

– Ya Rabbi! Sana binlerce şükürler olsun ki, İslâm'ın izzetini, kâfirlere bir defa daha gösterdin. Biz buna sebep olmaya lâyık olmadığımız hâlde lûtfunun büyüklüğünden biz zelîl kullarına bahşeyledin.

Mücâhidlere döndü:

– Arkadaşlar! Allahu Teâlâ bir kere daha bize izzet ve şeref verdi. Kâfirleri rezil etti. Artık şehîd olsak da ne gam?! Şehâdete hazır olun arkadaşlar! Düşman bizim cesedlerimizi çiğnemeden şu kasabaya bir kere bile bakamayacaktır. Fakat postumuzu elimizden geldiği kadar pahalıya satmak boynumuzun borcudur. Gâzânız mübârek olsun! Allahu Ekber!

Bütün mücâhidler tekbir getirerek yeni bir şevkle saldırıya geçtiler. Artık taktik, düzen, plân vs. kalmamıştı. Bir tarafta yalnızca Allah'a güvenerek, O'nun lûtfedeceği

şehâdeti özleyerek savaşan bir avuç insan, diğer tarafta çökmüş bir sistemin, moruklamış kalıntıları üzerine kurulan bir devletin, inançsız, ruhsuz, ne için savaştığını bilmeyen askerleri...

Ruslar çokluklarına güvenerek yeneceklerine inanmaya başlamışlardı. Sanki biraz önce çaylaklar sürüsü gibi kaçan onlar değildi. Arkalarını boş bırakarak tamamen mücâhidlere yüklenmişlerdi.

O sırada her iki tarafın da hiç ummadığı, hesaba katmadığı bir şey oldu; Rusların arkasından yağmur gibi kurşun yağmaya başlamıştı. Rastladığını deviriyor, yere seriyordu. Tankların ve cemselerin üzerine de bombalar yağıyordu. Ruslar afallamışlar, mücâhidlere tâze kuvvet geldiğini anlamışlardı. Fakat ateşin nereden geldiğini kestirememişlerdi.

Rusların, arkasından ateş açıldığını ilk fark eden Ebu Cendel olmuştu:

– Bakın, bakın! diye bağırdı. Ruslar paniğe kapıldı. Arkalarından ateş ediliyor. Gâlibâ bizimkilerden bir grup yardımımıza yetişti.

Bu müjde diğerlerini çok sevindirmişti. Hüseyin bağırdı:

– Dayanalım arkadaşlar! Müstekbirlerin zevâli yakındır!

Fakat ortada bir gariplik vardı. Ruslar çok büyük bir hızla kırılıyorlardı. Sanki atılan hiçbir mermi boşa gitmiyordu. Tank ve Cemseler ise çoktan paramparça olmuştu. Beş dakika geçmeden Rus siperlerinde bir sinek vızıltısı bile duyulmaz hâle gelmişti.

Mücâhidler seslerin kesilmesinden önce şüphelendiler. Fakat bir müddet sonra hiçbir hareket göremeyince şaşırdılar.

Hamza:

– Allah, Allah. Bunların sesleri niye kesildi birdenbire?

Ebu Cendel:

– Acaba oyun mu yapıyorlar?

– Ben gidip bir bakayım.

Hamza'nın bu sözüne Ebu Cendel'in îtiraz etmesine zaman kalmadan Mansur siperden ileri fırladı ve sürünmeye başladı.

Ebu Cendel:

– Hey! Dur! Ne yapıyorsun sen? Delirdin mi? Biz sana "Git" mi dedik?

Mansur henüz yeterince uzaklaşmamıştı. Bağırarak cevap verdi:

– Allah yolunda şehîd olmayı istemek delilikse bilin ki; ben de sizin gibi delirdim. Her zaman tehlikeli işlere siz mi atılacaksınız? Şehâdeti ipotek altına mı aldınız? Yok öyle yağma! Haydi hakkınızı helâl edin! Allahaısmarladık!

Ebu Cendel bu sözler karşısında gözyaşlarını tutamamıştı:

– Hay deli oğlan! Allah müstehâkını versin. Bizi bu yaştan sonra sulugöz yapacaksın. Ne güzel konuştu?! Bizi de bir güzel utandırdı. Kendisini adam yerine koymadığımızı sandı. Halbuki ben, onu yeni müslüman oldu diye tehlikeli işlere gönderip dışladığımızı zannetmemesi için öyle söylemiştim.

Fakat o bizi çoktan geride bırakmış. Kısa zamanda uzun yol kat edip îmanın tadına varmış. Bataklıkta biten nâdide bir çiçek gibi.

Şu anda ona karşı kâlbim büyük bir sevgi ve muhabbetle doldu. Eğer Mevlâsına kavuşmadan dönerse Allah şahîdim olsun ki onunla dünya-âhiret kardeş olacağım.

Hamza'nın da gözleri dolu dolu olmuştu:

– Ben de ey azîz arkadaşım ben de, diyerek Ebu Cendel'e katıldığını belirtti.

Mansur bir süre süründükten sonra ayağa kalkıp koşmaya başladı.

Yâkub:

– Eyvah! diye bir çığlık attı. Ne yapıyor bu? Vurulacak!

Fakat hiç de tahmin ettikleri gibi olmamıştı. Mansur, Rus siperlerine kadar ilerlediği hâlde hâlâ bir mermi bile atılmamıştı. Mansur onlara el sallıyor, gelmelerini işaret ediyordu.

Hamza:

– Gidelim.

Tekbirlerle Rus siperlerine doğru yürüyüşe geçtiler.

Siperlere varmdıklarında, karşılaştıkları manzara şaşırtıcıydı. Siperlerde bir tane canlı bile yoktu. Hepsi beyinlerinden kurşunlanmıştı.

Mansur:

– Vay canına! Bu kadar da keskin nişancı mücâhidler de varmış demek. Kimin bölüğü acaba?

Hamza:

– Hüseyin! Yâkubla beraber gidin bakın bakalım, kimlermiş? Hâlâ niye ortaya çıkmamışlar?

Keşfe giden Yâkub ile Hüseyin, yarım saat sonra geri döndüler.

Hamza sordu:

– Kimlermiş?

Verdikleri cevap bomba gibiydi:

– "Allah'ın Görünmez Orduları."

2.

Hüseyin devam etti:

– Gittiğimizde kimseyi bulamadık. Etrafı iyice araştırdık. En ufak bir iz bile yoktu.

Mücâhidlerin sevinçlerini ifâde etmek mümkün değildi. Kimi ellerini açmış şükrediyor, kimi secdeye kapanmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

İkindi namazlarını bu his içinde kıldıktan sonra mücâhidlerde hareket başladı. İki ağır yaralı vardı. Hamza bunların kasabaya nakledilmesini ve ganîmetlerden gerektiği kadar ayrıldıktan sonra diğerlerinin kasabaya sevk edilmesini istedi.

Bu kadar silahı yirmi mücâhidin taşıması kâbil değildi. Kasabaya adam yollanarak yardım istendi. Bir müddet sonra kasabadan gelen beş yüz kişi fazlalık silahları kasabaya taşımaya başladılar. Hamza kasaba kaymakamına silah ve mühimmatın şimdilik uygun bir yerde saklanmasını, ardından bütün cephanenin Dudayev'e rapor edilmesini söyledi.

Öte yanda Ebu Cendel Mansur'u arıyordu. Onu ağır silahların taşınmasına yardım ederken buldu. Seslendi:

– Mansur Kardeş! Bir dakika gelebilir misin? Seninle birşey konuşmak istiyorum.

Mansur ellerini bir bezle sildikten sonra yanına geldi:

– Buyur Ebu Cendel, bir şey mi oldu?

Ebu Cendel cevap vermeden onu bir ağacın altına doğru sürükledi. Beraber oturdular. Ebu Cendel söze başladı:

– Bak Mansur. Ben se...

Ağzını tıkayan bir el daha fazla konuşmasına imkân vermedi. Bu el Hamza'ya aitti. Onlara hissettirmeden ağacın arkasından sokulmuş ve bir anda atılarak Ebu Cendel'in ağzını tıkamıştı.:

– Oo şunlara bakın! Bize sormadan tek başına oturmuş muhabbet ediyorlar? Yoo hayır, ben buna izin veremem. Şimdi dağılın, akşama inşallah beraber muhabbet ederiz. Haydi, herkes görev başına!

Mansur olanlardan pek bir şey anlamamıştı. Ebu Cendel Hamza'nın bu hareketine karşılık, bıyık altından gülerek oradan uzaklaştı.

Akşama doğru mücâhidler yakınlardaki bir ormana doğru yola koyuldular. Vâdi her açıdan tehlikeliydi.

Ormana girdikten bir süre sonra Hamza, mola verdi. Yatsıdan sonra yanına Ebu Cendel, Hüseyin, Selim, Yâkub ve Mansur'u çağırdı. Bir süre hoşbeşten sonra Hamza konuya girdi:

– Arkadaşlar! Göstermiş olduğu cesâretten dolayı Mansur kardeşimizi huzurunuzda tebrik etmek istiyorum. Gerçekten bu gün ortaya koymuş olduğu tavırla kahraman bir mücâhid olduğunu isbat etti.

Selim:

– İslâm'ı hazmettiği her hâlinden belli. Karşısındakiler, dün omuz omuza savaştığı, kendi milletinden olan insanlar olduğu hâlde yine de canla başla savaşıyor.

Hüseyin:

– Tıpkı oğluna karşı savaşan Hz. Ebubekir ve kavmine karşı savaşan Muhacirler (Radıyallahu Anhûm Ecmaîn) gibi.

Yâkub bir âyet-i kerîmeyi hatırlattı:

– **"Allah'a ve âhiret gününe inanan bir toplumu -Babaları, oğulları, kardeşleri yahut akrabaları da olsa- Allah ve Rasûlüne düşman olanlarla sevişir (Sevgi besler, dostluk eder bir hâlde) bulamazsın. İşte onların kâlbine Allah îman yazmış ve katından bir ruh (Cebrâil Aleyisselam) ile onları desteklemiştir. Onları içlerinden ırmaklar akan cennetlere sokacak, orada ebedî kalacaklardır. Allah onlardan râzı olmuş, onlar da Allah'tan râzı olmuşlardır. İşte onlar Allah'ın hîzbindendirler. İyi bilin ki kurtuluşa erecekler de sadece Allah'ın hîzbinden olanlardır."**

Bu methiyeler karşısında Mansur kıpkırmızı olmuştu. Bir şeyler mırıldandı ama ne dediği anlaşılmadı.

Hamza devam etti:

– Arkadaşlar! Bildiğiniz gibi şimdiye kadar hep; beraber yedik, beraber güldük, beraber ağladık, beraber savaştık. Ben Allah için söylüyorum ki hepinizi çok seviyorum ve hepinizi candan arkadaş olarak kabul ediyorum. Sanırım siz de böyle düşünüyorsunuz?

Bu sözleri hepsi hararetle tasdik ettiler.

– Her ne kadar Mansur, aramıza sonradan katılsa da, kısa zamanda hepimizin sevgisini kazanmayı başardı. Zâten Selim ile karargâhtan kalma bir dostlukları da bulunuyordu.

Selim ile Mansur tebessümle birbirlerine bakıştılar. Diğerleri de bu söze tebessüm etmişlerdi.

Hamza devam etti:

– Hatta bunu sözlerinizle ikrar ettiğinizi de duydum. Bu gün Ebu Cendel'in Mansur'un arkasından söylediği sözler benim aklıma bir fikir getirdi;

Mâdem biz bu kadar birbirimizi seviyoruz, niye dünya-âhiret kardeş olmayalım?

Bu sözlere hepsi çok sevinmişti.

– Haydi hepimiz Kur'ân-ı Kerîm'e el basıp yemin edelim.

Bir Kur'ân-ı Kerîm getirildi ve hepsi el basıp şöyle yemin ettiler:

– Dünyada ve âhirette birbirimizi terk etmeyeceğimize, birimizin başı dertte olduğunda iki elimiz kanda dahi olsa yardım edeceğimize, gerektiğinde malımızı, canımızı birbirimiz için fedâ edeceğimize, çoğunluğumuz bir fikir üzerinde birleştiğinde, o fikre karşı çıkmayacağımıza ve onu uygulayacağımıza, her türlü ihtilafımızda İslâm Kanunlarını hakem kabul edeceğimize Allah üzerine yemin ederiz. Vallahi! Billahi! Tallahi!

Ilık bir bahar akşamı, Çeçenya'nın bağrında saklı olan zümrüdî ormanların birinde, dört ayrı ülkeden altı mücâhidin arasında tesîs edilen ebedî sevgi bağı, böylece düğümlenmiş oluyordu..

Dört ayrı milletten altı kişinin bir araya gelip ettikleri "Kardeşlik Yemini", dünyada ırk, dil, renk, milliyet gibi ayrımları sıfıra indirip, bütün insanların "Kardeş" olabilmesi için "yegane" adresi gösteriyordu.

.....

3 gün sonra bir ikmâl konvoyunu bastılar. Bol miktarda mühimmat elde etmişlerdi.

2 gün sonra Alroy köyüne gelen iki tabur askeri kaçırdılar.

4 gün sonra Bamut şehrine takviye olarak gönderilen 150 araçlık konvoyu dar bir geçitte sıkıştırdılar. Araçların yarıdan çoğu harab olmuş, Bamut'a gönderilen takviye tâkate muhtaç hâle gelmişti.

Zaferler birbiriyle yarış ediyordu...

Ruslar bu hadiselerden sonra müthiş korkuya kapılmışlar, yapacakları harekâtları önceden bilen mücâhidlerin sihir yaptıklarını zannediyorlardı.

Novalak kasabasına gidenlerin başlarına neler geldiği, hepsinin beyninden kurşunlandığı haberi, gidip görenler tarafından asker arasına fısıltıyla yayılmış, Ruslar korkudan deliye dönmüşlerdi. Hepsi de bir an evvel bu cehennemden kurtulmak için duâ ediyorlardı.

O günden sonra yapılan baskınlarda, Rus askerleri hemen tabanları yağlıyorlardı.

3 gün sonra Galayti köyüne giden üç tabur askeri bastılar.

2 gün sonra 35 araçlık ikmâl konvoyu mücâhidlere yem olmuştu.

Ruslar deliye dönmüşlerdi. Yapılan baskınlar ile iyice azalan karargâhın nüfûsu iki üç tabura kadar düşmüştü. Bunun üzerine iki tugay takviye gönderilmiş, böylece karargâh bir hayli kalabalıklaşmıştı. Komutan olarak bir tümgenerâl atanmıştı. Her hareketlerinin mücâhidler tarafından bilinmesi Tümgenerâl Galkin'i çıldırtmıştı.

Tuğgenerâl Rubaşov'un tavsiyesi üzerine yeni bir casus arama harekâtı -Tabî Mücâhidlerin karargâhtaki casusları olan Talgat ile Levani yine başroldeydiler- yapılmış, dört-beş subay kurşuna dizilmişti.

Karargâhta bir aylık harekâtlar iptal edilmiş, böylece mücâhidler biraz dinlenmeye vakit bulabilmişti.

Bu arada yaptıkları hizmetlerden dolayı Talgat ile Levani Binbaşılığa terfî etmişti. Karşı İstihbarat (Casusları takip ve tespit) tamamen onların insiyatifindeydi.

Bundan dolayı Talgat ile Levani tahkikat bahanesiyle sık sık karargâhın dışına çıkabiliyorlardı. Selim'in verdiği krokiyle silahların yerini kolaylıkla saptamışlardı.

Hamza bir ara karargâhın çevresine gözcüler dikmişti. Talgat ile Levani'ye haber göndermek için yol arıyordu. Sonrasında onların sık sık dışarı çıktıklarını görünce rahatladı ve bu işten vaz geçti.

.....

Bir ay sonra Hamza Talgat'a baskının 15 gün sonra yapılacağını haber veren ve plânı anlatan bir mektup yolladı.

Aradan iki gün geçmeden Hamza, Selim'i Dudayev'e, Hüseyin'i Basayev'e, Yâkub'u Ahmed Zekayev'e, Ebu Cendel'i Aslan Meshadov'a yardım almaya gönderdi. Halil

ve Hasan da diğer birliklerle irtibat kurup yardım almaya çalışacaktı.

On gün sonra gelen yardımlarla birlikte sayıları iki yüz elliye bâliğ olmuştu. Hamza disiplin bozulmasın diye rütbelendirme yapmak zorunda kaldı. Buna göre her on kişiye birisini "Emir" seçmişti. Her beş emire de Hamza'nın beş arkadaşı bölükbaşı olarak bakıyordu. Yardımcısı her zaman olduğu gibi Ebu Cendel idi.

Bir-iki gün sonra Ebu Cendel ile Selim'i on altı kişilik bir ekiple Mağarayı keşif için yolladı. Selim kâfileye kılavuzluk ediyordu.

Akşama doğru mağaranın olduğu tepenin eteğine ulaştılar. Uygun bir yerde mola verdiler. Namazlarını kılıp yemeklerini yedikten sonra Ebu Cendel nöbet saatlerini ayarladı ve mücâhidlere, hemen yatmalarını, yarının oldukça zor geçeceğinden zinde olmaları gerektiğini söyledi.

Öbür gün erkenden hazırlıklarını ikmâl edip tırmanışa geçtiler. İki-iki buçuk saat sonra Selim bağırdı:

– İşte orası! Nihayet ulaşabildik.

Ebu Cendel elini gözüne siper edip yukarıları taradı:

– Hani nerede? Ben ortalıkta mağara falan göremiyorum.

– Göremezsin tabî. Allah her tarafını o kadar güzel örtmüş ki, değil buradan, yanından bile geçsen göremezsin.

– Vay canına! Gerçekten de o kadar gizli bir yer mi?

– Ne zannettin? Zaten öyle bir yer olmasaydı burada ne işimiz vardı?

– Tamam, pes. Bulamadık işte. Artık merak ettirme de, göster şurayı gözünü seveyim.

– Bak! Şu su kaynağının aktığı yer var ya, işte orası.

– Allah Allah! Gerçekten de dediğin kadar varmış. Acaba diğer çıkışı da bu kadar gizli mi?

– Sen gâliba ben o hadiseyi anlatırken iyi kulak vermedin. Şunu unutma ki; ben dibine kadar geldiğim hâlde orayı hiç fark etmemiştim. Önümdeki çalılığı siper alıp cephaneliği gözetlemek için sırtımı dönmüştüm. "Şöyle bi yaslanayım" dedim ki..

– Hah, hah, hah! Birden dünyayı ters ve yıldızları gündüz görmeye başladın ha!

– Dâvâm için yer altında bile görürüm. Neyse, kalıbımı basarım ki öbür tarafı bu çıkıştan on kat daha gizlidir. Hem oradan su da akmıyor.

Bir süre sonra mağaranın girişine varmışlardı. Sudan içen Ebu Cendel:

– Mımm, gerçekten güzelmiş diye mırıldandı.

Bir süre dinlendiler. Ebu Cendel ekibe ne yapacaklarını anlattı:

– Arkadaşlar bildiğiniz gibi görevimiz mağaranın içini araştırıp depo olmaya elverişli yerleri keşfetmek. Yanımızda bulunan pilleri size dağıtacağım. Mağaraya girdiğimizde girişe halat bağlayacağız. Sonra önümüzdeki her yol ayrımında eşit miktarda iki guruba ayrılacağız ve girişte bağladığımız halata ipleri ekleyeceğiz. Eğer böyle davranırsak yolumuzu kaybetmekten sakınmış oluruz. Herkes eline bir miktar kâğıt ile kâlem alacak ve gittiği yolu çizecek. Sonunda hepsini bir araya getirip, mağaranın bir haritasını çizmeye çalışacağız. Böylelikle diğer arkadaşlar geldiklerinde daha rahat hareket edebilirler.

Ellerine fenerleri aldılar ve mağaraya girdiler. Mağaranın tavanından sarkan sarkıtlar mağaraya çok güzel bir şekil veriyordu. Ebu Cendel elindeki yumaklardan birinin ucunu mağaranın ağzına bağladı. Bir süre gittiler. Mağaranın bu tarafları çok nemliydi. Ebu Cendel burada depo olmaya elverişli bir yer olacağını sanmıyordu.

Az ileride yol üçe ayrılıyordu. Selim:

– Ortadaki mağaranın öbür girişine varan ana yoldur. Ben oradan bir kere geçmiştim.

Ebu Cendel:

– Öyleyse ikiye ayrılalım. Sen sağ, ben ise sol tarafa gideyim. Dediklerimi ve ipleri bağlamayı unutmayın.

Sekizi sağa sekizi sola sapmışlardı. Bir süre gittikten sonra Ebu Cendel ve ekibinin önüne 4 giriş çıktı. İkişerli gruplara ayrıldılar. Buralar uzun bir koridor hâlinde uzanıyordu. Geniş bir alana rastlamamışlardı. Yol bitinceye kadar gittiler. Geri döndüklerinde, ellerine gittikleri yolları çizmekten başka bir şey geçmemişti.

Ana yola dönüp, diğer ekibin gelmesini beklediler. Selim geldiğinde Ebu Cendel sordu:

– Nasıl geçti?

– Maalesef elverişli bir yer bulamadık. Gerçi geniş alanlar var, ama tabanı ve duvarları çok rutûbetli.

– Daha ilerileri araştıralım.

Su kaynağını geçip iç kısımlara doğru devam ettiler. Tek tük çıkan girişlere iki kişi gönderiyorlar, onlar inceledikten sonra arkalarından ekibe yetişiyorlardı. Zaten böyle yerler genelde çok kısa oluyordu.

Bir müddet sonra karşılarına büyük bir alan çıktı. Son tarafında dört giriş vardı. Selim üçüncüsünü göstererek:

– Benim geçtiğim yer burasıydı dedi.

Üç guruba ayrılıp diğer girişleri araştırmaya başladılar. Döndüklerinde Selim:

– Bu sefer kuru yerlere rastladık ama çok girintili, çıkıntılı. Düz bir yer olsa daha iyi olur.

Ebu Cendel:

– Bizim gittiğimiz taraf da, insanın zor geçebileceği geçitlerle dolu.

Öbür ekibin başkanı olan Feyzullah:

– Bizim araştırdığımız geçitte sarkıtlar neredeyse yere değecek şekildeydi.

Ebu Cendel:

– Kısacası şu anlık güzel bir yer bulamadık. Haydi şimdi namazımızı kılıp, yemeklerimizi yiyelim. Biraz dinlendikten sonra devam ederiz. Nasıl olsa bütün mağarayı araştıracağız. Eğer daha uygun bir yer bulamazsak, mecbûren Selim'in söylediği yerler ile idare edeceğiz.

İki saat sonra yine başlamışlardı araştırmaya. Bir süre sonra yol ikiye ayrılıyordu. Selim:

– Sola sapalım dedi.

Daha 500 metre bile gitmemişlerdi ki, yüksekliğin 60 santimetreye düştüğünü gördüler. Ebu Cendel ileriye bakması için bir mücâhid gönderdi. Fakat nâfile. Buradan da birşey çıkmamıştı.

Geri dönüp yine Selim'in eskiden geçmiş olduğu yola devam ettiler. Yarım saat sonra Selim:

– Sanırım çıkışa iyice yaklaştık dedi. Gâliba güzel bir yer bulamayacağız.

Aradan on dakika geçmemişti ki arkalarından bir sesin "Bulduk, bulduk" diye bağırdığını duydular. Bu ses yanlardaki ufak girişlerden birine yolladıkları Hasan'ın sesiydi.

Heyecanla geriye döndüler. O sırada Hasan yetişmişti. Ebu Cendel:

– Gerçekten buldunuz mu? Nasıl bir yer?

– Mükemmel bir yer. İki buçuk metre yüksekliği, bir buçuk metre genişliği olan bir giriş var. Takrîben beşyüz metrekarelik bir yer. Zemîni dümdüz, üstelik kuru ve nemsiz.

– Haydi bizi oraya götür.

Biraz sonra oraya girdiklerinde Hasan'ın söylediklerinin hiç de abartılı olmadığını görmüşlerdi. Etrafı araştırırlarken Selim bağırdı:

– Hey! Ebu Cendel! Buraya gelir misin?

Çağırdığı yer bölmenin en dip tarafında sanki ufak bir çıkıntıyı andıran küçük bir koridordu. Ebu Cendel dikkatlice baktığında bu koridorun başka bir yere açılmakta olduğunu gördü. Selim'e:

– Haydi, içine girip bir bakalım dedi.

İçeri girdiklerinde buranın diğerinden daha büyük bir bölme olduğunu gördüler. Zemini de gâyet düz, duvarları kuru, rutubetsiz bir yerdi.

Selim:

– Ohooo! Buraya Rusya'nın tüm cephanesi bile sığar.

– Mübalağa payını bir tarafa bırakırsak, dediğin doğru diye tasdikledi Ebu Cendel. Burası tam istediğimize uygun bir yer. Allah'a şükürler olsun ki hedefimize ulaştık.

Bu gün burada yatalım. Yarın mağaranın gezmediğimiz bölümlerini de gezdikten sonra, çizdiğimiz krokileri toplayıp güzel bir harita meydana getirir ve böylelikle görevimizi bitirmiş oluruz.

3.

Hamza keşif işini de bitirdikten sonra harekete geçti. Plân zaten hazırdı. Şimdilik sadece Hamza, beş arkadaşı ve Dudayev biliyordu. Son hazırlıklar da tamamlanmış, sadece bekledikleri bir şey kalmıştı. Akşama doğru o da geldi. Bunlar üç yüze yakın rus asker üniformasıydı.

Akşama doğru Hamza hareket emrini verdi. Yanlarına hiçbir ağır silah almamışlardı. Öğlene yakın mağaraya vardıklarında herkes burnundan soluyordu.

Hamza mücâhidlere mağaranın içinde güzel bir yer olduğunu, orada bir gün boyunca rahat bir şekilde dinleneceklerini, dişlerini biraz daha sıkmalarını söyledi.

.....

Karagâhta bulunan Talgat ile Levani vaktin yaklaşmakta olduğunu fark etmişlerdi. Bir ara kafa kafaya verip susturuculu silahları nasıl içeri sokacaklarını düşündüler. Talgat:

– Bir torbaya koyup getirsek nasıl olur?

– Olmaz. İşi şansa bırakmamamız lâzım. Meselâ bir subay yanımıza gelip "Elinizdeki ney?" diye sorabilir.

– O zaman gece gideriz.

– Bu sefer bizim gece gitmemizden şüphelenebilirler.

– Eee. O zaman ne yapacağız.

– Başka bir yol bulmalıyız.

– Ne gibi?

– Bilmem. Meselâ dikkat çekmeyecek bir şeyin içinde kamufle ederek getirmek gibi.

– Buldum. Bir hayvan avlayıp onun içine koyarak getirsek nasıl olur?

– Bak bu güzel bir fikir. Biz de Selim'in yaptığı gibi tavşandan yararlanalım.

– Ne zaman olsun?

– İkindiden sonra. Genelde o zaman subaylar pek etrafta görünmüyorlar.

– Peki. O zaman ben giderim, iki tavşan vurup, silahları içine koyarım. Sen gözükür yerlerde dolaş. Ben karargâha geldiğimde sana "Hey! Talgat. İki tavşan vurdum. Şunları götür temizle de kendimize bir ziyafet çekelim. Vurması benden, pişirmesi senden" derim. Böylece işi dikkat çekmeden halletmiş oluruz.

– Anlaştık. Haydi Allah rast getire. Akşama görüşürüz.

– Amîn. Görüşürüz.

Böylece anlaştılar. Levani bir sorunla karşılaşmadan ikindiye kadar tavşanları vurmuş, içine silahları koyup, getirmişti. Fakat karargâha girdiğinde Yarbay Puşkin'i karşısında buldu:

– Ooo Talgat, nereye böyle?

İşte korktuğu başına gelmişti. Bir pislik çıkarmaması için, içinden duâ etti:

– İki tavşan vurdum Yarbayım! Bir-iki arkadaş şöyle bir ziyafet çekecektik de.

Yarbay ağzını şapırdatarak:

– Eee, bizi de düşündünüz mü bâri?

– Tabî Yarbayım! Sizsiz olur mu? Ama önce Talgat'a şunları bir temizlettirip, pişirteyim de...

– Yoo, ne gereği var? Ver bakayım şunları bana! Sen benim nasıl tavşan kızarttığımı bilir misin? Bak bir kızartayım da, parmaklarınızı yemezseniz rütbelerimi sökerim. Hem bizim de bir yardımımız dokunmuş olur.

Elini uzattı. Levani tavşanları hızla geriye çekti. "Çattık yahu" diye geçirdi içinden. Bir bahane bulması lâzımdı:

– Aaa! Hiç olur mu Yarbayım? Biz varken size iş düşer mi? Hem Talgat da bu işten oldukça iyi anlar. Eskiden beridir tavşan avcılığı bir numaralı tutkusuymuş. Hastalıklarını bile gâyet iyi biliyor. Hatta geçenlerde bana demişti ki: "Buralarda birkaç tavşanda bilmem ne hastalığı gördüm -Adını söyledi de ben unuttum yarbayım- Bulaşıcı ve insana zararlı bir hastalıktır. Eğer tavşan vurursan dikkatli ol. Önce bana getir bir göreyim. Câhillik edip de yersen, hasta olabilirsin."

Ondan dolayı ona bir göstermem lâzım. Hem siz hiç zahmet etmeyin Yarbayım. Eğer Talgat böyle bir işi size yüklediğimi öğrenirse darılır bana. Biz pişirdikten sonra sizi çağırırız.

– Peki, mâdem öyle istiyorsunuz, öyle olsun.

Levani rahat bir nefes almıştı. Talgat'ın odasına doğru hızlı hızlı giderken, içinden Rus subaylarının oburluğuna verip veriştiriyordu.

Odaya vardığında Talgat'a:

– Hani beni bekleyecektin? diye çıkıştı.

– Bekledim ama senin Yarbay Puşkin ile konuştuğunu görünce ortaya çıkmadım. Çünkü seninle olan sözleşmemizi hatırladım. Hani "Hangimiz hayatta kalırsa görevi o devam ettirecekti."

– Allah râzı olsun. İyi düşünmüşsün. Ben de Yarbaya tavşan kızartması için mecbûren söz verdim.

– Önemli değil. Silahları aldık ya sen ona bak.

.....

Mağarada mücâhidler son hazırlıklarını yapmışlar, sonra da Hamza'nın emriyle dinlenmeye çekilmişlerdi.

Öbür gün akşam namazından sonra Hamza mücâhidlere bir konuşma yaptı:

– Arkadaşlar! Şu anda büyük bir operasyonun arefesinde bulunuyoruz. Karşımızda yüzlerce kat düşman askeri bulunacak. Kaçımızın sağ kalıp, kaçımızın şehîd olacağı belli değil. Herkes birbiriyle helâlleşsin.

Baskındaki görev dağılımına gelince. Öncelikle herkes getirdiğimiz Rus elbiselerini giyecek. Sonra....

Herkese görevini anlattıktan sonra devam etti:

– Harekât gece birde başlayacaktır. Şimdilik diyeceklerim bu kadar. İkinci bir emre kadar serbestsiniz.

.....

Saat 12.30... Talgat ile Levani tenhâ bir yerde buluştular. Levani fısıldadı:

– Gidelim.

Cephâneliğin yanına yaklaştılar. Burayı on beş nöbetçi koruyordu. Nöbetçiler onların geldiğini görünce selâma durdular. Talgat bir tanesine yaklaştı:

– Cephâneliğin etrafındaki bütün nöbetçileri çağır. Size diyeceklerim var.

– Başüstüne.

Az sonra bütün nöbetçiler karşısındaydı. Talgat:

– Beni dinleyin. Şu anda karargâh içindeki çok büyük bir casus ağını haber aldık. Bu ani gelişme üzerine Generâl ikimizi derhal buraya yolladı. Aranızda iki tane casus var. Cephâne nöbetçileri içerisinde casus olması, karargâhın sonu demektir.

Bu sözler askerleri iliklerine kadar titretmişti. Binbaşı Talgat ile Levani'nin ne denli casus avcısı olduğunu iyi biliyorlardı. Talgat devam etti:

– Elimizde bâzı bulgular var. Hepinizi teker teker sorgulayacağız. Ve kimin yalan söylediği anlaşılırsa casus olarak yargılanacaktır. Şimdi herkes ön tarafta kalsın ve ismini söylesin. Sırayla hepinizi arkaya çağıracağız.

Biraz sonra nöbetçileri teker teker arkaya çağırmaya başladılar.

Gelen sadece ağzına dolanan bir el görüyor ve gırtlağına değen o keskin ve soğuk madenin etine gömülmesiyle idrakinin uyandığını fark ediyordu. Fakat ondan ötesi kanlar içinde boğulan bir sessizlikle ve büyüyen gözlerle cehenneme yuvarlanıştı.

Cephâneliğin önünde bekleyen diğerleri sadece arada bir bağıran Talgat'ın kızgın sesini duyuyorlar ve soğuk soğuk terliyorlardı.

Yirmi dakika sonra cephâneliğin bütün nöbetçileri temizlenmişti. Saat 12.53'tü. Yedi dakika sonra mücâhidler tepeden aşağı iniyorlardı.

Hamza, Talgat'ın elini sıkarken gülümsemeyi ihmâl etmedi:

– Helâl olsun size! Gerçekten iyi bir temizlik yapmışsınız.

Hüseyin'e döndü:

– Hüseyin! Yanına yiirmi kişi al ve cephanelikten sakın ayrılma. Dört bir yanına ağır makinalı kur.

Bu arada mücâhidler cephaneliğin kapısını açmışlardı. Hamza:

– Biz de altı makinalı yüklenelim. Nerelere kuracağınızı biliyorsunuz. Haydi, çabuk olun!

Talgat ile Levani'ye işaret etti:

– Siz başlayabilirsiniz.

Talgat ile Levani hemen harekete geçmişlerdi.

Ebu Cendel:

– Elli kişi benimle gelsin.

Talgat ile Levani nöbetçileri ikişer ikişer avlamaya başlamışlardı. Onlardan hiç şüphelenmeyen askerler kolayca tuzağa düşüyorlardı.

Önce sert bir yüzle yaklaşıyorlar, cezâ vermek için bahane arıyorlardı. "Niye düğmen eksik? Gömleğin kirli? Silahın yamuk?" gibisinden sudan bir kusur buluyorlardı. Ve yatırıyorlardı şınava. Bir daha kalkamıyordu nöbetçiler. Beyinlerine sıkılan bir kurşun onları cehennem çukurına yuvarlamaya yetiyordu. Onların yerini hemen, Rus elbisesi giymiş, Ebu Cendel'in emrindeki mücâhidler alıyordu.

Yarım saat sonra işin bittiğini, binâ içindeki nöbetçilerin bile temizlendiğini haber alan Hamza, karargâhın içine yürüyüş emri verdi.

Karargâhın ortasına geldiklerinde Hamza;

– Operasyonun ikinci safhasına geçilsin! Haydi herkes görev başına!

Selim:

– Yürüyün arkadaşlar!

75 kişi Selim'in ardına takıldı.

Altı makinalı ordunun yattığı binaların önüne yerleştirilmişti. Mansur 25 mücâhidle hangarı kuşattı. Tüm askerî araçların güvenliğinden o sorumluydu. Hemen dört tank harekete hazır hâle getirilip, her ihtimale karşı alanın dört tarafına mevzîlendirildi.

Hamza gürledi:

– Haydi Yâkub! Sıra sende.

Otuz mücâhid Yâkub'un peşinden seyirtti. Tüm telsiz ve bilgi donanım odalarını işgâl ediyorlar. Bütün haberleşme ana kablolarını kesiyorlardı. Böylece karargâhın dışarıdan yardım alma olasılığını sıfıra indiriyorlardı. İki mücâhid elektrik binasını işgâl etmişti.

Yâkub yanında iki mücâhidle beraber, iletişim ve istihbarat odasına girdi. İçeridekileri korkutmak o kadar zor olmamıştı.

– Eller yukarı! Hiç kimse kıpırdamasın. Şu anda bütün karargâh sarılmıştır. En ufak bir harekette bulunmanın cezası ölümdür.

Ruslarda bet-beniz kalmamıştı. Titreyerek ayağa kalkıp, ellerini havaya kaldırdılar. Toplam sekiz kişiydiler.

– Güzel, şimdi herkes duvara dönsün.

Bir dakika sonra hepsi silahsızdı. Yâkub silahını indirdi. Diğer iki mücâhid tetikteydiler.

– Görevinizin başına dönün. Hiç bir şey olmamış gibi devam edeceksiniz. Karşı tarafa en ufak bir haber sızdıranın vay haline! Haberleşmenin niye kesildiğini soracak olurlarsa, teknik bir arızadan dolayı, sorun çıktığını söylersiniz. Gözüm her an üstünüzde olacak. Bilgisayar konusunda uzman olduğumu bilmenizi isterim. Birinin işleminden veya tavırlarından şüphelenecek olursam ânında cehenneme yollarım.

İspat etmek için bir bilgisayarın başına oturup, birkaç işlem yaptı. Askerler bu işlemleri görünce bu adamın kendilerinden kat kat üstün olduğunu anlamışlardı.

Hepsi kuzu kuzu itaat edip yerlerine oturdular. Yâkub artık kayıtsız şartsız itaat edeceklerini anlamıştı. Sordu:

– Aranızda bu işi en çok bilen kimdir?

Hepsi sözleşmişçesine birini gösterdiler. Yanına gitti:

– Rusya askerî istihbarat servisine girmeye çalış...

Böylece haber almak için çalışmaya start verdi.

.....

Bu arada Selim'in gurubu da üçe ayrılıp binaları işgâl etmeye başlamışlardı. Selim'in sâyesinde mücâhidler karargâhı avuçlarının içi gibi biliyorlardı. Karargâhın haritalarını âdetâ beyinlerine nakşetmişlerdi.

Binalara dalan mücâhidler üçerli gruplara ayrılmışlardı. Her grubun başında bir "Çavuş" bulunuyordu. Bu Hüseyin'in fikriydi. "Küffâr ordusunda otuz kişiye bir çavuş bakıyor da, bizde üç kişiye bir çavuş niye bakmasın? Bir

mü'min on kâfire bedel değil midir?" diye bir fikir ortaya atmış, bu da herkesin hoşuna gitmişti.

Bu üçerli gruplar yüzer kişilik asker koğuşlarına dalıyor ve bir tarrakayla uyanan askerleri, karargâhın meydanına döküyorlardı. Kuzular ne kadar çok olurlarsa olsunlar, bir kurt hepsine yetiyordu.

Hamza generâllere ayrı bir teşrîfat uygulamak lüzûmunu hissetti. Ne de olsa koskoca generâllerdi. Rütbesiz asker gibi onları rahatsız etmek doğru olur muydu hiç?

Talgat ile Levani'ye döndü:

– Hey Talgat, Levani! O kadar hizmetinizde bulunduğunuz generâlleri, buraya davet etmek nezâketinde bulunmaz mısınız? Eğer bu cümbüşü kaçırırlarsa eminim çok üzülürler. Bir de pek tabî olarak, tiyatroda başrolleri sizin paylaştığınızı söylemezseniz çok büyük nankörlük etmiş olursunuz. Zira bu günlere gelmenizde her ikisinin de azımsanmayacak derecede payı vardır.

Çeçenler böyleydi işte. Ölümden fıkra, savaştan komedi çıkarırlardı. Talgat ile Levani gülümseyerek Hamza'nın emrini yerine getirmek için ana binaya koştular.

Generâllerin odasına girdiklerinde onları, çıkan gürültülerden uyanmış, telâşlı bir vaziyette elbiselerini giyerken buldular. Ellerinde silahla içeriye dalan Talgat ve Levani'den hâlâ şüphelenmemişler, onları kendilerinin yardımına koşmak için odalarına gelmiş zannediyorlardı.

Rubaşov telâşla sordu:

– Dışarıda neler oluyor Talgat? Bu gürültülerde neyin nesi?

Talgat müstehzî bir ifadeyle cevap verdi:

– Endişelenmenize mahal yok efendim! Dışarıda bir tiyatro oynanıyor da, sesler oradan geliyor. Bizi de buraya sizi davet etmemiz için gönderdiler. Her ikinizi de aşağıda bekliyorlar efendim.

Bu cevap generâlleri afallatmıştı. Tümgenerâl Gâlkin:

– Bu da ne demek? Gece yarısı ne tiyatrosu bu? Karargâhta tiyatro oynanır mı hiç? Bizi de kim çağırıyor? diye kızgınlıkla söylendi.

– Cehennem tiyatrosu efendimiz. Sizleri davet edense "Gudermes Şahinleri Komutanı Hamza Hâlidov."

Bu cevap generâllerin beynine balyoz gibi inmiş, onları sersemletmişti. Rubaşov:

– Ne dediğinin farkında mısın Talgat? Nasıl olur bu?

Talgat silahını generâllere doğrulturken sesini sertleştirdi:

– Basbayağı olur çizmelerimin generâlleri. Allahu Teâlâ yardım ederse, değil burada, Kremlin'de bile oynanır bu tiyatro. Oyunun perde arkası bitti efendiler. Şimdi hepinize açık, son bölümü sahne aldı.

Biz ta baştan beri Allah'ın dâvâsına baş koymuş kullarıydık. İnananların kırbacının suratınızda şaklaması için size tahammül ettik. Tıpkı bir zamanlar Selim kardeşimizin yaptığı gibi. Sizin ona olan kininizden yararlanarak, kendi ellerinizle size en gözüpek, akıllı, cesur subaylarınızı öldürttük. Siz ise bu hizmetlerimiz(?)den dolayı rütbelerimizi yükselterek ekmeğimize yağ sürmüş oldunuz. En iyi adamlarınızı öldürterek güveninizi kazanmamız apayrı zevk veren bir hîleydi.

Hele de casus avını bize tevdî etmeniz bizi ölesiye sevindirmişti. Tabî ihbarlarımızı değerlendirecek kadar bize güvenmeniz de bizim için gurur vesîlesiydi.

Selim zâten gitmeden önce karargâhın bütün haritasını çıkarmıştı. Yangın zamanı -hatırlarsanız- girmediği yer kalmamıştı. Biz de bu akşam nöbetçileri temizleyiverdik oldu, bitti. Allah kurduğunuz tuzakları başınıza geçirdi. Çeçenya'ya ava geldiniz ama asıl avlanan siz oldunuz.

Fakat bize yaptıklarınızı unutmadık. Siz olmasaydınız, bu tuzak bu kadar güzel işleyemezdi. Ondan dolayı diğer bütün subay ve erler don-gümlek bu tiyatroyu izlerken, sizlere üstünüzü giymeniz için müsaade edeceğiz.

Ne o? Galiba kulaklarınıza inanamadınız. Haklısınız. Duyduklarınıza inanmak, hem de hazmedebilmek çok zor. Ben de olsam inanmak istemezdim doğrusu. Biraz çabuk olun da aşağı inelim. Orada gözlerinize belki inanırsınız.

Generâller rûhen bitmişlerdi. Bunları duymadan ölmek herhalde çok daha iyi olurdu. Sallana sallana aşağıya zor indiler. Meydanda onları Hamza müstehzî bir ifadeyle karşıladı:

– Hoşgeldiniz generâllerim! Demek beni kırmayıp aşağı, inmeyi lûtfettiniz. Bu hareketinizle beni ne kadar mesud ettiğinizi ifadede gerçekten güçlük çekiyorum.

Sizinle müşerref olmak beni çok sevindirdi. Eminim siz de tanışmamızdan son derece memnûn kalmışsınızdır.

Sizden bir istirhamım olacak. Bu tiyatroyu yüksek şahsiyetlerinizle beraber izleyerek, zâtınızdan şerefyâb olmak en büyük dileklerimdendi. Cömert ve asil ruhlarınız, fakirin bu arzusunu geri çevirmez sanırım?

Generâller Hamza'nın her sözüyle ölüp ölüp diriliyorlardı. Galkin bitkin bir sesle:

– Ne yapacaksanız yapın beyefendi! Fakat alay etmeye hakkınız yok!

Hamza bir anda ses tonunu değiştirdi:

– Vay, vay, vay! Generâl hazretleri hak, hukuktan dem vuruyor. Ne o? Yoksa âhirete bu kadar yaklaşmanız, size oranın sorgu-sualini mi hatırlattı? "Alay etmeye hakkımız yokmuş" Acaba bu hak denilen mefhuma hep Ruslar mı sâhip?

Rusya'nın memleketimize saldırmaya, bombardımanlarla taş üstünde taş bırakmamaya, bebelere kadar öldürmeye, ırza geçmeye, şehirleri harabeliğe çevirmeye, fabrikaları, pazarları, hastaneleri, camileri özellikle hedef alıp yok etmeye, bunları yaparken de "Çeçenya bizim iç meselemizdir. Orada huzur ve barışı sağlamak için, güvenliği tehdid eden teröristler ile savaşıyoruz. Kesinlikle sivil hedefler bombalanmıyor. Sadece terörist kamplarını bombalıyoruz. Teröristler gittikçe azalıyor. Bizim toplam kaybımız ise bini geçmedi" diye dünyaya demeç vererek, bizle, tarihle, dünya ile ve de kendi halkıyla alay etmeye hakkı var da, bizim sizinle alay etmeye hakkımız yok öyle mi?

Generâllerden çıt çıkmıyordu. Hamza tiksintiyle elini salladı:

– Bu rütbelerin altından çıkan koku burnumu sızlatıyor. Çekin şu pislikleri karşımdan! Namus davası güden fahişelere benziyorlar.

On dakika içinde binlerce asker karargâh meydanını doldurmuştu. Bu kadar esiri idare etmek gerçekten çok zordu. Bereket versin ki mücâhidler her tedbirini baştan almış,

böylece muhtemel aksiliklerin önüne geçmişlerdi. Binalardan çıkartılan askerler Hamza'nın emrindeki mücâhidler tarafından meydanda yere oturtturuluyordu. Meydan projektörlerle gündüz gibi aydınlatılmıştı.

Karargâhın bütün nöbet noktalarını Talgat ile Levani'nin yardımı ve elli mücâhidle devr alan Ebu Cendel, bununla da kalmamış, binaların çatılarına ikişer makinalı yerleştirmiş, böylece Ruslar üzerine havadan da hâkimiyet tesîs edilmişti.

Şimdi tek bir sorun kalmıştı. O da Hamza'nın ağzından çıkan bir emirle hâlloluyordu:

– Mücâhidler! Farkı gösterin!

Bu emrin ardından -önceden kararlaştırıldığı üzere- üç el silah patlamış ve bunu müteâkîben mücâhidlerin başı papatya gibi açılmıştı.

(Mücâhidler de Rus elbisesi giydiğinden, uzaktan fark edilmeleri oldukça zordu. Hamza bunun bir karışıklık ânında pahalıya mal olacağını düşünmüş ve her mücâhidin beresinin altına sarık sarmasını emretmişti. Berelerini başından çıkartan mücâhidler, böylelikle Ruslardan kolaylıkla ayırdediliyordu.)

Asırlarca müslümanların zahirî "Alâmet-i Fârikası" olan sarık, karargâhta bunu bir kez daha göstermiş, mücâhidlerin başına pırlantadan bir tâc gibi otururak, çıkması muhtemel bir kargaşayı önlemişti.

Selim bütün binaları iyice kontrol edip, içeride kimsenin kalmadığını kesin olarak gördükten sonra Hamza'ya gelip raporunu verdi. Hamza artık vaktin geldiğini anlamıştı:

– Operasyonun üçüncü safhasına geçilsin! diye emir verdi.

Selim, Ebu Cendel'in, Ebu Cendel Hamza'nın gurubunun başına geçip görevlerini üstlendiler. Hamza da Selim'in birliğinin başına geçip Ruslar'a başka bir sürpriz yapmak için harekete geçti. 75 kişilik bu gurubun 35'ini Ebu Cendel'in birliğine kaydırmıştı.

Ebu Cendel Rusların karşısına ufak bir hapörlörle çıktı:

– Beni dinleyin! Şimdi herkes bölüğündeki yerini alsın. Subaylar her zaman olduğu gibi birliklerinin başına geçsinler!

Don, gömlek ictimâ yapmak o kadar komik oluyordu ki?! Fakat kimse gülemiyordu. Ne de olsa can pazarı kurulmuştu. Mücâhidler en ufak bir hareket yapanı ânında öbür dünyaya yolluyorlardı. Nasıl olsa adam bolluğu vardı. Ufacık bir şüphe gebertilmeye yetip artıyordu bile. Hiç bir askerin ağzını bıçak açmıyordu.

Ebu Cendel dediklerinin yapıldığını görünce:

– Güzel! Şimdi ilk yüz kişilik gurup cephaneliğe doğru ilerlesin.

Böylece cephâneliğin taşıma işlemi başlamış oldu. Rusların insan gücünden yararlanan mücâhidler bütün cephaneliği mağarada, Hasan'ın keşfettiği bölmelere taşıtıyorlardı. Projektörlerle mağaranın içi ve mağaradan cephâneliğe kadar olan yol aydınlatılmıştı. Mücâhidler en ufak bir falsoyu bile gözden kaçırmayacak şekilde, dikkatle Rusları gözlüyorlardı. Yirmi dakika sonra bu işlem de bitmişti. Ebu Cendel Hamza'ya sordu:

- Hediyelerimiz hazır mı?

- Evet. Hem de fazlasıyla.

- O zaman işe başlayabiliriz.

Bütün Ruslar yeniden binalara sokuldu. Sadece hemşire ve doktorlar mağaraya götürülmüştü. Onlar birkaç ay mücâhidlerin elinde tutuklu kaldıktan sonra, arada sırada yapılan esir değişiminde kullanılacaktı. Bütün koğuşları gezen Ebu Cendel tâlimât veriyordu:

– Kapıları kilitleyeceğiz. Kimse kırmaya uğraşmasın, akîbeti fena olur. On beş dakika sonra ne isterseniz yaparsınız.

Ruslar buna çok sevinmişlerdi. Mücâhidlerin giderken emniyet tedbiri olarak, kendilerini odalara kilitlediklerini zannediyorlardı.

Ebu Cendel bir mücâhide:

– Git Yâkub'a söyle, elini çabuk tutsun dedi.

Az sonra Yâkub da görevini tamamlamış ve mücâhidlere katılmıştı. Sayım yapıldı. Bütün mücâhidlerin eksiksiz olarak mevcud olduğunu öğrenince Hamza:

– Artık bu işi mutlu bir son(?)la bitirmenin zamanı geldi dedi. Haydi, hepimiz mağaraya çekilelim.

Mağaranın o ağzı bir daha açılmamak üzere kapanmıştı. Hamza tam işi sona erdirecekken Yâkub elini tuttu. Yine mûzipliği tutmuştu:

– Bir dakika izin ver, bir anons yapayım, gözünü seveyim dedi.

Bütün mücâhidler ona merakla bakıyorlardı. Yâkub elinde bir mikrofon varmış gibi, elini ağzına yaklaştırdı ve anonsuna başladı:

– Sayın yolcularımız! Aracımız Express olup, direkt Cehennemin dibine gitmektedir. Gidiş çok hızlı olacağından,

lütfen emniyet kemerlerinizi bağlayınız. Kabir âlemi boyunca yılan-çıyan servisimiz şirkettendir. Zebânilerimiz size her nevî azab çeşidini sunacaklardır. Bundan hiç endişe ve şüpheniz olmasın. Bizi seçtiğiniz için teşekkür ederiz!

Yâkub bu sözlerle mücâhidleri kahkahaya boğarken, Hamza Besmele'yi çekti ve elindeki kumandanın düğmesine bastı.

Peşpeşe bombalar kulakları sağır edecek gürültüde ardarda patlıyordu. Karargâh tamamıyla havaya uçmuştu. (Hamza, kendisi bomba uzmanı olması hasebiyle, cephâneleri taşıtma görevini Ebu Cendel'e vermiş, kendisi de 40 mücâhidle bareber karargâhın her tarafına -tankların içine varıncaya kadar- bol bol bomba yerleştirmiş, bunların bağlantılarını, zaman ayarlarını iyice hesap ederek, nihayetinde bunları uzaktan kumandayla patlayacak derecede ayarlamıştı. Mağaraya girdiklerinde ise, iş olarak sadece bir düğmeye basmak kalmıştı.)

Bir kaç saniye sonra karargâhta bir tane canlı bulabilmek şöyle dursun, bir tane sağlam ceset dahi mevcud değildi.

Bu felâket haberi Rusları iyice afallatmış, önce buna inanmak istememişlerdi. Gönderilen müfettişler sayesinde -ne yazık ki- gerçek olduğunu öğrenince yukarıdan gelen bir emirle bunun kesinlikle kamuoyu ve basına sızdırılmaması sıkı sıkı tenbihlenmiş, karargâha ait ne kadar döküman varsa yok edilmesi emredilmişti.

Yine o ay karargâhta öldürülen asker ailelerine "Çıkan çatışmada, oğlunuz kahramanca çarpışarak kazandığımız zaferde büyük pay sahibi oldu. Vatan ve milleti uğruna savaşan bu yiğit Rus evladı postunu pahalıya satarak, kendisi karşılı-

ğında on Çeçen teröristi gebertmiştir. Sabır, sebat vs, vs...." diye mavallarla dolu uyduruk bir mektup yollanmıştı.

Arada bir en gelişmiş yalan makinası, Rusya'nın resmî Medyası "Falan köye baskın yapan Ruslar, kısa zamanda köyü ele geçirdiler. Çıkan çatışmada otuz Çeçen terörist öldürülürken beş Rus askeri de hayatını kaybetti" diye bir haber geçiyor ve binlerce zavallı asker annesi oğlunun bu beş rakamı içine dâhil olduğunu zannediyordu.

Aslında karargâha giden Rus askerî uzmanlar, baskının nasıl yapıldığına dair hâlâ bir fikir yürütememişlerdi ve hiçbir zaman nasıl olduğunu anlayamayacaklardı.

4.

Hamza ve arkadaşları o gün mağaradan çıkmamaya karar verdiler. Akşam altı arkadaş toplanmıştı. Hamza:

– Arkadaşlar! Bu iş de bittiğine göre şimdi bize düşen görev, bunları asla kendimize mâl etmeyip, sadece Allah'ın yardımından kaynaklandığını hiçbir zaman unutmamamız ve verdiği zaferden dolayı Allah'a karşı şükür vazifemizi ifâ etmemizdir. Sanıyorum yarın akşama kadar başka bir işimiz olmadığından siz de benim gibi bütün günü zikir, fikir, duâ ve şükür ile geçirmeyi plânlıyorsunuz?

Hepsinin mutabık olduğu hâllerinden belli oluyordu.

– O zaman Yâkub'un elde ettiği bilgileri de beraberce değerlendirdikten sonra herkes meşgul olabilir ibâdetiyle.

Yâkub söze başladı:

– O kadar fazla döküman topladığımı zannetmiyorum. Çünkü aralarında en usta diye gösterdikleri kişi biraz cesur çıktı. Başladı basit tuş hareketleriyle beni oyalamaya. Aklı sıra beni aldatacağını sanıyordu. Gerçi bu kadar korkak ve bayağı Rus askerlerinin arasında cesur ve mert bir insana hasret kalan ben, bu tablo karşısında duygulanmadım desem

yalan olur. Fakat içimden "Duygulanmanın sırası değil, nasıl olsa eninde sonunda hepsi ölecek" diye geçirerek sıktım kurşunu beynine.

Bunu gören diğerlerini bir titremedir tuttu ki, deme gitsin. Ellerinden gelse Moskova'yı bile verecekler. Bir de elimizden Çeçenya'yı almaya gelmişler. Pöh! Tavuk yumurtası bile alamaz bu yüreksizler.

Neyse, biz konumuza dönelim. Çok uğraşmamıza rağmen ancak bu kadar bilgi toplayabilik.

Elindeki dökümanları uzattı. Bilgileri inceleyip, işe yarayanları ayırdılar. Ruslara bir sürpriz yapmaları muhtemeldi. Güzel bir plân kurdular. 02.00'ye doğru toplantı bitmiş, herkes dağılmıştı. Plâna göre Talgat ile Levani'ye yine yol görünüyordu.

.....

İki gün sonra Talgat ile Levani Grozni yollarındaydı. Çeçen kıyafetleri giymişler, yanlarına da eski kıyafetlerini almayı unutmamışlardı. Grozni'ye yaklaşınca mola verip, yemeklerini yediler. Namaz kıldıktan sonra eski kıyafetlerini giydiler. Şimdi ikisi de birer Rus binbaşısı olup çıkmıştı.

Grozni'ye girerken bütün kontrol noktalarından rahatça geçmişlerdi. Şehre girdikten sonra rastladıkları ilk tenha yerde elbiselerini değiştirip, yine sivil Çeçen kıyafetine bürünmüşlerdi. Şimdilik binbaşı üniformaları onlara bir yarar sağlamazdı. Aksine dikkat çekeceğinden bir sorgu-suâle veya görev altına alınmaya yol açabilirdi.

Gündüz hiç dışarı çıkmadılar. Geceleyin Hamza'nın tarif ettiği semte geldiler. Grozni'de bulunan teşkilatın komutanı bu semtte olmalıydı.

Yarım saat sonra teşkilat başkanı Abdurrahman Dûbayev'in karşısındaydılar:

– Esselâmu Aleyküm.

– Ve Aleyküm Selâm. Buyrun.

– Biz Hamza Hâlidov'un birliğinden geliyoruz. Benim ismim Levani, bunun ki ise Talgat.

– Şu "Gudermes Şâhinleri" diye ismi bütün Çeçenya'ya yayılan birlikten mi? Hoş geldiniz, Sâfâlar getirdiniz. Buyrun oturun. Hangi rüzgar attı sizi buraya?

– Efendim. Geçende yaptığımız bir baskında elimize bazı askerî bilgiler geçti. Bunun üzerine komutanımız Hamza arkadaşlarıyla toplanıp beraberce bir plân yaptılar. Plân kısaca şöyle:

.....

Anlattıktan sonra:

– İşte efendim. Gördüğünüz gibi, sizin de yardımınız gerekiyor.

– Plân çok güzel, Yardıma gelince o kolay. Siz yeter ki işin öbür kısmını başarın. Bu arada ben de plâna şu şekilde sürpriz bir katkıda bulunmak istiyorum:

.....

– Tabî çok iyi olur. Biz üzerimize düşen görevi yerine getirmeye çalışacağız. Allah bizimledir.

– Allah râzı olsun Hamza reisten. Ne iyi etmiş de düşünmüş bu tuzağı. Rusların burnu iyice büyümüştü. Mücâhidlerin muvakkat çekilmesinden yüz alan Ruslar, sanki binlerce ölü vererek ve üç bin mücâhidin önünden defalarca rezil olup kaçarak Grozni'yi ele geçirmemişler de, denk kuv-

vetlerle kahramancasına çarpışarak, büyük bir zafer(?) elde ederek, şehri ele geçirmişler gibi şımarıyorlardı. Ama büyüyen burunlarını, yerlere sürtüp ufalamamız boynumuza borç olsun.

– Bakma sen öyle göründüklerine. Öyle bir kazığa oturdular ki tepeleri bile sızlıyordur eminim. Belki askere haber vermemişlerdir, ama omuzu kalabalıkların kesin haberi vardır.

– Ne demek oluyor bu?

– Anlatayım da ne demek olduğunu anla...

Baskını baştan sona kadar anlattı.

– Hay Allah razı olsun sizden. Bir karargâhı tümüyle yok ettiniz ha! Bu çok koyacaktır Ruslara. İkinci tokadı da inşallah biz patlatırız suratlarına. Çok şımardılar.

Neyse biz tekrar konuya dönelim. Plân ve görev dağılımı konusunda anlaştığımıza göre, şimdi de irtibâta geçeceğimiz zaman ve mekânları ayarlayalım.

– Pekâla dedi Talgat.

.....

Tarih 14 Nisan 1995. Albay Andrey odasına subayları toplamış fırça atıyordu:

– Beceriksiz sersemler! Bir avuç insanla baş edemediniz. Şu bir ayın bilançosuna bakın. Sanki düzenli bir orduyla savaşıyormuşuz gibi zarar var. 200 tank, 400 cemse, 150'si subay olmak üzere 1700 ölü, 4000 küsur yaralı, 3 helikopter, 2 uçak, 450 civarında Rusların barındığı binalar kullanım dışı olmuş. Bu ne rezâlet?! Bu ne rezâlet?!

Biri itiraz edecek oldu:

– Ama Albayım. Gece hiç ummadığımız taraftan saldırıyorlar ve hızla çekiliyorlar. Çevreyi bizden daha iyi bildiklerinden kolayca izlerini kaybettiriyorlar.

– Peki ya siz? Onlar bu işleri yaparken armut mu topluyordunuz? Yoksa annenize bulaşık yıkamada yardım mı ediyordunuz? Bu sözleri bir askerin ağzından duymak beni utandırıyor. Rusya'nın istikbâlinin sizin gibilerin eline düşmesi ne acı bir durum?! Hey gidi be! Ben var ya ben... Ben var ya ben...

Artık tutabilene aşkolsun. Peşpeşe fırlattığı palavralar S 300 füzelerini solda sıfır bırakırdı. Attıkça şahlandı, albay. Şahlandıkça kabardı... yağdı... gürledi...

Nihayet bir, bir buçuk saat sonra fırtına dinmiş, Albay deşarj olup biraz rahatlamıştı:

– Şimdi diye devam etti. Orgenerâl Romanov bu durumdan son derece rahatsız. Bu işle bizzat ilgilenecekti ama, bir avuç serseriyle, koskoca generalin uğraşması yakışık almayacağından bu işi bana devretti.

Tekrar söylüyorum. Operasyonları sıklaştırın. Nöbetçileri fazlalaştırın. Barışsever (münafık) Çeçenlerle sıcak ilişkiler kurun. Gerekirse makam, para vaadedin. Onlara çok yumuşak bir şekilde yaklaşın ve unutmayın ki onlar bizim için en büyük haber alma kaynağıdır.

Hadi göreyim sizi. Hep bareber gece-gündüz çalışarak şunların kökünü kurutalım. Vatan ve millet bizden sebat bekler.

Toplantı bitmiştir çıkabilirsiniz.

Kendisi de çıkmaya davrandı. Kalmakta olduğu 300 metre ileride olan 4 no'lu binaya gidecekti. Buralara kadar

Çeçenlerin sokulmasına ihtimâl vermediğinden yanına muhafız almamıştı.

Kapıdan çıkarken Albay Valera'ya rastladı. Aynı binada kalıyorlardı:

– Oo Albayım, nasılsınız?

– İyiyiz Albayım. Gördüğünüz gibi işte. Gece yarılarına kadar vatan uğruna koşuşturmaktan bir parça yorgun düştük ama olsun, Rusya sağolsun.

– İsterseniz beraber yürüyelim.

– Olur. Ben de bu arada sohbet kâbilinden, son çarpışmada Çeçenleri nasıl kaçırdığımızı anlatayım.

Andrey bıyık altından güldü. Albay Valera elli yaşlarında, sempatik, babacan, ama bir o kadar da korkak birisiydi. Fakat bu korkaklığından kendisi de ürktüğünden, her yerde kahramanlık hikayelerini anlatırdı. Böylelikle kendisindeki bu açığı kapamaya, korkaklığını başkalarından gizlemeye çalışırdı.

Çeçenistan'a geldiği günden beri bir defa olsun çatışmaya girmemiş, hep bir yolunu bulup, geri hizmette kalmayı başarmıştı. Zaten albaylığa yükselişi de bir başarısı olduğundan değildi. Yaş ilerlemesi ve devletin üst düzey kademelerinde yakınları olduğundan ileri geliyordu. Biraz da bundan dolayı onun uydurma hikayelerini dinleyenler yüzüne vurmazlar, inanıyormuş gibi yaparlardı.

İşte böylece Valera anlatıyor, Andrey dinliyor bir hâlde yürüyorlardı. Bir köşeyi döndükleri sırada arkalarından duydukları bir ses ikisini de olduğu yere çiviledi:

– Kıpırdamayın! Eller yukarı!

Ardından korkunç bir kahkaha duyuldu. Andrey ilikle-rine kadar donduğunu hissetti. Valera'ya baktı. Sıtmaya tu-tulmuş gibi titriyordu zavallı. Neredeyse altına kaçıracaktı. Rusya'nın bu iki kahraman albayı(?) duydukları bir sesle kor-ku tutsağı olmuşlardı.

– Atın silahlarınızı yere!

Ve yine korkunç bir kahkaha. Adam resmen manevî işkence yapıyordu. Kahkahalarıyla öldürmek mi istiyordu? Kuzu kuzu itaat etti kahraman(?) albaylar. Silahlarını çıkarıp yere attılar.

– Şimdi ikinizi de öldüreceğim. Bebeğimi öldürürsünüz ha?! Üçe kadar sayacağım!. Biir...

Andrey silahını attığına bin pişman olmuştu, ama ne çare?! İş işten geçmişti. Belki o zaman ateş eder, hiç değilse pisi pisine ölmez, adamı da ölüme sürüklerdi bir ihtimâl. Buraya kadar Çeçenlerin sokulamayacağını düşünerek, gece yarısı muhafızsız yola çıkmasının faturasını ağır ödüyordu. Bu ifritlerin nereden çıkacağı belli değildi. Bir daha muha-fızsız çıkmak mı? Asla.

– İkiii...

Ah, keşke Çeçenya'ya hiç gelmemiş olsa idi. Aklına ka-rısı ve çocuğu geldi. Çocuk deyince aklına adamın bebeği geldi. Adam bebeğinin öldürülmesinden bahsediyordu. Gâ-liba bir Rus askeri çocuğunu öldürmüş, o da gelmiş hesabını onlardan soruyordu. Ah o öldüren askeri bir eline geçirse, bir kaşık suda boğardı şüphesiz.

Bu bâdireyi bir atlatsa, bütün askerlerine kadın ve ço-cuklara dokunmamalarını kesin bir şekilde emredecekti. Ama ah kurtulsa!

Nasıl kurturabilirdi ki? Kıyamet kopmalı, binalar devrilmeli, ya da yer sarsılmalıydı ki adam fikrini değiştirsin. Ölmesi an meselesiydi. Pek inançlı bir insan olmamasına rağmen, yine de başka çâresi olmadığından çocukluğunda papazlardan duyduğu duâları yarım-yamalak okumaya başladı.

– Üüüç. Dan! Dan! Hah, hah, hah! Vurdum, vurdum! Bebeğimi, biricik kedimi öldürenleri vurdum işte.

Andrey'in sinirleri iyice boşalmıştı artık. Adam onları deli etmek için mi böyle davranıyordu. Ağzıyla "Dan, dan" sesi çıkarmış, fakat hâlâ ateş etmemişti. Tüm cesaretini toplayıp bu garip insanı görebilmek için arkasına döndü. Gördüğü manzara dehşet vericiydi.

Saçı, sakalı birbirine karışmış, Rus ceketi giymiş bir adam elinde bir tahta parçası tutuyordu:

– Dan, dan, dan! İntikamımı aldım hah, hah, hah!

Valera da geriye dönüp bakmış, bu manzara karşısında ikisi de dona kalmışlardı. Karşılarında deli bir Çeçen vardı.

Kendisini ilk toparlayan Andrey oldu:

– Burada ne arıyorsun? Çabuk defol buradan!

Deli onu duymuyordu bile. Onlara doğru bir şey fırlattı:

– Hah, hah, hah! Alın size elma.

Fırlattığı şeyi Valera gayr-ı ihtiyârî tuttu. Andrey delinin fırlattığı şeyi fark ettiği gibi kendisini yana fırlattı. Bir el bombasıydı bu.

Aradan 5 sâniye geçti. Hiçbir şey olmamıştı. Deli kahkaha ata ata koşarak uzaklaşıyordu. 15-20 saniye sonra yerinden doğruldu. Valera'nın yanına geldi. Gözleri açık, sırt

üstü yatıyordu. Bombayı sımsıkı tutmuştu. Baktı. Pimi çekilmemiş bir bombaydı bu. Boşuna telâşlanmışlardı. Valera'ya baktı. Göğsü inip kalkmıyordu. Kalbini dinledi. Bu kadar heyecana dayanamamış, durmuştu.

Şu Çeçenlerin delileri bile tehlikeli oluyordu, Ves-Selâm.

.....

Sabahleyin emir eri, Andrey'in karşısına dikildi:

– Albayım. Sizinle görüşmek isteyen iki binbaşı var.

Albay akşamın stresini hâlâ üzerinden atamamıştı. Sıkıntıyla:

– Gelsinler dedi.

Kapı açıldı. Talgat ile Levani içeri girdi. Üniformalarını giymiş, binbaşı apoletlerini takmışlardı. Çakı gibi bir selâm çıktılar.

– Ne istiyorsunuz?

– Efendim, biz 43. Tugaydanız.

Albay şaşırmıştı:

– Nasıl olur? O karargâh tümüyle yok edilmemiş miydi?

Levani yüzünü buruşturdu:

– Evet efendim. Ne yazık ki öyle. O günü hatırladıkça kahroluyorum. Keşke biz de sevgili arkadaşlarımızla birlikte ölseydik. Ama kader, belki de onların intikâmını almak için bizi geride bıraktı.

Olayın olduğu gün biz keşif için karargâhtan ayrılmıştık. Staropromislovski köyüne yapılacak baskın için keşif görevini Tuğgeneral Rubaşov bize vermişti. Bakın işte köye yapılacak baskın plânının bir sureti.

Sesini alçalttı. Ağzını albayın kulağına yaklaştırdı:

– Aslında asıl görevimiz keşif değildi. Biz karargâhın casus avlama ve karşı casus tutma işiyle görevliydik. Aslen Rus olmamamız Çeçen halkı tarafından yadırganmamamızı sağlıyordu.

O gün Generâl Rubaşov bizi çağırttırdı. Staropromislovski köyündeki iki barışseverle görüşecektik. İşin gizli olması için gece gitmemiz gerekiyordu. General güzel bir plân yapmıştı. Aralarında casus olduğundan şüphelendiğimiz subayların da olduğu bir toplantıda bazı askerî bilgileri ve köye yapacağımız baskını açıklayacaktı. Ardından biz sıkı bir tâkibe başlayacaktık. Generâl, biz ve barışseverler, üç taraftan çember içine alarak aramızdaki casusları meydana çıkaracaktık.

Fakat biz köye gidip o kişilerle görüştükten sonra karargâha dönerken müthiş bir patlamayla olduğumuz yerde dona kaldık. Kıyamet kopuyordu sanki. Peşpeşe bombalar patlıyordu.

– Ve sonra da buraya geldiniz değil mi? Tamam bu kadar izâhat bu günlük yeter. Şimdilik burada kalın. Ben sonra sizi yine çağırtırım.

Talgat ile Levani çıktıktan sonra, albay istihbârattı arayıp ikisi hakkında bilgi istedi. Gelen bilgi bayağı sevindirciydi.

Her ikisinin de çok başarılı oldukları, yakın zamana kadar asteğmen iken, parlak başarıları sayesinde binbaşılığa terfî ettikleri, ordu içindeki iki casus şebekesini ortaya çıkardıkları, cesur, atılgan, zeki, gözüpek dayanıklı, sadakatli, disiplinli vs... Albay bunlara çok sevinmişti. "Yerde ararken, gökte bulduk" diye mırıldandı. "İşte tam Grozni Çeçen militanlarının dişine göre rakipler."

Hemen ikisini odasına çağırmalarını emretti. Geldiklerinde:

– Hakkınızda yeteri kadar bilgi edindim. Çok başarılı olduğunuzdan bahsediliyor. Bu da beni ziyadesiyle sevindirdi. Sizi Grozni emniyetinde görevlendiriyorum.

İşte size arkadaşlarınızın intikamını almanız için bulunmaz bir fırsat. Grozni içinde yuvalanmış bir gurup Çeçen, bizi oldukça rahatsız ediyor. İşte bunları bulup yok etmek gerek. Eğer bu işi başarırsanız Generâl bile olabilirsiniz. Tabî para olarak da büyük mükâfat verilecektir.

Çok sevindiler. Tâbiri caizse bu görevi havada kaptılar.

.....

Bir ay içinde çok başarılı operasyonlar yaptılar. Mücâhidlerle danışıklı dövüş şeklinde geçen bu operasyonlarda Hasbulatov, Gantemirov gibi yerli maşaların şakşakçılarının evlerine önce mücâhidler baskın yapıyor, çok güzel bir zaman ayarlamasıyla ardından onlar tam çıkarken Talgat veya Levani mücâhidleri kıstırıyorlar, bir süre çatışma olduktan sonra mücâhidler geri çekiliyor ve bizimkiler eve dalıyorlardı.

Yapılan aramada mücâhidlerin bilerek bıraktıkları deliller bulunuyor ve böylece işbirlikçilere işkence ve ölüm yolu gözüküyordu. Bir taşla birkaç kuş vurmaya ne de olsa alışmışlardı. Subayların, özellikle de Emniyetten sorumlu Albay Andrey ve onun vasıtasıyla General Romanov'un gözüne girmişlerdi.

Albay, bunlar hakkında aldığı bilgilerin abartıcı olmadığını, aksine eksik bile olduğunu düşünüyordu. Ondan dolayı da Talgat ile Levani'nin "Sivrisinekleri yok etmek için önce bataklığı kurutmak gerekir. Beslendikleri, barındıkları

yer biterse, onlar da biter" şeklinde bir Darb-ı mesel vererek, militanlara yataklık yapanların öncelikle hâlledilmesi gerektiği yönünde ileri sürdükleri fikri beğenmiş, habire kendi maşalarını doğruyorlardı.

Bu arada Talgat ile Levani ne yapmış etmişler, kendilerine gerekli bilgiyi elde etmişlerdi.

.....

O akşam Levani, Abdurrahman reisle buluştu:

– Malzeme hazır mı?

Komutan elinde tuttuğu yumruk büyüklüğünde bir paketi uzattı:

– Buyur. Peki ne zaman?

– İki gün sonra.

– Plânda, herhangi bir değişme var mı?

– Yok. Hesabımıza göre 3 No'lu caddede.

– Tamam. Allah muînimiz olsun.

– Amîn.

.....

İki gün sonra hareket etti ordu. Harekât çok gizli tutuluyordu. Harekât komutanı Orgenerâl Romanov, Yardımcısı Korgenerâl Serogin ve Generâlin yâveri Kurmay Albay Andrey'in bulunduğu otomobil, görünüşte diğer subaylarınkinin aynısı olmasına rağmen, asılda son derece koruma altındaydı. Camları kurşun geçirmez, kaportası iki parmak kalınlığında çelik saçtan yapılmaydı. Dikkat çekmesin diye görünümü diğer arabaların aynısı olarak yapılmıştı.

Talgat ile Levani Generâllerin güvenliğinden sorumlu idiler. Generâllerin otomobilini bomba arayıcıları ile birkaç defa

kontrol ettirdiler. Çok geçmeden yola koyulmuşlardı. Bizimkiler Generâllerin arabasına yakın duruyorlardı. Ordu ağır ağır ilerlerken, generâllerin arabası birden durdu.

Talgat hemen şoförün yanına koştu:

– Ne var? Niye durdun?

– Bilmiyorum. Motorda bir şey var gâliba. Araba bu gidişle stop edecek.

– Sen sakın arabadan çıkma. Ben bi bakayım.

Kapağı açtı. Motora baktı. Bir şeyler yaptı. Subaylardan birine bir bidon su getirmesini söyledi.

Biraz motor başında oyalandıktan sonra saatine bir göz attı. 45 dakika vardı. Tam zamanıydı. Arabanın kapağını kapatıp şoförün yanına geldi:

– Fazla önemli değilmiş. Radyatör su kaynatmış. Hallettim. Hareket edebilirsin.

Tekrar yola koyuldular. İlk araçlar 3'nolu caddeye girdiklerinde Talgat tekrar çaktırmadan saatine baktı. 8 dakika vardı. Yaklaşık 20 araç köşeyi dönüp caddeye girmişti ki curcuna başladı.

Henüz generâllerin önündeki 40 küsûr araç caddeye girmemişti. Gürültüler ayyuka çıkıyordu. Generâl Romanov camdan başını uzattı:

– Ne oluyor? Bu patlamalar da ne böyle?

Talgat hemen generâlin yanına koştu:

– Birkaç kendini bilmez Çeçen pusu kurmuş olacak generâlim. Siz hiç merak etmeyin. Biz şimdi gider olayla ilgileniriz.

Levani atıldı:

– Aman generâlim. Başınızı camdan lütfen çıkarmayın. İsa korusun birşey olabilir. Sizin için en güvenli yer şu anda arabanızdır. Sonra camların açık olması da çok tehlikeli.

Generâl endişeyle camı kapatırken:

– Tamam, siz bakın dedi.

İkisi de dönemece doğru atıldılar. Talgat saate baktı 4 dakikaları vardı. Çatışma mahalline gelince Talgat emir vermeye başladı:

– Askerler! Derhâl cemseleri terk edip sipere yatın. Çabuk olun, çabuk! Talgat dönemeçteki 3 tanktan ortadakine binerken Levani de harekete hazır bir vaziyette, soldaki tankın yanında vaktin gelmesini bekliyordu.

Biraz sonra gerilerden peşpeşe iki patlama sesi duyuldu. Levani ok gibi fırladı. Yanında bulunan tankın içine bir el bombası savurduktan sonra şimşek hızıyla sağdaki tanka koştu ve ona da aynı tarifeyi uyguladı.

Askerler şaşkınlık ve korkudan dona kalmışlardı. Komutana körükörüne itaate alışmışlardı. Onların böylesine iki tankı patlatmalarından birşey anlamamışlardı. Onların casus olabileceğini hâlâ akıl edememişlerdi. Levani, Talgat'ın bulunduğu tanka doğru koştu.

Levani'nin yüzü gülüyordu. Plânın büyük kısmı başarıyla sonuca ulaşmıştı. Şimdi Orgeneral, Korgenarâl., ön tarafta oturan, Kurmay Albay ve şoför çoktan Ebu Cehil'e kavuşmuş, birlikte zebânilerin kırbaçları altında totem dansı yapıyor olmalıydılar.

Arızaya bakmak bahanesiyle motorun kapağını açtığında, benzin deposuna yakın bir yere küçük bir saatli bom-

bayı hâtıra olarak bırakmıştı. İkinci patlama benzin deposunun infilâkından olmalıydı.

(Yâkub karargâhta yaptığı istihbarat avcılığında sadece Grozni'den bir şehire işgâl harekâtının yapılacağını ve bu harekâtı bir orgenerâlin kumanda edeceğini öğrenmiş, bir de güvenlik servisinden, generâllerin bineceği otomobil hakkında bazı teknik bilgiler almıştı. Fakat bunlar tek başına yeterli değildi. Harekâtın, nereye, ne zaman olacağını ve keyfiyetini çok uğraşmasına rağmen öğrenememişti. Bunun üzerine bir plân yapmışlar ve Talgat ile Levani'yi Grozni'ye göndermişlerdi.

Grozni'deki mücâhidler ile irtibat kuran Talgat ile Levani onlarla da anlaşıp, Rusların içine yeniden sızmışlardı. Aralarındaki görev dağılımına göre bombayı temin ve münafıkları basma işi mücâhidlere düşüyordu. Abdurrahman reis buna ek olarak da Generâllere suikast esnasında orduya bir de baskın vermeyi teklif etmişti.

Albayın güvenini kazanan bizimkiler, nihayetinde harekâtın Argun şehrine yapılacağını ve zamanını öğrenmişler, generâllerin bineceği otomobili tesbit etmişlerdi. Levani kendi nöbetinde bir fırsatını bulup otomobile yaklaşarak radyotörün suyunu boşaltmıştı.

Arabayı subaylardan bile çok az kimse tanıdığından yanına sokulmak o kadar zor olmamıştı. Özel yapım olduğu için normal zamanda kullanılmıyordu ve bundan dolayı radyötörün hemen hemen boş olduğunu kimse bilemezdi. Kaldı ki güvenlikten sorumlu olarak o gün (Harekât günü) yanına kimseyi yaklaştırmayacaklardı.

Olay yerini ve zamanını birbirine uydurmak güç bir işti. Bizimkiler bunu da Allah'ın yardımıyla başarmışlar ve mücâhidlere bildirmişlerdi.)

Levani makinalının başına geçip şaşkınlıktan dona kalmış Rus askerlerini arkadan taramaya başlarken, Talgat da düşüncelerinden sıyrılıp tüfeğini tankın içindeki askerlere doğrulttu:

– Yanlış yapanı süzgece çeviririm. İstikâmet öndeki tanklar! Ateş!

On dakika sürdü çatışma. Öndeki tanklar gâvur mezarlığına dönmüş, askerler cehennemi boylamıştı. Makinalıyı arkaya çeviren Levani dönemecin öbür tarafından gelecek yardımı da önlemişti.

Bu arada mücâhidlerin, caddenin boşalmasından yararlanarak ileri atağa geçmeleri, Rusları bayağı zor durumda bırakmıştı. Talgat ile Levani tankı patlatıp mücâhidlere katılmışlardı. Generâllerinin ölmesiyle kumanda boşluğu yaşayan Ruslar harekâtı iptal edip geri çekilmişlerdi.

Talgat ve Levaniyle kucaklaşan Abdurrahman reisin sevinci gözlerden kaçmıyordu:

– Elhamdülillah. Ruslara güzel bir ders verdik. Geçici bir zaferle böbürlenip, direnişi sindirdiğini zanneden Ruslar, bu tokatla moraracak ve sanırım ayakları biraz olsun yere basacaktır.

Ruslara böyle bir ders vermemize sebep olan Hamza ve arkadaşlarına selâmlarımızla beraber, şükranlarımızı da ilet. Yaptıklarını insanlar unutsa bile Çeçenya ve Allahu Teâlâ asla unutmayacaktır.

Allahu Teâlâ yaptıklarının karşılığını kat kat versin ve zaferlerini daim kılsın.

Mevlâm Rıdvâna ulaşmayı ve Habîbinin sancağı altında buluşmayı cümlemize nasîb etsin. Amîn.

.....

Üç gün sonra Talgat ile Levani Grozni'den ayrılmış, tekrar yola koyulmuşlardı. Talgat bir Grozni'ye bir de karşısında dikilen dağlara baktı ve inciler ağzından pınar gibi aktı:

Dağlar! Cihâdın beşiği, Gerillânın göz bebeği
Dağlar! İstiklâli emziren, Rabbin şefkât meleği

* * *

AKIN

5.

95 Haziranının ilk günleri. Videno'ya en yakın Rus karargâhı gecenin koynunda Çeçen korkusuyla yatan binlerce Rus askerinin kâbusuna şâhid olurken, Güneydeki nöbetçi karşıdan gelen bir karartıyla irkildi. Hemen toparlanıp silahını doğrulttu:

– Dur! Kim o?

– Ben bir Çeçenim. Komutanınızla konuşmaya geldim.

Asker "Çeçen" kelimesini duyunca daha da kuşkulanmıştı. Sert bir sesle sordu:

– Kimsin sen?

– Adım Anzor. Barışsever Çeçenlerdenim.

– Ellerini kaldır ve silahını yere at. Ufak bir hata yaparsan kurşunu yersin.

– Yanımda silahım yok ki. Ben buraya konuşmaya geldim.

– Ellerini kaldır ve öylece bekle.

Anzor çok geçmeden nöbetçi subayın karşısına çıkarılmıştı. Yoğun ısrarı üzerine Karargâhın komutanı Tuğgenerâl Çorni uyandırıldı.

General uykulu gözlerle, biraz da kızgınca sordu:

– Ne istiyorsun, gecenin bu saatinde?

– Adım Anzor Kerimov. Dudayev'e karşı savaşan muhalif güçlerde Hasbulatov'un yakın adamı olarak önemli görevlerde bulundum.

– Neyse kısa kes. Şimdi ne istiyorsun onu söyle?

– Demem o ki efendim. siz şimdi asî Çeçenlerin en korkunç komutanlarından biri olan Şâmil Basayev'e büyük bir darbe indirmek istemez misiniz?

– Bu da ne demek oluyor. Biraz daha açık konuşamaz mısın sen?

– Generâlim. Buraya gelişimin sebebi.....

Anzor konuştukça generâlin ilgisi daha da artıyor, gözlerindeki uyku bulutları yerini sevinç parıltılarına terkediyordu. Anzor'un anlattıkları bittiğinde generâl bir yandan ona iltifat yağdırırken, diğer yandan iştahla telefona sarılıyordu.

15 dakika sonra Moskova dahil, bütün üst-düzeyin olaydan haberi olmuştu.

İki saat sonra Rus uçakları kesif bir şekilde Videno semalarında sorti üstüne sorti yapıyorlardı. Özellikle bir noktada atışlarını yoğunlaştırmışlar daimî bir şekilde orayı bombardımana tutuyorlardı.

.....

Şâmil Basayev ve arkadaşları yoğun bombardıman yüzünden harabeye dönen Vidona'dan çekilme kararı almışlardı. O zamana kadar karadan Ruslara adım attırmayan, hatta daha fazla adamı olmasına rağmen, çıktığı çoğu operasyonda Ruslara yirmi-otuz mücâhidden fazlasını fuzuli gören yiğit

Şâmil, havadan kalleşçesine saldıran Ruslara karşı pek bir şey yapamıyordu.

Ellerindeki uçaksavarların menzili 1000-1500 metreydi, fakat Rus uçakları 3000 metreden aşağı inmiyor, o mesafeden bombalıyorlardı. Bunun karşısında mücâhidlerin, eli, kolu bağlanıyordu.

Şâmil ve arkadaşları Videno'dan çekilmişler, güvenli bir yeri geçici olarak kendilerine mesken tutmuşlardı.

Videno'dan ayrılmalarının üçüncü günüydü. Gece yarısından itibaren Videno yine yoğun şekilde bombalanmıştı. Şâmil'in içinde bir sıkıntı vardı.

Ne yaptıysa bu sıkıntıyı içinden bir türlü atamamıştı. Önceleri bombardımana yormuştu, fakat kendisi de inanmamıştı buna. Şimdiye kadar hiç bombardıman görmemiş birisi değildi ki.

"Kötü haber tez ulaşırmış" derler. Çok geçmeden Videno taraflarından bir çocuk koşarak mücâhidlere doğru geliyordu. Bir mücâhid çocuğu fark etti:

– Allah, Allah diye söylendi. Videno'da kalan sivillere sığınaktan çıkmamalarını söylemiştik. Böyle tehlike sağnağında bir çocuğun sığınaktan çıkmasına hangi münasebetsiz izin verdi acaba?

Çocuk mücâhidin yanına vardığında yorgunluktan bitmişti. Sık sık nefes alıyor, kalbini tutuyordu. Mücâhid:

– Ne oldu sana? Niye sığınaktan çıkıp buraya geldin? Canına mı susadın?

Mücâhid Münker-Nekirliğe soyunmuştu sanki. Çocuk tüm bu sorulara cevap vermek yerine kesik kesik sordu:

– Şâmil ağabey... nerede? Beni... ona götür. Söyleyeceklerim var. Çok... önemli... Acele! Acele... et!

Çocuğun tavrı mücâhidi telaşlandırmıştı. Hemen sırtına alıp Şamîl'in yanına koştu.

Şâmil çömelmiş, hâlâ kurtulamadığı sıkıntı içerisinde, dalgın dalgın elindeki çubukla toprağa bir şeyler çiziyordu. İlyas'ın kucağında bir çocukla geldiğini görünce göğsünün daraldığını hissetti. İçini kavuran sıkıntı daha da artmıştı. Yerinden kalkıp mücâhid'e doğru yöneldi:

– Ne oldu İlyas? Yoksa yaralı mı çocuk?

– Hayır reis. Videno'dan gelmiş. Size söyleyecekleri varmış.

Henüz Şâmil'in birşey demesine fırsat kalmadan çocuk feryadı bastı:

– Felâkat! Şâmil abi felâket! Ruslar siz ve akrabalarınızın evlerini bomba yağmuruna tuttu. Hanımın, çocukların, kızkardeşin, amcaoğlun, akrabalarından 11 kişi öldü. Onlarca kişi yaralandı.

Dünyanın bütün dağları başına devrilmişti sanki. Izdırabın tarifi kalem ve kelâmla mümkün değildi. Çömelip yüzünü avuçlarının arasına aldı. Mücâhid çocuğu alıp Şâmil'in yanından uzaklaşarak onu kendisiyle başbaşa bıraktı.

İmtihanların en çetiniyle sınanıyordu Şâmil. Hayatını şöyle bir gözden geçirdi. Hiç bu kadar acı duyduğu bir olay olmamıştı. 1965 yılında doğmuş, hava kuvvetleri okulunu bitirmişti. Sonraları Afganistan ve Tacikistan'da cihad cephesinde savaşmıştı.

Abhazya'daki savaşlarda patpolkovnik rütbesi almış, Çeçenya direnişinde ise Dudayev tarafından palkovnik rütbe-

siyle ödüllendirilmişti. Ruslar tarafından desteklenen Gürcü kuvvetleriyle savaşmış, neticede Birleşik Kafkas orduları komutanı olmuştu.

1991 Kasım ayında Tupolev 154 tipi Rus yolcu uçağını Türkiye'ye ardından bir başka uçağı Almanya'ya kaçırmış, eylemleriyle Rusları bezdirmişti. Şimdi de Çeçen ordusunda savaşan bir generâldi. Kendisine yapılan suikasti çok doğal karşılamıştı. Çünkü kendisi bir savaşçı idi ve rakiplerinin kendisini öldürmek istemesi anlaşılabilirdi. Fakat karısı, kızkardeşi ve çocuklarından ne istemişlerdi? Bu kadar kalleşliğe yüreği dayanmıyordu.

Yarım saat ağladı. Cehennem ateşinin söndürücüsü olan gözyaşları, ateşe götüren araçlardan olan kin, gazab ve isyan duygularını da söndürmüştü. İçinden: "Ey Şâmil! diye geçirdi. Sen kim oluyorsun? Senin ailen de kim oluyor? İslâm'a ilk kurban veren sen misin? Sümeyye (R.A.) işkenceler altında kendini bu dâvâya feda etmedi mi? O Rabbine kavuşurken böyle üzgün müydü? Ya Firavun zulmü altında inleyen Âsiye vâlidemiz, Mâşite Hatun? Evlâdları ateşe atılırken tereddüd etti mi? Ya Zekeriyya (A.S.)? Beyni testereyle ikiye ayrılırken gıkını çıkarttı mı? Evladu ıyâilini, en sevdiği mürid ve naib (yardımcı)lerini kurban veren Şeyh Şâmil, Ahılgoh'tan ayrılırken Ruslara gönderdiği mesajda ne demişti?

Bürûc sûresini ne çabuk unuttun? Ya Bakara sûresinde ki **"Yoksa siz (Ey Mü'minler) kendinizden evvel geçenlerin hâlleri, hiç başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlara öyle (ezici) sıkıntılar, (kımıldatmaz) zaruretler dokundu ve öylesine sarsıldılar ki, Peygamber ve maiyyetinde îman edenler "Allah'ın yardımı ne zaman? (diye feryad edecek hâle geldiler) deyinceye kadar... (bu**

hâl sürdü.) Âgâh olun (Dikkat kesilin, iyi kulak verin) ki şüphesiz Allah'ın yardımı yakındır." meâlindeki âyet-i kerîme cennet ve Allah rızâsının adresinin acı, elem ve ızdıraptan geçtiğini ifâde etmiyor mu?

Yoo hayır! Asla üzülmemelisin. Bilakis Allahu Teâlâ'ya sana bu şerefi ihsan ettiği için şükretmelisin. Unutma ki; bir mü'min için şehâdetin sevinilmeyecek hiçbir tarafı yoktur.

Sen üzülüyorsan îmanının bu olaydan haz almayacak kadar kavîleşmediğine üzül. Çeçenya'da binlerce müslüman bacın şehîd olurken aynı acıyı yaşamadığına üzül. Tevbe ve istiğfar edip bu düşünceleri içinden atmaya çalış. Bir komutan olarak sabır ve metânet örneği olman lâzım. Senin gibi ailesi şehîd olan mücâhidlere moral ve sevinç aşılamalı, onları motive etmelisin.

Bilmelisin ki büyük davalar, büyük çilelerle kaimdir. Belâların en çetini Peygamberimiz olmak üzere, peygamberlere (Salevâtullahi ve Selâmühü Aleyhim Ecmaîn) sonra derecelerine göre diğer dâvâ adamlarına gönderilmiştir. Musibetin kadar derecen, çilen kadar Allah katında şerefin olduğunu bil.

Unutma ki; Kumandanlar, Kahramanlar, Hükümdarlar, Âlimler, Evliyâlar, sahabeler hatta Peygamberler ve bunların iyâli (Salavatullahi ve Selâmühü Aleyhim Ecmaîn) ölecek, İSLÂM YAŞAYACAKTIR. Onların şehâdet destanının mürekkebi olan kanlarında KIYAM YENİDEN FİLİZLENECEKTİR. *Bir hilâl uğruna yine güneşler batacak, yine yıldızlar sönecek ve bunun bedeli olarak da yine, bulut kabul etmeyen çehresiyle "hilâl"*

dünyayı, zulmetten nûra, karanlıktan aydınlığa çıkarmaya devam edecektir. Bu Allah'ın bir kanunudur.

Artık Şâmil'in ruhundaki fırtına dinmiş, yerini sütliman bir sükûnete terk etmişti. Şâmil yine ağlıyordu. Ama yoo hayır! Bunlar, hüzün gözyaşları değil, aksine sevinç gözyaşlarıydı. Ruhu bir cenderenin içinde ezilmede iken, Allahu Teâlâ'nın kalbine ilham ettiği o düşünceler tam vaktinde yetişmişti. Kafesten kurtulan bir kuş gibi hissediyordu kendini.

Bu imtihanı neredeyse kaybediyordu. Sonsuz merhametiyle ona acıyıp bu düşünceleri aklına getiren Allahu Teâlâ'ya gözyaşlarıyla Hamd-ü Senâda bulundu.

Her insanın başaramayacağı bir imtihan ile karşı karşıyaydı Şâmil. Bir komutan olarak bu durumda dahi mücâhidlere moral aşılaması gerektiğini düşünüyor, kendini buna mecbur hissediyordu.

"Baş" olmak demek çileye talip olmak demekti. Beyin nasıl vücudun her zerresindeki acıyı sinirler vasıtasıyla çekiyorsa, komutan da emri altındakilerin çilesinin toplamı kadar acıya, çileye göğüs germeliydi. Böyle düşünüyordu Şâmil. Böyle düşünüp büyük oynuyordu. Kırıntı mesâbesindeki dünya ve menfaatlerini bir kenara itip, böylesine çilelere talip olarak Rabbü'l-Alemînin "Allah'dan bir Rıdvan (Hoşnutluk, Sevgi) ise her şeyden daha büyüktür" buyurduğu o "Rıdvan"ı hedefliyordu. Sonunda kaybetmek olmayan o büyük makamı... Tıpkı geçmişte isimleri tarihi süsleyen büyük insanlar gibi.

Yerinden kararlılıkla doğruldu. Şimdi sıra bu meseleyi kardeşlerine anlatmaya gelmişti. Bunun zor olduğunun far-

kındaydı, fakat düşündüklerini onlar ile paylaşabilirse acılarını hafifletebileceğini umuyordu. Lisanına kuvvet vermesi için Rabbine duâ etti.

En yakın mücâhide seslendi:

– Yusuf!

– Buyur reis?

– Şirvan ile Yiğit keşiften dönünce, yanıma uğramalarını söylersin.

– Tamam reis.

Çok geçmeden kardeşleri karşısındaydı. Merakla bakıyorlardı yüzüne.

Onları şöyle bir süzdü. İkisi de genç, cevval, cihâd âşığı delikanlıydılar. Kendisine böyle kardeşler bahsettiği için Mevlâ'ya bir kez daha şükretti. Şirvan ve Yiğit. Asıl isminden çok Yiğit lâkabıyla anılıyordu. Temiz yürekliliğinden ve şehâdete bir mecnun gibi âşık olarak, delice savaşmasından dolayı ona bu lâkâbı takmışlardı.

Şâmil'in solgun yüzünden, acı bir haberin kendilerini beklediğini sezmişlerdi. Şirvan endişeyle sordu:

– Bizi çağırmışsın Şâmil Ağabey! Buyur, bir şey mi oldu?

Şâmil onlara meseleyi münâsip bir dille anlattı. Ardından düşündüklerini ekleyerek teselli etmeyi de unutmadı. Şâmil'in sözleri onları bir hayli teskin etmişti. Buna rağmen gözyaşlarını tutamamışlardı. Yiğit:

– Dilerim Allah'tan kısa zamanda onlara kavuşurum.

Şirvan:

– Peki Videno'ya gidip olanları görmeyecek miyiz? Nasıl [illegible] nasıl tesbit etmişler? Bunları araştır-

Şâmil başını tasdikler anlamda salladı. Komutayı Ahmed Serhad isimli yardımcısına bırakıp beş mücâhidle beraber Videno'ya hareket ettiler.

Olay yerine geldiklerinde manzara dehşetti. Evler tamamen yerle bir olmuştu. Karısı, çocukları, amcaoğlu, kızkardeşi, kardeşlerinin beşikteki çocukları bile acımasızca öldürülmüştü. Akrabalarından 11 şehid, 20'nin üstünde yaralı vardı.

Diğerleri yaralıların tedavisi ile uğraşırken Şâmil derin bir tahkîkata başladı.

Akşama doğru korkunç olayın sırrı meydana çıkmıştı. Bir işbirlikçi münafık Şâmil'in yakınlarının kaldığı eve bir sinyâl verici yerleştirmiş, sonra da gidip Ruslara hâber vermişti. Uçaklar da sinyali takip edip eve bomba yağdırmışlardı.

Gece arkadaşlarını toplayan Şâmil bir konuşma yaptı:

– Arkadaşlar! Yaptıkları bu gibi hareketlerle bizi sindireceklerini sanan Ruslara yanıldıklarını ispatlayacağız. Şehâdete güle güle giden insanlara karşı ölüm, ancak bir su tabancası kadar tehdîd unsuru olabilir.

Bilmiyorlar ki onlara cevabımızı, Ceddimiz Hazreti Şeyh Şâmil 150 küsûr yıl önce vermiştir. Ve bizler o söze kıyâmete kadar sâdık kalacağız.

"Söyle ona (Rus Çarına):

Başında bulunduğum bu kahramanların kalplerinde kökleşen bu eşsiz zafer îmanı kökünden kazınmadıkça, en genç muhariplerimden, en ihtiyar naiblerime kadar, tek kurşunları ve tek kolları kalıncaya kadar bu mübârek vatanın son dağına, son köyüne ve en son kaya parçasına kadar karış karış müdâfaa etmekten beni hiçbir kuvvet men edemeyecektir.

Bu uğurda bütün evlâd ve iyâlimi kılıçtan geçirseniz, son zürriyetimi kurutsanız, en son müridimi yok etseniz, tek başıma ve son nefesime kadar yine döğüşeceğim.

Son cevabım budur."

Bunların yaptıkları sadece bir yarayı dağlamak veya bir ağacı budamak kâbilindendir ki her ikisi de yapana değil yapılana fayda sağlar.

Bu sözlerin ardından Şâmil yeni bir operasyonun müzâkeresini başlattı. Dünyayı ayağa kaldıracak bir operasyondu bu.

Sabah oluncaya kadar her şey ayarlanmış, hareket saati bile belirlenmişti.

Hazırlıklar derhâl başladı. Ruslar acaba bombanın kendi ellerinde patlayacağını bilseler, pimini çekmeye cesaret edebilirler miydi?

6.

Haziranın o güzel gecelerinden biri. Ağustos böcekleri, goncalarla aşk muhabbeti yaparken, iki kişi yaktıkları ateşin etrafında oturmuş, avladıkları mis gibi çulluk etinin kızarmasını beklerken konuşuyorlardı:

– Acaba Şâmil Reis'in bizi böyle alelacele çağırmasının sebebi nedir? Senin bu konuda bir fikrin var mı?

– Önemli bir operasyon tasarlıyordur sanırım. Hamza'nın söylediğine göre "En muhârip ve zeki iki arkadaşınla beraber gel" yazıyormuş mektupta.

– Duâ edelim ki kura bize çıktı. Yoksa bu şenlikten mahrum kalacaktık.

– Ama gâliba çok tehlikeli ve zor bir şenlik olacak ki, bu şenliğe katılacakları özel olarak seçiyor.

– Daha iyi ya. Tehlike ne kadar çoksa, şehâdete o kadar yakınız demektir.

– Doğru. Ayrılırken bizimkilerin hâline hiç dikkat ettin mi? Oyuncakları ellerinden alınan bir bebek gibi somurtuyorlardı.

– Hah, hah, hah! Hani Hamza, kuranın kendilerine çıkmadığını, şanslarına küsmeleri gerektiğini söyleyip onları yatıştırmasa peşimizi bırakmaya pek de niyetleri yoktu.

– Sahi, Hamza niye bizimle gelmedi?

– "Üzerimden şu sorumluluk yükü kalkmışken, ebeveynimin kabirlerini bir ziyaret edeyim, inşallah iki gün sonra orada olurum" dedi. Komutayı Hüseyin'e bıraktıktan sonra köyüne uğrayacakmış.

– Desene Şâmil'in başına gelenler ona kendi ailesini hatırlattı.

– Kolay değil be Yâkub. Düşünsene, tüm aileni bir anda kaybetmek. Ne acı bir durum?! Gerçi bizim de ana-babamız hayattta değil ama bizimkilerin vefat edeli yıllar oldu. Onların acısı ise hâlâ taze. Üstelik ikisi de kızkardeşlerini kaybettiler.

"Kız" lâfını duyan ötekinin yüreği hoplamıştı:

– Haklısın diye mırıldandı.

Sesindeki değişikliği diğeri fark etmişti:

– Ne oldu sana? Yüzün birdenbire değişti? Sesin bile boğuk çıkıyor?

– Bir şeyim yok, sana öyle geliyor.

– Var, var. Hem bana öyle geliyor ki bu ilk değil. Ara sıra dalıp dalıp gidiyorsun. Bazen heyecanlandığını farkediyorum. Hatırlarsan ilk tanıştığımız günkü dalgınlığın. Grozni'de tanklara pusu kurduğumuz zamanki tavrın ve diğerleri hiç gözümden kaçmadı. Söylesene arkadaş! Bir derdin mi var senin?

Yâkub derin bir "Ah" çekti. Başını arkadaşının dizine yasladı. Gözlerini ise sanki okumak ister gibi ta gözbebeklerinin içine dikti. Fısıltıyla:

– Bana Allah için doğru söyle Ebu Cendel! Sen hiç sevdâya tutuldun mu?

Bu soru Ebu Cendel'in üzerinde şok etkisi yapmıştı. Hasret bulutları gözlerinde süzülüyordu:

– Tam da yürek yarama değdin be Yâkub! Sevda da söz mü? Yalım yalım yanıyorum ki sorma. Dağ dağ hasret yüklü bir ızdırap hammalıyım.

– Nasıl yani? Kavuşamadınız mı?

– Henüz hayır.

– Yoksa öldü mü?

–Yok,yok, yaşıyor.

– Başka birisiyle mi evlendi?

– Öyle birşey imkânsız.

– Teklifini mi reddetti?

– Yok canım. Henüz hiç görmedim bile.

– Peki, hiç görmediğin birini nasıl sevebiliyorsun?

– Sana bir soru sorayım. Bir kızı görmesen, fakat bütün dünyadaki kızlardan kat kat güzel ve ahlâklı olduğunu kat'i sûrette bilsen ona âşık olmaz mıydın?

– Biraz abartmıyor musun?

– Kesinlikle hayır. Fazlası var, eksiği yok. Hem bu senin bildiğin gibi bir aşk değil.

– Allah Allah, merâktan çatlayacağım. Nasıl birşey bu?

– Anlatayım da dinle:

.....

Tevbe ettiğim seneydi. Bir gün bir velî üstâdın sohbetine gitmiştik –Sonrasında ona tâlebe olmayı Allah nâsîb etti. Bu zat benim isim değiştirmeme sebep olan zattı.- Orada Tevbe sûresinin 111. âyet-i kerîmesinin tefsirini yaparken şöyle bir hâdise nakletmişti:

"Vaktin birinde, içinde âlim ve fâzıl bir zatın da bulunduğu bir beldeye, düşmanın istilâ edeceği haberi gelir. Ahâli câmide toplanır. O âlim zat kürsüye çıkar ve şöyle der:

Ey İslâm topluluğu! Allahu Teâlâ Enfâl sûresinin 111. âyet-i kerîmesinde şöyle buyuruyor (Meâlen): **"Şüphesiz ki Allah (C.C.) mü'minlerden canlarını ve mallarını satın almıştır. Onlar Allah yolunda savaşır, ölür ve öldürülürler. (Bu) Tevrat, İncil ve Kur'ân'da onlar hakkında verilmiş gerçek bir vaaddir. Allah'dan daha ahdine vefâlı kim vardır? O hâlde bu alış-verişten dolayı sevinin. İşte bu büyük bir kazançtır."**

İşte ey mü'minler! Hepiniz îman etmekle bu sözleşmeyi imzalamış oldunuz. O hâlde Allah yolunda cihada çıkarak sözünüzü yerine getirin. Sonra da karşılığını Allah'tan bekleyin. Henüz dünyada vuslat zevki tatmayarak, Allah yolunda cihada çıkıp, bekâr olarak Mevlâsına kavuşan şehidlere Allahu Teâlâ "Aynây-ı Merzıyye" adında zevceler hazırlamıştır ki güzelliklerini tarife imkân yoktur.

Bunu duyan hâlinden daha bekâr olduğu anlaşılan, çok genç birisi kalkar ve şöyle der:

"Şâhid olun ki bütün malımı Allah yolunda cihada verdim ve son nefesimi verinceye kadar cenk edeceğim" der.

Orada bulunanlar ona: "Sen daha çok gençsin. Savaşın bir sürü zorlukları vardır. Sen bunlara dayanamazsın. Vazgeç bu işten" derlerse de genci fikrinden caydıramazlar.

Nihayetinde hazırlıklar biter ve mü'minlerin oluşturduğu bir bölük silahlı kuvvet düşmanı karşılamaya çıkar. Bir zaman sonra ağaçlık bir yerde yemek için mola verirler. Genç oruçlu olduğundan bir ağaca yaslanıp dinlenmek ister. O sırada üstüne bir ağırlık basar ve uykuya dalar.

Rüyasında, cennette dolaşıyordur. Karşısına, hayatında tasavvur edemediği güzellikte su kenarında bir bahçe çıkar. Bahçenin içinde, dünyadaki tüm güzel kızların güzelliği üst üste koyulsa tırnaklarına bile erişemeyecekleri cinsten güzel kızlar görür. Kızlar:

"Aynây-ı Merzıyye'nin efendisi geldi. Aynây-ı Merzıyye'nin efendisi geldi" diye bağırışırlar. Genç sorar:

"Aynây-ı Merzıyye dediğiniz de kimdir? Yoksa içinizden biri midir?

Kızlar:

"Hayır, Aynây-ı Merzıyye daha ileridedir. Biz onun hizmetçileriyiz" derler.

Genç biraz daha ilerler. Karşısına, diğerinden kat kat güzel bir bahçe daha çıkar. İçinde bir öncekilere nazaran bakırın yanında elmas gibi parıldayan kızlar vardır. Öyle ki bu güzellik gencin başını döndürür. Kızlar bülbül gibi şakımaya başlarlar:

"Aynây-ı Merzıyyenin Efendisi geldi. Aynay-ı Merzıyyenin Efendisi geldi."

Genç sabırsızlıkla sorar:

"Aynay-ı Merzıyye de kimdir? Acaba o aranızdan biri midir?"

Kızlar cevap verirler:

"Hayır, biz onun hizmetçileriyiz. O daha ileridedir."

Genç biraz daha ilerler. Bir süre sonra karşısına diğerinden bin kat güzellikte bir bahçe daha çıkar. Bahçenin içindeki kızlar da bir önceki gördüğü kızlara nazaran, mum yanında Güneş gibidirler. Kızlar genci mest eden bir sesle bağrışırlar:

"Aynây-ı Merzıyyenin Efendisi geldi. Aynây-ı Merzıyyenin Efendisi geldi."

Genç heyecanla sorar:

"Aynây-ı Merzıyye de kimdir. Acaba o sizlerden biri midir?"

Kızlar:

"Hayır. Biz Aynây-ı Merzıyyenin Hizmetçileriyiz. O şu ileriki köşktedir." diye ilerideki eşsiz güzellikte bir köşkü gösterirler.

Genç Aynây-ı Merzıyyeye kavuşmanın heyecanıyla köşke yönelir. Aman Allahım! Köşkün kapısında bir kız parıldamaktadır ki şimdiye kadar ki gördüğü kızların güzellikleri üst üste toplansa elbisesindeki bir iğnenin güzelliğine erişemeyecektir. Genç bu güzellik karşısında beyninden vurulmuşa döner. Kavuştum zannıyla kızın yanına yaklaşır ve aşktan sarhoş olmuş bir şekilde sorar:

"Aynây-ı Merzıyye denilen sen misin?!

"Hayır der kız. Ben onun hizmetçisiyim. Aynây-ı Merzıyye içeridedir."

Genç sabrın ve heyecanın son raddesinde hızla kapıya atılır. Açtığında Aynây-ı Merzıyyeyi, mücevherlerle kaplı bir tahtın üstüne oturmuş, kendisini bekler hâlde bulur."

Kıssanın burasında Ebu Cendel bir müddet sustu. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Yâkub:

– Niye sustun? Onun güzelliğini târif etmeyecek misin?

Ebu Cendel ızdıraplı bir çehreyle Yâkub'a baktı:

– Ne dediğinin farkında mısın be Yâkub? Onun güzelliğini tarif etmeye imkân mı var? Biz Allah'ın "Alçak" diye isimlendirdiği (Dünya kelimesi Arapça "En alçak" anlamındadır) dünya güzellikleriyle hizmetçilerini kıyaslama cür'etinde bulunduk. Fakat onun ile bir kıyaslama için, dünya lisanları hiç kifayet eder mi? Bizim dilimiz o mecale, beynimiz o tasavvura sâhip midir? O Aynay-ı Merziyyedir. İşte o kadar.

– Eee, peki sonra ne olmuş?

"Sonra genç o aşk ile kendinden geçerek Aynay-ı Merziyyeye koşup sarılmak ister. Aynây-ı Merziyye gülerek:

"Biraz daha sabret Efendim. İnşallah iftarı beraber açarız" der.

Genç uyandıktan sonra, gözü hiçbir şey görmez olur. Rabbinin müjdesini de diğer insanlara anlatır. Ordu bir müddet sonra hareket eder ve sonrasında düşmanla karşılaşırlar. Genç savaşta tam 7 kişiyi öldürür ve Sekizinci olarak da kendi düşer toprağa. Böylece Aynây-ı Merziyyesine kavuşur."

– İşte o mübârek zat bu olayı anlatırken bana bir şeyler olmuştu. Sanki o anlattıkça ben de aynı hâdiseyi yaşıyor gibiydim. Öyle ki gözlerimden nehir gibi yaşlar boşanıyordu. Anlatan insan mübârek bir Allah dostu olduğundan kalbden konuşuyor ve sözleri insanın kalbine nakış gibi işliyordu. Müthiş bir manevî tesir altında kalmıştım.

İşte ben bu sohbeti dinledikten sonra gözümden bütün dünyevî muhabbetler silindi. Cihada arzum iki kat arttı. Mükemmelliğe, estetiğe âşık rûhum aradığını Aynây-ı Merzıyyede bulmuştu. Bu aşk bütün benliğimi sardı. Tabî şehâdetle ikisi birbirinden ayrılmadıklarından, ikisinin hasreti birleşince dayanılmaz bir hâl alıyor ve ben çöllerde susuz gibi, anasız öksüz gibi, müebbed mahpus gibi vuslatı bekliyorum.

– Sübhânellah! Ne acâyip, ama aynı zamanda ne de güzel bir aşk.

– Eee, şimdi anlatma sırası sende. Haydi çıkart bakalım ağzındaki baklayı.

– Peki anlatayım ama, benim aşkım, seninkinin yanında pek sönük kalır.

– Amma da yaptın be Yâkub. Unutma ki herkesin benim gibi davranması doğru değildir. Düşünsene o zaman dünyanın hâli ne olurdu? Hayat nasıl devam ederdi? Hatta toplum olarak evlenmeyi terk etmek haramdır. Evlenmek hakkındaki âyet ve hâdisi şerifleri hatırla.

Unutma ki Allah'ın rızâsına ulaşmanın yolu bir tane değil pek çoktur. Mü'minler bu yollardan, kaderine, mesleğine ve meşrebine uygun olan birini seçerek bu yolda yürüdükleri zaman imtihanı kazanmış olurlar.

Önemli olan üzerine düşen görevi yapmaktır. Yoksa bütün insanların aynı vazifeyi yapması mümkün değildir. Düşünsene; Meselâ Alim olmak mesleklerin en şereflisi ve şehâdet mertebelerin en yücesidir. Peki böyle olmasına rağmen bütün müslümanların âlim veya şehîd olduğunu farz etsek, hayatın devamından söz etmemiz mümkün müdür?

Veysel Karânî Hazretleri bir çoban, Hasan Basri Hz.leri bir âlim idi. Fakat Veysel Kâranî Hz. (R.A.) tabiinin en üstünü olmuş ve Peygamberimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in övgüsü ve Hırka-ı Saadetleri ile şereflenmiştir.

Bizim Anadolu'da Terzi, Somuncu, Demirci vs. lakaplarla anılan yüzlerce evliya vardır. Şimdi onları bir şehidden veya bir âlimden aşağı görmek mümkün müdür? Onlara verdiği "Dostluk" makamı yanında Aynây-ı Merzıyyenin, hatta tüm Cennet nîmetlerinin lafı olabilir mi?

– Hay Allah Razı olsun senden. Ağzından bal akıyor sanki. Bu kadar misali nerden bulursun bilmem ki? Hani arada sırada "Savaş olmasa ne yaparım" diye düşünüyorum. Bir yuva kurup evinin geçimini temin etmek korkaklık gibi geliyor bana. Belki bu düşüncelerle biraz olsun bu kuruntuyu atarım içimden.

– Senden de râzı olsun kardeşim. Haydi şimdi seni dinliyorum.

Yâkub olanları baştan sonra anlattı. Anlattıklarını büyük bir ilgi ve heyecanla dinleyen Ebu cendel:

– Allah mübaret eylesin ve hayırlısıyla tamamına erdirsin can dostum! Eldivenleri giymen çok ince bir davranış. Gerçi zaruret hâlinde o şekilde taşıman da mübâh ama, sen yine de en iyisini yapmışsın. Olayı şöyle bir zihnimde canlandırıyorum da, gerçekten de o atmosferde -Hele de dediğin gibi çok güzel biri ise- gönlünü kaptırmamak pek de elde değil.

– Acaba o da beni seviyor mu dersin?

– Hah, hah, hah! "Aşkın gözü kördür" derler. Ne kadar doğru? İnsanın aklına hep kötü ihtimalleri getirir zaten." Ya sevmiyorsa? Ya teklifimi reddederse? Ya başka bir sevdi-

ği varsa? Ya beni bir şeyimden ötürü beğenmemişse?" gibi sorular âşığın benliğini yer bitirir. Kimbilir mâşuku da aynı azab içinde kıvranıyordur ama ikisi de sevgilerini birbirlerine açmaya cesaret edemezler.

Ben kardeşlerimin hâlini yakından müşâhede ettiğimden bu konuda biraz tecrübeli sayılırım. Sana bir şey söyleyeyim mi? Emin ol, o kızın sana âşık olma ihtimâli on kat fazladır.

Senin tarafından hayatı kurtarılan, yaralı bir hâlde anasını-babasını kaybettiğinde senin kucağına alıp bombalardan kaçırman, saatlerce sırtında taşıyıp, yarasını sarmanla tekrar hayata dönüş yapan bir kız... Bu arada senin kızın şerefini korumada gösterdiğin titizlik... Bunlar birleşince senin gibi yakışıklı, karayağız bir Mısır delikanlısına âşık olmaması için ortada hiç bir sebep yok. Eminim hayatını ve şerefini korumada gösterdiğin çabadan dolayı, kız kat be kat vurgundur sana.

Tabî en doğrusunu Mevlâ bilir. Sen şimdi bu gibi "Sevecek, sevmeyecek" türünden papatya falları açmayı bırak da bundan sonra cihada çıkabilecek misin? Onu söyle.

Yâkub iğne yemiş gibi yattığı yerden sıçradı:

– Yoo bak burada yanıldın işte. Allah korusun, O nasıl söz?! Zaten benim şimdiye kadar evliliğe sıcak bakmamamın sebebi buydu. O kız yüzünden bir kere irademi teslim ettim, ama ikinciye asla! On bin defa, yüz bin defa asla! Eğer Rabbim evlenmeye bir kapı açarsa bu konuları onunla kesinlikle konuşacağım. Kabul etmezse sevdamı kalbime gömer, yine de bu işi kabul etmem. Sen hâlâ nasıl bir sevgi ve sevgili aradığımı anlamamışsın gâliba. Ben:

Allah'a ulaştıran
Tâate alıştıran
İslâm'a çalıştıran
Sevgiyi Arıyorum

Bir tek onu övecek
Önce onu sevecek
Sırf ona yöneltecek
Sevgiyi Arıyorum

Cihada çok sevinen
Şehâdetle övünen
Yalnız hakka güvenen
Sevgiyi Arıyorum

Parlayan Güneş gibi
Pırlantaya eş gibi
Ezelî kardeş gibi
Sevgiyi Arıyorum

Erimeyen kar gibi
Delinmeyen sur gibi
Hiç sönmeyen nûr gibi
Sevgiyi arıyorum

Sarp dağlardan daha sert
Has topraktan daha mert
Hiç bir zaman olmaz dert
Sevgiyi Arıyorum

– Eğer böyle bir sevgi arıyorsan Allah'ın rızâsını kazandın demektir. Ben sana takılmak amacıyla bir lâtife yaptım, ama hislerini böylesine güzel tarif edeceğini doğrusu tahmin edememiştim. Keşke her seven senin gibi sevse. Mevlâm inşallah sizi birbirinize kavuşturur. Sana söz veriyorum ki o zamana kadar hayatta kalırsam sizi birleştirmek için elimden geleni yapacağım.

– Allah râzı olsun senden. Ne zamandır içimi kavuran bu ateş beni oldukça bunaltıyordu. Sana açılınca kendimi ferahlamış hissettim. Anlayışla karşıladığın için sağol.

– Lafı mı olur? Baksana şu âleme. Her şey birbirini tamamlamak için yaratılmış. Tıpkı bir yap-bozun parçaları gibi. Biz, bizim yaralarımıza merhem, dertlerimize çâre olmak için didinmezsek, İslâm Kardeşliğinin sırrı nerede kalır?

Üstlerine azametle dallarını yaymış olan yaşlı çınar şöyle bir silkindi. Yapraklarını hışırdattı. Karşı daldan bir serçe cevap verdi. Uzaklardan bir kurt "Ben de varım" dercesine uludu.

Çiçekleri, ağaçları, etçil ve otçul hayvanları, bakterileri ve mantarlarıyla birbirini tamamlayan bu güzel orman, sanki lisan-ı haliyle Ebu Cendel'in söylediklerini tasdik ediyordu.

7.

Katliamın üstünden henüz iki hafta geçmişti. Neftekumsk şehrinde, kuytu bir yerde, ağaçlıkların arasında bir grup insan her türlü hazırlıklarını bitirmiş reislerinin işaretlerini bekliyorlardı.

Saatler 12.30'u gösterirken orta boylu, sakallı, saçının önleri hafif dökülmüş, alnında "Lâ İlâhe İllallâh" yazılı bandaj bulunan bir adam guruba dönerek:

– Hazır mısınız arkadaşlar?

Gurup hep bir ağızdan:

– Hazırız reis!

– Öyleyse haydi Bismillâh. Allah yardımcımız, Gazamız mübârek olsun.

– Amiin!

Ağaçlığın arasından çıkıp, ileride bekleyen iki Kamaz marka kamyon ve bir Uaz marka otomobilden oluşan konvoya doğru yöneldiler.

Mücâhidlerin çoğu kamyonlara bindikten sonra reis:

– Bundan sonrası sana ait Dukvah, dedikten sonra kendisi de kamyonun kasasına tırmandı.

O zamana kadar bekleyen sivil giyinmiş yedi kişi, arabaların yanına istiflenmiş olan tabutları birer birer mücâhidlerin önünü kapayacak şekilde kamyonlara yerleştirmeye başladılar.

Bu iş de bittikten sonra Dukvah arkadaşlarına dönerek:

– Yapacak bir şey kalmadı. Geçin arabalara, hareket edelim dedi.

İkisi sürmek için kamyonlara binerken, geri kalan 5 kişi otomobile doluştular. Dukvah'ın bir işaretiyle konvoy hareket etti. Dukvah savaş öncesinde mâhir bir mafya idi. Ortadoğu ile Avrupa arasında silah ticareti yapardı. Gümrükten mâl kaçırma konusunda tecrübeliydi. Savaş başlayınca vatan hizmetine koşmuş, Rus kordonlarından gerek adam, gerek silah geçirme husûsunda mühim hizmetler îfa etmişti. Romanov'un çocuğunu kaçırıp fidye isteyen Dukvah ve arkadaşları idi.

Şehrin çıkışında ilk kontrol noktası görünmüştü. Asker yavaşla anlamında işaret veriyordu. Konvoy yavaşladı ve durdu. Dukvah arabadan inip askerin yanına yürüdü. Asker:

– Nereye gidiyorsunuz, yükünüz nedir?

– Petersburg Mezarlıklar Müdürlüğü'nce ısmarlanmış olan tabutları götürüyoruz.

– Evraklarınızı görebilir miyiz?

– Tabii.

Dukvah evrakların arasına elli bin ruble koymayı unutmamıştı. Asker evrakların içinden parayı pişkinlikle alıp cebine attı. Sonra pis pis sırıtarak geri verdi:

– Güzel, evraklar tamam. Bir de şu malı kontrol edelim bakalım.

– Tabii buyrun.

Beraberce kamyonların arkasına geçtiler. Kamyonlar tepeleme tabut doluydu. Asker:

– Şunları birer birer indir bakalım.

– Şey efendim inanın tıka basa tabut dolu. Şimdi onları tekrar aşağı indirmekle mi uğraşacağız.

– Ne yapalım, görev icabı bakacağız.

Dukvah askerin eline yüz bin ruble sıkıştırdı:

– Şunu bizden hediye olarak kabul et de bizi de uğraştırma dostum. Bu gidişle akşama kadar yüz kilometre gidemeyeceğiz.

– Mâdem öyle, sana güveniyorum. Arama yapmıyorum. Pis işlere girecek kadar ahmak birisi olduğunu zannetmiyorum. Adım başı arama ekibi var.

Ağzını Dukvah'ın kulağına yaklaştırdı:

– Şey, yanınızda bir miktar beyaz var mı?

– Eh, sana verecek kadar bulunur elbet.

– Hani anlarsın ya, bazı düşkün arkadaşlar oluyor da.. Onlar için.

– Tabî anlıyorum.

Cebinden ufak bir poşet içinde Eroin çıkartıp askere uzattı:

– Buyur, kime istersen verebilirsin. Kalitelidir.

Asker istediklerini almıştı. Gülerek:

– Arama bitmiştir. Gidebilirsiniz.

Konvoy tekrar hareket etti. Aynı şekilde para ve eroin dağıtarak birer birer kontrol noktalarından geçtiler. Saat 14'e vardığında Çeçenya'dan 160-170 km. uzakta, Rusya'nın Stavropol eyâletinde ilerliyorlardı. Budduyonovsk şehrine yaklaşık 5 km. kalmıştı ki Dukvah konvoyu durdurdu. Arabadan inip ilk kamyonun arkasına yaklaştı:

– Reis, diye seslendi. Paramız bitti. Beyaz ise çoktan bitmişti. Ne yapacağız şimdi?

– Şehre doğru ilerle. Askerleri kandırabilirsen kandır. Kandıramazsan ilk askeri devirirken çıkartacağın ses, bizim için işarettir.

Konvoy tekrar hareket etti. Şehir girişindeki kontrol bölgesine yaklaşmışlardı. Dukvah:

– İşimiz zor olacak. Allah yardımcımız olsun diye mırıldandı.

Asker, arabadan inen Dukvah'a evrakları sordu. Dukvah çıkarıp gösterdi. Fakat asker aradığını bulamamıştı. İçinde o yüz güldürücü kâğıtlardan yoktu. Homurtuyla:

– Evraklar tamam. Bir de şu taşıdıklarını kontrol edelim.

Komyonun arkasına geçtiler. Dukvah para olmadan bu işin çok zor olduğunu anlamıştı. Asker:

– İndir bakalım şunları.

– İnanın ağzına kadar tabut dolu. Sabahtan beri indir-yükle canımız çıktı.

Asker para alamamanın acısıyla:

– Bana ne senin canından be adam! Sana indir dedim o kadar!

– Peki, siz bilirsiniz.

Sanki "Kendin kaşındın" der gibiydi. Kamyona doğru yürüdü. Çıkıyormuş gibi yapıp hızla döndü.

Asker hâlâ Dukvah'ın yola gelip, rüşvet vermesini bekliyordu. Fakat Dukvah'ın elinde bu kez para değil 45'lik Magnum vardı. Çıkan kurşunlar konserin başladığını îlân ediyordu.

Dukvah'ın ateş etmesi ve kendini kamyonun altına atması, otomobilden çıkan tarrakaların diğerlerini biçmesi toplam 3 saniye sürmüştü. Kamyonlardan ilk olarak Kartal bakışlı, alnında "Lâ İlâhe İllallâh" bandajıyla, Ruslar için tepeden tırnağa kâbus olan bir adam atladı.

Bu adam, grubun reisi, Çeçenya'nın en yiğit kumandanlarından biri olan, mü'mine karşı sevimli, tevazûlu, fakat kâfire karşı son derece şiddetli, liderlik vasıflarını kendisinde topladığını batılı aydınların bile îtiraf ettiği, Ceddi Kahraman Mücâhid Hz. Şeyh Şâmil'e lâyık olan bir torunu, aynı zamanda ismini de taşıyan Şâmil Basayev'di.

Gülerek çevreye baktı:

– Ooo her taraf pırıl pırıl. Amma da çabuk temizlemişsiniz etrafı. Bize yapacak bir şey bırakmamışsınız.

Bu arada diğerleri de araçlardan inmişti. Şâmil onlara döndü:

– Arkadaşlar! Yolculuğumuz burada sona eriyor. Ne yapalım takdir böyleymiş. Önümüzde tek seçenek var. O da şehri ele geçirmek. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi yola devam edeceğiz. Şehrin merkezine yaklaştığımızda; Sen Dukvah..

.....

Az sonra plân bitmiş konvoy yeniden harekete geçmişti. Şâmil ve yüz arkadaşı tabutlarla geliyorladı... TABUTLAR Mesaj yüklüydü anlayabilenler için... Kamyonlar TABUT yüklüydü anlayamayanlar için....

8.

Şehre girince konvoy ayrıldı. Dukvah'ın bindiği otomobil postaneye doğru yönelirken Şâmil'in kardeşi Şirvan yönetimindeki kamyon şehir merkezine doğru yöneldi. Çarşıya az bir mesafe kala durdu. Şirvan:

– Haydi Ahmed Serhad! Kolay gele...

Ahmed Serhad'ın ardından 18 mücâhid atladı ve kamyon yoluna devam etti. Ahmed Serhad çarşının kontrolünü ele alacak ve toplayabildiği kadar rehîne getirecekti. Şirvan ise Güneydeki emniyet güçlerini bertaraf edecekti. Dukvah ve arkadaşları postaneyi ele geçirmiş, haberleşme sistemlerini imha etmiş olacaklardı. Bu ise Şirvan'ın işini kolaylaştıracaktı.

Öte yanda Şâmil ve arkadaşları şehrin merkezindeki ana emniyet binasına yaklaşmışlardı. Araba tenhâ bir yerde durdu. Şâmil kardeşine döndü:

– Yiğit! Allah yardımcın olsun.

– Amîn. Haydi arkadaşlar!

11 mücâhid arabadan birer aslan gibi fırladılar. Bunların arasında Yâkub da vardı. Yiğit:

– Arkadaşlar. İşi çabuk ve hızlı bitirmeliyiz. Adam kaybetmememiz de lâzım. Bir plân yapmamız gerek. Herkes fikrini söylesin.

Yâkub:

– Benim bir fikrim var.

.....

Emniyet binasının önü her zamanki gibi sâkindi. Fakat birden alışıla gelmedik, gür bir sedâ ile irkildi:

– ALLAHU EKBER! ALLAHU EKBER!..

Evet Ezan-ı Muhammediyye okunuyordu. Hem de koskoca Rusyayla alay edercesine emniyet binasının karşısında. Ses bir kamyonun arkasından geliyordu.

Ruslar çılgına dönmüştü. Hemen silahla karşılık verdiler. Fakat ezan susmamıştı. Aksine kamyonun arkasından Ruslar üzerine kurşun yağmaya başladı.

Müthiş morali bozulan Ruslar, tedbiri elden bırakmış, ezana karşı siper almışlardı. Şâmil ve arkadaşlarının şehirde olduğunu bilseler her hâlde böyle bir şeye cür'et etmeyi akıllarından bile geçirmezlerdi.

Beş dakikaya varmadan arkalarından sarıldıklarını fark ettiklerinde iş işten geçmişti. Onlar orada üç mücâhidle uğraşırken, diğer mücahidler arkadan baskın yapmış, beşi binayı ele geçirirken, diğerleri Rusları sarmıştı.

Bir çeyrek saat sonra silahlar susmuş, diller tekbire başlamıştı.

.....

Yiğit ve arkadaşlarını bırakan kamyon Hastaneye doğru hareket etmişti. Hastaneye geldiğinde sıra Şâmildeydi. Hamza'ya döndü:

– Allah yardımcın olsun Hamza reis!

– Sizin de, diye cevapladı Hamza.

Şâmil ardından diğerlerine döndü:

– Haydi arkadaşlar! Bismillâh!

İçlerinde Ebû Cendel'in de bulunduğu 19 yiğit Şâmil'in ardından arabadan atladı ve kamyon hareket etti. Doğudaki askerî noktaları safdışı etme görevi Hamza ve 13 arkadaşına verilmişti.

Hastaneye ilk olarak Ebu Cendel daldı. Üç kapı da tutulmuştu. Önce emniyet görevlileri bertaraf edildi. Şâmil:

– Ebu Cendel! Anons odasına koş! Çabuk ol!

Ebu Cendel ok gibi yerinden fırladı. İlk rastladığı personelin beynine silâhı dayadı:

– Anons odası nerde? Çabuk söyle. Yoksa...

– Üçüncü kat, 32. numaralı oda. Sağdan 4'üncü.

Hızla merdivenlere tırmandı. 29. 30. 31. 32. Tamam, burasıydı. Üstünde "Anons Odası" yazıyordu. Hızla içeri daldı. Bir hemşire sırtı dönük, masaya oturmuş, bir şeyler yazıyordu. Etrafta ilk olarak bir karyola, bir elbise dolabı, ufak bir masa ve bazı eşyalar göze çarpıyordu. Burada birinin kaldığı belliydi. Hemşire kapının açıldığını duyunca hızla geri döndü. Öfkeyle:

– Kapının üstünde "Görevlisi harici giremez" yazısını görmediniz mi beyefendi!? Ne hakla paldır-küldür içeri giriyorunuz!?

Ebu Cendel doğrusu böyle bir azarlama beklemiyordu. Fakat böyle parlak yeşil gözler ve bu kadar güzel ve masum bir çehre de beklemiyordu. Hayatına daima yön veren o engin merhameti, kanayan bir yara gördü mü sızlayan, çocukları delice sevmesine sebep olan, Allah yolunda cömertçe para harcattıran, Bosna'yı, Filistin'i gözünde tüttüren,

en sonunda da Çeçenya'ya sürükleyen o engin merhameti, mükemmellik arayan ruhuyla birleştiğinde, böylesi aksilikler ortaya çıkabiliyordu.

O zaten mükemmelliğe, güzelliğe, estetiğe âşıktı. Güzel yazılmış bir şiiri, güzel kokulu bir çiçeği, rengârenk bir kelebeği, bir bülbülü, bir bebek yüzünü, fizik-kimya kitaplarında Allah'ın koyduğu, insanların bulduğu o kanunları, o nizam ve intizâmı gördükçe, kendinden geçiyor, bunlara âşık olduğu gibi Allah'a olan sevgi ve bağlılığı da artıyordu.

İşte Ebu Cendel haletî rûhiyesi icâbı, Allah'ın "En güzel sanat eserim" diye takdim ettiği insan cinsinin de estetik ve güzelliği kendisinde toplayan, Allah Rasûlünün "Bana dünyadan iki şey sevdirildi; kadın ve güzel koku" diyerek çekiciliğine işaret ettiği bu sınıftan, karşısına bebek gibi masum, çiçek gibi güzel bir kız çıkınca yüreği erimişti sanki. Tabî bu bir aşk değil, sadece masum bir çocuğa duyulan sevgi ve hayranlık gibiydi.

Birden nerede olduğunu ve ne yapacağını hatırladı. Kız bir yazıdan söz etmişti. "Görevli harici giremez" diye bir lâf etmişti galiba. Kapıda yazıyor olmalıydı. Demek fark etmemişti.

Kız da bu arada kendini toparlamıştı. Gözleri Ebu Cendel'in silahına takılınca korkuyla büyüdü:

– Ama bu ne?.. Sen... yoksa?..

Ebu Cendel iyice kendini toparlamıştı:

– Bana bak hanımefendi. Rahatsız ettiysek kusura bakma. Fakat şu anda hastane Çeçen milisleri tarafından işgal edilmiştir. Sen şimdi mikrofonu al ve söylediğimi anons edip, kimsenin paniğe kapılmamasını, kimsenin kılına dokunmayacağımızı söyle.

– Hayır! Alçak teröristler! Hastaneden ne istiyorsunuz? Yapmayacağım işte! Sizin katliamınıza âlet olamam.

Ebu Cendel bu kadar cesaret karşısında şaşırmıştı doğrusu. Fakat onun "Alçak, terörist, kâtil" gibi sözleri de tepesini arttırmıştı:

– Bana bak kadın! diye kükredi. Erkek olmadığına duâ et, yoksa ağzında bir tane bile sağlam dişin kalmazdı. Sen bir tâne müslümanın silahsıza, yaralıya, suçsuza, kadına, ihtiyara, çocuğa velhasıl savunmasız insana silah çektiğini gördün mü? Söyle gördün mü? Ben müslümanım, müslüman! Peygamberimiz bunu şiddetle yasaklamıştır.

Sen terörist arıyorsan, git Çeçenya topraklarında it gibi dolaşan Rus askerlerine bak. Yaptıkları zulümden toprak bile muzdarip. Daha iki hafta önce reisimiz Şâmil Basayev'in ailesinden on bir kişiyi öldürdüler. Hepsi de savaşmaktan âciz kadın ve çocuktu. İçlerinde kundakta bebeler bile vardı. O kundaktaki bebeler mi kâtildi? Daha dünyayı bile tanımayan masum bebekler ne yapmıştı devletinize! Söylesene ne yapmıştı? Ülkemizi işgal edip, bebekleri öldürenler miydi terörist, yoksa kundakta, dünyayı henüz tanıyamadan ona veda eden bebeler mi?

Ebu Cendel'in gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Bu sefer şaşırma sırası kıza gelmişti. Ebu Cendel'in sözleri onu çok etkilemişti. Ağlayarak kendini yatağa attı:

– Hayır! İnanmıyorum sana! Yalan söylüyorsun. Kâtilsiniz siz.

Ebu Cendel'in fazla vakti yoktu. Biraz da gecikmiş sayılırdı. Bu işi kendi halletmeliydi. Mikrofonu eline aldı ve konuşmaya başladı:

– Dikkat! Dikkat! Bütün hastanedekilerin dikkatine! Şu anda hastane Çeçen milisleri tarafından işgal edilmiştir. Yürüyebilen herkes, panik yapmadan hastanenin 1. katındaki koridorda toplansın. Hiç kimsenin kılına dokunulmayacaktır. Emre uymayanlar şiddetle cezalandırılacaktır.

Mikrofonu kapatıp yerinden doğruldu. Çıkarken kızdan tarafa bir bakış fırlattı. Başını yastığa gömmüş ağlıyordu.

– Yazık! Hakikatı göremeyen gözlere, uyuşmuş beyinlere, acı hissetmeyen kâlplere yazık! diye gürledi ve kapıyı hızla çekip çıktı.

Bu sözler kız üzerinde bomba tesiri yapmıştı. Biri beyninde patladı, biri kalbini parçaladı, biri gözlerini suya boğdu. Bir hıçkırık... Bir hıçkırık daha... Ardından bir daha... Kız zelzeleye tutulmuş gibi sarsıla sarsıla ağlıyordu.

.....

Ebu Cendel sırayla kattaki odaları kontrol etti. Ağır hastalardan başka kimse kalmamıştı. Kendinden önce kontrol edilmiş olmalıydı. Aşağı indiğinde herkesin toplanmış olduğunu gördü. Önemli noktalar tutulmuştu. Şimdi iş beklemeye kalıyordu.

İki saate kalmadan diğer gruplar yüzlerce esirle birer birer hastaneye döndüler. Girenler tekbirlerle karşılanıyordu. Toplamda sedece sekiz şehid vardı.

İki-üç saat içinde hastane tam techîzatlı bir orduyla sarılmıştı. Öyle ki elli dört bin nüfuslu şehir asker kaynıyordu. Sadece Budduyonovsk değil bütün dünya çalkalanıyordu. Dünyanın en ünlü kanalları bu olayı birinci haber olarak vermiş, en ünlü gazete ve dergilerin manşetlerini süslemişti. Müslümanların yüzü bu haberle aydınlanır, yüzbinlercesi

şükür secdesine kapanırken, kâfirlerin yüzü daha da morarmıştı.

Ebu Cendel, kendisi ile anons odasındaki hemşirenin arasında geçenleri Şâmil Basayev'e anlattı ve kızın depresyon geçirdiğini, odasında yalnız kalması gerektiğini söyledi ve ondan izin aldı. Şâmil, Ebu Cendel'e bir jest yapmış, bu isteğine ek olarak bir mücahidi, kızın rahatsız edilmemesi için, kapıda görevlendirmişti.

Akşama doğru Ebu Cendel bir hemşire ile ona yemek gönderdi. Kız dönüp bakmadı bile.

2.30'da bir mücâhid Şâmil Basayev'e otuz kadar basın mensubunun kendisiyle görüşmek istediğini söyledi. Şâmil:

– İçeri alın, dedi. Basın toplantısı Başhekim odasında yapılacaktır.

Çok geçmeden muhabirler içeriye doluşmuştu. Hamza onları kapıda karşıladı. Bütün odaları gezdirdi. Rehinelerin durumunu gösterdikten sonra başhekim odasına çıkardı:

– Burada bekleyin, dedi. Komutanımız Şâmil Basayev birazdan gelecektir.

9.

Az sonra Şâmil geldi ve basın toplantısı başladı. Dünyanın çeşitli ülkelerinden medyanın ünlü muhabirleri hemen Şâmil Basayev'i soru yağmuruna tuttular. Flaşlar peşpeşe patlıyor, her kafadan bir ses çıkıyordu. Şâmil bir el işaretiyle onları susturdu:

– Susun! Önce siz sormadan ben anlatayım, sonra siz anlamadığınız yerleri sorarsınız.

Biz Çeçen milis kuvvetleriyiz. Rehinelerimizi gördünüz. Şu an kimseye en ufak bir zarar verilmemiştir. Fakat şartlarımız kabul edilmez veyahut binaya bir saldırı olursa önce asker ve polisler olmak üzere önce devlet organlarında çalışanlar, sonra da sağlam erkekleri vuracağız. Kadın çocuk ve hastalara, doktor ve hasta bakıcılara ise asla dokunulmayacaktır.

İsteklerimiz kısaca şunlardır:

1- Rusya ordusu Çeçenya'dan çıkmalıdır.

2- Anlaşma hükümleri konusunda Cumhurbaşkanımız Sayın Dudayev'le görüşmelere derhal başlanmalıdır.

3- Çeçenistan'ın yeniden kurtuluşuyla ilgili seçimler yapılmalıdır.

4- Arkadaşlarımla beraber Çeçenya'ya geri dönmemize izin verilmelidir.

Bunlar yapıldığı takdirde, varacağımız ilk Çeçenya şehrinde rehineleri serbet bırakacağız. Buna söz veriyorum.

Şunu iyi bilin ki bu hareket asla bir terör hareketi değildir. Biz Rusların vatanımızı işgal etmesine karşılık bir misilleme yaptık. Onları Çeçenya'dan çıkartmak için bu yola baş vurduk. Dolayısıyla asıl terörist biz değil, bizim vatanımızı işgal eden Ruslardır.

Uyanık bir gazeteci soruyu yapıştırdı:

– Efendim, siz nasıl oldu da buraya kadar gelebildiniz?

Şâmil'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi:

– Bizim asıl gâyemiz Moskova'ya kadar gidip Kremlin'i ele geçirmekti. Paramız olsaydı bunu yapmak zor olmayacaktı. Konvoyumuz bütün kontrol noktalarından rahatlıkla geçti. Her çıkış noktasında elli bin rubleden beş yüz bin rubleye kadar rüşvet verdik. Paramız tükendiğinden bundan ileriye geçemedik. Basın toplantısı sona ermiştir. Biz sözümüzde duracağız.

Basın mensupları ile yapılan bu toplantıdan sonra haber tüm dünyaya ulaştırılmıştı. Firavun Yeltsin ise generâllere, Şâmil'in isteklerinin kabul edilmediğini, militanların bertaraf edilmesi için ne gerekiyorsa yapılmasını emrediyordu.

.....

O gece gergin bekleyiş sürdü. Öbürgün açıklamalar birbiri ardına gelmeye başladı. Önce Aslan Meshadov "Şâmil bizim subayımızdır, fakat bu operasyonu gerçekleştirirken bizden emir almamıştır" diye açıklama yaptı. Ardından

Rusya Başbakan yardımcısı Nikolai Yergerov "Biz Şâmil'e istediği kadar para ve istediği ülkeye arkadaşlarıyla beraber götürmeyi teklif ettik, fakat Şâmil kabul etmedi" diye sanki Rusların alçaldığını belgeler gibi demeç verdi.

Bu arada Rus halkı tedirgin bir bekleyiş içindeydi.

.....

O gün Hemşire odasında biraz daha sakindi. Sabahleyin yine kahvaltı getirmişlerdi ama ağzına bir lokma dahi koymamıştı. Aslında bütün gece boyunca, birisinin gelip beynine kurşun sıkacağını düşünmüştü. Fakat böyle birşey olmayınca korkusu yerini yavaş yavaş sağlıklı düşünceye terk etmişti.

Şimdi hep onu düşünüyordu. Elâ gözleri, kısa siyah sakalları, sağ tarafa yatık dalga dalga sağ gözünün üstüne düşmüş simsiyah saçları, düzgün köşeli yüzü, hafif ince burnu, beyaz teni, yay gibi kavisli kaşları, simsiyah uzun kirpikleri ve özellikle de insanı delip geçen bakışlarıyla iç dünyasını alt-üst eden adamı düşünüyordu. Sözleri beyninde zonkluyor, kalbi fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Hisleri ve iradesi, mazisi ve duyguları, sevgisi ve nefreti ruhunda nükleer bir savaşa tutuşmuş kıyasıya vuruşuyorlardı.

Öğleye doğru yemeği getiren hemşire geldi. Yemeklerin olduğu gibi durduğunu görünce:

– Aaa hiç yemek yememişsin! Yoksa hasta mısın?

– Hayır, hasta değilim. Şey.. Elenora! sana bir şey soracağım. Bu teröristler kaç kişiyi kurşuna dizdiler ve beni ne zaman öldürecekler?

– Ne öldürmesi? Kimsenin burnunu bile kanatmadılar. Hem sonra kadınlara, hastalara, doktor ve hasta bakıcılara, çocuk ve ihtiyarlara asla dokunmayacaklarını söylediler.

İradesi yavaş yavaş yenilmeye başlamıştı. Fakat hemşire bunu gururuna yediremediğinden hırçınlaştı:

– Yalan söylüyorsun! Yalan söylüyorsun! Seni gidi kalleş! Seni de satın aldılar değil mi? Defol buradan! Defol!

Zavallı kız şaşkın şaşkın kapıdan çıktı.

Savaş tekrar başlamıştı. Fakat iradesi gittikçe geriliyor, bu da hemşireyi kızdırıyordu. Yatağından kalkıp sinirli sinirli oda içinde dolaşmaya başladı. Fakat sıkıntısı dinmemişti. Dışarı çıkıp biraz dolaşmak istedi. Fakat kapıyı açtığında bir Çeçen'in kapıda beklediğini gördü. Tamam! İşte iradesi bir koz yakalamıştı. Bağırarak:

– Ne arıyorsun burada? Seni o adam dikti buraya değil mi? Dışarıya çıkmamam için, belki de öldürmen için. Öyle değil mi? Söyle hadi söyle!

Mücâhid bu infiâle şaşırmıştı. Deli olabileceğini düşündü, ama yine de dosdoğru cevap verdi:

– Hayır, beni komutanımız buraya, sizin başkaları tarafından rahatsız edilmemeniz için dikmiştir. Hem "O adam" demekle kimi kastettiniz anlayamadım.

Eyvah! Koz diye atıldığı şey eline kor olarak düşmüştü. İradesi yavaş yavaş eriyordu. Can havliyle:

– Yalan söylüyorsun yalan! Diye haykırdı. Hiç birinizi istemiyorum. Çekil git kapımın önünden!

Kapıyı hızla çarpıp kapattı. Bir süre mücâhidin dediklerinin yalan olduğuyla kendisini avuttu. Fakat ya doğruysa?

Bu şüphe içini kemiriyordu. Sonunda dayanamayıp kapıyı hafifçe açtı. Etrafta kimsecikler görünmüyordu. Mücâhid onun istemediğini öğrenince çekip gitmişti. İradesi bir darbe daha yemişti.

Kapıyı tekrar kapattı. İki gündür aç ve yorgundu. Bir de buna ruhundaki savaş eklenince iyice yıpranmıştı. Karnını doyurup yattı.

Büyük bir gürültüyle uyandı. Saate baktığında sabahın beşini gösteriyordu. Yaklaşık on beş saat uyumuştu. Üstünü başını düzeltip odadan çıktı.

Aşağı indiğinde gördüğü manzara karşısında afallamıştı. Çeçenler savaşıyor, rehinelerden bir kısmı da onların şarjörlerine mermi dolduruyordu. Aralarından birisine sordu:

– Ne oluyor? Bu gürültü de ne böyle?

– Ruslar tank, top, helikopter ve her türlü ağır silahla saldırıya geçtiler. Bizim canımızı hiç saydılar. Bunlara karşılık Çeçenler bize iyi davrandılar. Onlar ateş açmalarına rağmen bize dokunmadılar. Biz şimdi, bizi ölümün kucağına atan kendi devletimizi mi tutalım, yoksa aynı kaderi paylaştığımız Çeçenleri mi?

Hemşirenin ruhundaki savaş bitmişti. Kim mi kazanmıştı? Hayır, galibi yoktu. Çünkü iradesi, bütün kuvvetleriyle beraber, hislerinin safına geçmişti. Şimdi gözleri birini arıyordu. Çok geçmeden onu da buldu. Hemen yanına koşup boş şarjörleri doldurmaya başladı.

Arkasında birisinin olduğunu hisseden Ebu Cendel, dönüp baktığında çarpılmışa döndü. Bir Rus bombası kucağında patlasa bu kadar şaşırmazdı:

– Ama sen!?... diye kekeledi.

– Evet ben, dedi hemşire. Sözleriniz ve yaptıklarınız beni utandırdı. Davranışlarımdan dolayı özür diliyorum. Ne olur affedin beni!

O yüz... gülünce gamzeleri çıkan o yüz... yine masum ve hüzünlü bir hâl almıştı. Ebu Cendel çehresi gibi masum ve çok temiz bir kâlb ile karşı karşıya olduğunu anlamıştı. İlk anlardaki infiali, kafasının şartlanmış olmasından, çok merhametli ve duygusal bir yapıya sahip olduğundan, birçok yaralı Rus askeriyle karşılaşmasının vermiş olduğu acıdan olacaktı.

"Kimbilir diye geçirdi içinden. Çeçenya'daki parçalanmış çocuk cesetlerini görse ne yapar?" Gerçeği görünce hemen özür dilemişti. Bu da onun çok saf bir ruha sahib olduğunu gösteriyordu. Yüzüne baktı. Tıpkı azarlanmış bir çocuk gibi ağlamaklı bir hâl almıştı. Ebu Cendel'in ona karşı duyduğu merhametten gelen sevgi hissi, onun bu tavrından sonra on kat daha artmıştı.

Sanki onun hüznüne kendisi sebep oluyormuş gibi üzüldü. Kalbine bir kez daha batan okun acısıyla sarsıldı. "Bu kız beni öldürecek" diye geçirdi içinden. "Affet" diyordu. Ne garip? Merhamete bakın ki Ebu Cendel onun hüzünlenmesine sebep oldum diye acı çekiyor, onun af dilemesi acısını daha da arttırıyordu.

Birden kendisini toparladı. Ne oluyordu böyle? Merhametten eriyecek seviyeye gelmişti. Yoo, bu kadarı da fazlaydı. Sade merhamete benzemiyordu bu. İşin içinde sevgi olmasa bu kadar etkilenmezdi. Kendini kandırmamalıydı. Merhamet derken farkında olmadan bir anda gönlünü kaptırıverirdi insan. Ondan sonra da tabî işi işten geçerdi.

Tehlike büyüktü. Aynây-ı Merzıyyenin aşkına ihanet edemezdi. Yâkub nazar değdirmişti galiba. Daha dikkatli olmalı, hislerine gem vurmalıydı. Kızda böyle bir duygu uyandırırsa, vicdan azabı ve onun acı çektiğini düşünmekle çok daha fazla ızdırap çekerdi. Havâi olmalı, önce onda böyle bir duygunun oluşmasını engellemeliydi. Vurdumduymaz bir tavır takınarak konuşmaya başladı. Bir yandan onun İslâm ile şereflenmesine vesîle olmak istiyordu:

– Boşver! Unuttum bile. Olaylar öylesine hızlı gelişiyor ki, insan kendini bile unutuyor. Madem özür diledin, barıştık. İsminiz nedir?

– İsmim Tanya (Takiyana) Sinyıtsın. Aslen Macarız. 19 yaşındayım. 3 yıl Tıp okuduktan sonra savaş dolayısıyla hemşire olarak buraya geldim. Ailem zengin ve soylu bir ailedir. Amcam Moskova'nın tanınmış sanayicilerindendir. Peki siz kimsiniz?

– İsmim Ebu Cendel. Allah'ın bir kuluyum.

– Yalnızca bu kadar mı?

– Evet.

– Yani senin, kariyerin, mesleğin, mâli durumun, milliyet ve soy durumun yok mu?

– Bize göre "Abdiyyet" yani Allah'a kulluk en yüce meslektir ve varoluş nedenimizdir. Diğer mevki ve makamlar, insanlar üzerine çizilmiş, geçici bir görev dağılımından ibarettir. Bunların hiçbir değer katkısı yoktur. Görevini en başarılı ve en dürüst yapan en iyisidir. Helâl kazanan, milletin hakkını gasp etmeyen bir çöpçü, bizim ve Allah'ın katında, dolandırıcı bir zenginden bin kat yüce bir insandır.

Bizim katımızda üstünlük ancak Allah korkusuyla ölçülür. Çünkü bir insan Allah'tan ne kadar korkarsa o kadar az yanlış yapar. Kimseye kötülük yapamaz. Çünkü Allah'ın onu gördüğüne ve âhirette onu cezalandıracağına inanır.

Allahu Teâlâ âdildir. Bu dünyada insanları imtihan etmektedir. Değişik şekillerde de olsa, sevap-günah bakımından hepsine eşit davranır. Dolayısıyla insanlar eşittir. Tıpkı bir resim gibi. İçindeki renk ve şekiller farklı farklıdır, fakat birbirine üstünlükleri yoktur.

Tanya bir kez daha yaptığından utanmıştı. Aslında iyi ahlâklı birisi olarak şimdiye kadar yaşadığı çevre içinde hiç yüzünün kızardığı vâki olmamıştı. Çünkü bunu gerektirecek bir iş yapmamıştı. Fakat içinde bulunduğu ortamdan alıştığı âdetler, davranışlarına yansıdığından, farkında olmadan gaf yapıyor ve bu da ona pahalıya mâl oluyordu. Sordu:

– Bu fikirleri nereden öğreniyorsunuz?

– Dînimiz ve Kutsal Kitâbımız Kur'ân-ı Kerîm'den.

– Sizin Kitabınız hep böyle güzel şeylerden mi bahsediyor?

Ebu Cendel devam etti:

– Güzel de söz mü? Ona lâyık bir kelime henüz yok. Her harfi binlerce hikmet doludur onun. Her cümlesi insanlar için hava, su gibi ihtiyaç. Dünyayı çirkeflikten kurtaracak tek alternatifsiz sistem. Bütün insanların menfaat gözetmeksizin kardeş olabilmesinin tek yolu o kitaba inanmasıdır.

Bakınız, ben buraya ta Türkiye'den geldim. Beni Çeçenya'nın kurtuluşu için, ölümün kucağına atan sır nedir? Hiç alâkam olmadığı bir milletin dâvası uğruna neden savaşıyorum?

İşte o Kitab bana "Bunlar senin kardeşindir" diyor. O, öyle bir Kitab olmasaydı benim burada işim neydi? O Kelâmullahtır. Bütün kâinatı kitap kılan Allah'ın Kitabıdır....

Çatışma aralıksız altı saat sürdü. Buna paralel olarak Ebu Cendel'in vaazı da sürdü. Tanya soruyor, o cevaplıyordu. Altı saat sonra Ruslar çok büyük kayıplar vererek geri çekildiler.

Şâmil, hamile kadın, çocuk ve hastalardan oluşan 150 rehineyi serbest bıraktı.

Akşama doğru Ruslar tekrar saldırıya geçtiler. Bu operasyonda dünyaca ünlü(?) Alfa ve Omon komandoları da görev yapıyordu. Fakat mücâhidler tarafından güzel bir savunmayla geri püskürtüldüler.

Aradan çok geçmeden bir mücâhid koşarak Şâmil'in yanına geldi:

– Kimyasal bomba atmaya hazırlanıyorlar Reis, ne yapalım?

Salonda buz gibi bir hava esti. Haberi duyan rehineler şok olmuştu. Ebu Cendel "Terörist kimmiş?" gibilerinden Tanya'ya baktı. Tanya kızararak başını eğdi.

– Allah bizimledir dedi Şâmil. Duâ edelim.

Eller semaya açılmıştı. Rehineler Hz. Meryem'e, Hz. İsa'ya duâ ederken, bizimkiler yalnız Allah'a duâ ediyorlardı. Ebu Cendel Tanya'ya bir göz attı. Ellerini göğsünün üzerinde birleştirmiş, Hristiyan âdeti üzere duâ ediyordu.

– Bizim gibi duâ et Tanya, dedi. Ellerini aç ve yalnız Allah'tan iste. Diğerlerine karşıdakiler de duâ ediyorlar. Aramızda fark yoksa bu savaş niye?

Ortamdan mıdır, yoksa sözlerden midir, pek bilinmez Tanya, Ebu Cendel'in dediğini yaptı. Ruhunda ikinci bir fırtına esmeye başlamıştı artık.

Gözcü mücâhidlerden biri:

– Atıyorlar! diye bağırdı.

Bombalar hedefe, yürekler Rabbe kilitlenmişti. Gaz bombalarına karşı sığınacak yalnız duâları vardı. Dudaklar kıpır kıpır, yıldırım çeker gibi rahmet çekmek isteyen ağaçlar misâliydi.

Tam o sırada ortaya çıkan bir güvercin sürüsü hızla hastaneye daldı ve etrafını sardı. Öyle ki bir an hastane kuşlardan görünmez oldu. Kuş sürüsü kalktığında gazların bir nefeslik etkisi bile kalmamış, hastaneye koku bile ulaşmamıştı.

10.

Mücâhidler sevinçle tekbir getirmeye başladılar. Bu olay Tanya başta olmak üzere rehineleri derinden etkilemişti. Ardından Rusların yaptığı saldırı başarıyla püskürtüldü.

Fakat bu sırada bir olay mücâhidleri derin üzüntüye boğmuştu.

Şâmil'in kardeşi Yiğit, adına yakışır bir kahramanlık göstermiş, hastaneye çok yaklaşan bir tanka daha iyi hedef alabilmek için pencereden doğrulmuş, işte bu sırada tankın makinalısından çıkan kurşunlardan üçü Yiğit'in karnına saplanmış, buna rağmen ateş ederek, kendisi cennete uçarken, tankın içindekileri de cehenneme yollamıştı.

Olayı teessürle Şâmil'e haber verdiler. Şâmil:

– Elhamdülillah, Rabbime şükürler olsun diyerek hamd etti.

Diğerleri bu cevaba biraz şaşırmışlardı. Rehinelerin ise ağzı açık kalmıştı.

– Niye şaşırdınız? dedi Şâmil. Biz buraya gelirken Hayat Sigortası mı yaptırdık? Yoksa Yeltsin'in davetlisi miydik? Şunu iyi bilin ki Yiğit aramızda şehâdeti en çok arzu eden-

lerden biriydi. Onun arzusunun yerine gelmesini istemez miyim?

Burada hepiniz kardeşimsiniz. İdarem altında olduğunuzdan evlâdım gibisiniz. Şimdiye kadar aranızdan şehîd olanlara üzüldüğümden fazla ona üzülmem doğru olmaz.

Allah'a binlerce şükürler olsun ki, benim kardeşim, Allah'a isyan yolunda îmansız olarak ölmedi. Bilâkis Allah yolunda, Allah düşmanlarına karşı savaşırken, şehâdet şerbetini içme şerefine erdi.

Bu cevap rehinelerin şaşkınlık ve hayranlığını bir kat daha arttırırken, mücâhidlerin sevinmelerine ve morallerinin yükselmesine vesile olmuştu. Bu güzel hitabeden etkilenip, ağlayanların sayısı hiç de az değildi.

Biri vardı ki hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Parlak yeşil gözleri şelâle gibi gözyaşı çağlıyordu. Dalga dalga omuzlarına dökülmüş sapsarı saçları, her hıçkırışta fırtınaya tutulmuş gemi gibi sarsılıyordu:

– Lânet! diyordu. Böyle asil insanlara karşı Rusya'yı savaşa sokanlara lânet!

Ve biri de onu izliyordu. Manzara karşısında elâ gözleri sulanmış, iki damlacık, kısa siyah sakallarına doğru süzülüyordu. Gözlerini yukarı kaldırdı:

– Ey Rabbim! diye inledi. Sen de şâhidsin ki ben kalbimi Aynây-ı Merzıyyeye vermiştim. Fakat sen, karşıma şu kızı çıkardın. Hikmetinden sual olmaz ey Rabbim! Yaptığı hareketler ve takındığı tavırlar kalbimi derinden yaralıyor. Ahdimi yerine getiremeyeceğimden korkuyorum. Kalbim de senin elinde, etkilenmesi de. Allahım sen bana yardım et ve ona İslâm'ı nasib et.

Bu kadar temiz kalbli, bir kere de olsa yalnız sana el açmış bu kızcağızın, cehennemde yandığını tasavvur edince büsbütün acıyorum. Onu karşıma çıkartan, ona karşı içimde bu hisleri uyandıran sen olduğun gibi, onu hidayete erdirecek olan da yine ve yalnız sensin ya Rabbi! Sen kendine el açanı, hele de başkası için isteyeni boş çevirmezsin. Habîbi'nin hürmetine ona hidayet nasib eyle ya Rabbi!

Duâ ağızdan çıktı. Sanki bir şimşek çaktı. Bir yıldırım düştü yüreğe... Ve pasları söküp attı... Sağanak sağanak boşaldı Rahmet bulutları. Mevlâ cezbe yularını atmıştı bir kere. "Gel! Kulum" demişti. Kul yerinde durabilir miydi?

Bir anda doğruldu yerinden Tanya. Gidip Ebu Cendel'in karşısında diz çöktü. Tağutları çatlatırcasına haykırdı:

– Anlat! Bana İslâm'ı anlat!!

Hayret! Ne kadar çabuk? Henüz dudaklardan çıkarken duâ, Sâhibi kabul etmiş, işleme koymuştu. Hamd, şükür acaba minnetin hakkını bir nebze olsun verebilir miydi? Asla! Ama o "Almaksızın Veren"di.

Sevinçle sulamaya başladı hidayet tohumunu. Akşama doğru tohum filizlenmiş, kök salmaya başlamıştı. "Kelîme-yi Şehâdet" terennüm eden dudaklarıyla Tanya'nın yüzü şimdi, daha masum, daha güzeldi.

.....

Öbür gün bir mücâhid Şâmil'e:

– Rusya Başbakanı Viktor Çernomirdin telefonda Reis dedi. Sizinle görüşmek istiyor.

Şâmil'in yüzü aydınlandı:

– Firavun dize geldi, Elhamdülillâh.

Telefonun başına geçti:

– Buyrun ben Şâmil Basayev.

– Sayın Şâmil Basayev! Ben Rusya Başbakanı Viktor Çernomirdin'im. İstekleriniz kabul edilmiştir. Çeçenya'daki bütün operasyonlar durdurulacaktır. Barış görüşmelerine de derhal başlanacaktır.

– Sözünüze nasıl güvenebiliriz?

– Bunu isbat edeceğiz.

Öğleye doğru Rusya'nın Çeçenistan Kuvvetleri komutanı Kulikov'un, bütün operasyonları durdurma emri verdiğini ve bir barış heyetinin Çeçenya'ya gitmek üzere yola çıktığını radyodan öğrendiler.

Şâmil, mücâhidleri toplayıp bir durum değerlendirmesi yaptı. Sonra yine Ruslarla görüşüp, tekliflerini kabul ettiğini, rehineleri ilk vardıkları Çeçen şehrinde bırakacaklarını açıkladı.

Geceleyin bir gurup gazeteciye verdiği demeçte şöyle dedi:

– Ben terörist değil, sabotajcıyım. Çünkü savaş devam ediyor. Savaş sürdüğü için benim yaptığım eylem terör değil, sabotajdır. Yanıma iki yüz rehine alıp ayrılacağım.

11.

Öbür gün mücâhidler hazırlıklara başlamışlardı. Şehidler, beyaz yatak çarşaflarıyla güzelce sarıldı. Çeçenya sınırında teslim edilecek rehineler bir tarafa ayrıldı. Bunlar toplam iki yüz rehineydi. Fakat bunlardan bazısı mücahidlerle beraber Çeçenya'ya gelmek istediler. Şamil de onlara, isteklerini Rus parlementerler huzurunda ifade etmelerini söyledi.

.....

Ebu Cendel'in gözleri Tanya'yı arıyordu. Nihayet onu duvara dayanmış dalgın bir halde düşünürken fark edebildi. Yanına yaklaşıp sordu:

– Niye dalgınsın? Sen de gelecek misin?

– Elbette.

– Ama iyi düşün, sonra pişman olma.

– Hıh. İstemesem bile ayaklarım dinlemez. Hem benim bir müslüman olarak burada durmam doğru olur mu?

Ebu Cendel fısıltıyla:

– Buna çok sevindim. Öyleyse niye dalgınsın?

– Orada nerede kalacağımı, nasıl yaşayacağımı düşünüyorum.

– Orasını hiç merâk etme sen. Ben de ailenden ayrılacağın için düşüncelisin zannetmiştim. Sana söz veriyorum. Oradaki hayatın ve her türlü ihtiyacın benim sorumluluğum altında olacaktır.

Tanya'nın gözleri sevinçle parladı:

– Allah râzı olsun senden. Beni büyük bir dertten kurtardın. Bir kızın kimsesiz bir başına gurbette kalmasının zorluğunu sen de takdir edersin. Mâdem bu problem de kalktı ortadan, o zaman haydi odama gidip eşyalarımı toplayalım.

Ebu Cendel biraz tereddütlüydü. "Bunun dînen sakıncalı olduğunu söylesem mi acaba?" diye geçirdi içinden. Tanya ısrar ediyordu. Kalbi yeni İslâm'a ısındığından onu da incitmek istemiyordu Ebu Cendel. Aklına parlak bir fikir geldi. Şiş de yanmayacaktı, kebap da.

– Peki, dedi. Yapacağım bir iş vardı. Sen git, ben onu bir arkadaşıma ısmarlayıp geliyorum.

Giderken aniden döndü:

– Az kalsın unutuyordum. Odan neresiydi?

Tanya gülerek:

– Anons odası dedi. Hani kavga ettiğimiz oda var ya, orası işte. Sesim güzel ve konuşmam düzgün olduğundan, anons işini bana vermişlerdi.

Aman Allahım! İşte o gamzeler yine çıkmıştı. Hızla döndü. Bir yandan istiğfar çekerken, diğer yandan "acaba şarapnel mi, yoksa bu gamzeler mi daha acı verir?" diye düşünüyordu.

Ebu Cendel giderken Tanya arkasından mırıldandı:

– "İyi düşün, sonra pişman olma" diyor.

Derin bir "Ah" çekti:

- Kanımın her damlasına, vücudumun her zerresine, bir daha çıkmamak üzere yerleştiğini, her nefes alıp-vermemde onu içime çektiğimi, kalbimin her atışında ismiyle beraber attığını, açsam da kapasam da simâsının gözümün önünden bir an bile ayrılmadığını, ona nasıl söylebilirdim ki?

.....

Ebu Cendel bir müddet aradıktan sonra nihayet Yâkub'u bulmuştu:

– Bak Yâkub! Sen şimdi hemen benim ardımdan üçüncü kata çıkacak ve 32. numaralı odanın yakınlarında volta atacaksın tamam mı?

Bir de al şu şarjörümü, içine mermi doldur. Bir tane bile koysan yeter.

– Anladım da, niçin?

– Şimdi vaktim yok. Sonra anlatırım. Dediklerimi unutma.

Yâkub'un yanından ayrılıp, merdivene yöneldi. Yalan olmasın diye Yâkub'a işini ısmarlamıştı. Asıl gâyesi onun oda önünde gezmesini sağlayarak, Tanya ile yalnız başına bir arada durmanın önüne geçmekti. Tanya odaya girerken ardından yetişmişti. Kapıyı mahsus açık bıraktı. Tanya:

– Kapıyı niye kapatmadın? diye sordu.

– Odanın havası ağır. Biraz havalansın istedim.

Ona "Yabancı (yakın akraba olmayan) bir kadınla kapalı bir yerde, başbaşa kalmanın, İslâm'a göre yasak olduğunu" şimdilik söyleyemezdi. Çünkü İslâm bir ilaç gibi sırasıyla ve yavaş yavaş, hasta kalbe uygulanması gerekiyordu.

Eşyaları toplarken bir resim dikkatini çekti:

– Bu resim senin mi?

– Hayır kız kardeşimin.

– Sana çok benziyor.

– Evet öyledir. Bizi çok karıştırırlar. Huylarımız da birbirine çok benzer.

– Çok seviyorsun galiba.

– Nereden anladın?

– Baksana, bir tane yetmiyormuş gibi, iki tane resmini çerçeveletip, başucuna koymuşsun.

O tarafa bir bakış fırlatan Tanya kahkahayı bastı:

– Bak sen bile karıştırdın. Öbür resim kız kardeşimin değil benimdir. İkimiz de 17 yaşında çektirdiğimizden, ayırt edemedin. Halbuki kız kardeşim, benden bir yaş küçüktür. Bir numara demek daha uygun olur galiba.

Neşe dolu yüzü birden hüzünlendi. Gözleri nemlenmiş, başını önüne eğmişti:

– Sevme konusuna gelince; Tesbitin doğrudur. Çeçenya'da en çok hasretini çekeceğim ve müslüman olmamasından dolayı üzüleceğim kişi odur.

Ebu Cendel:

– Allah, Allah! diye mırıldandı. Bu kadar benzeyiş?! Hayret doğrusu.

Resimleri çantanın içine soktu. Eşyaları toplamışlardı. Zaten Tanya'nın fazla bir eşyası yoktu. Odadan çıktılar. Ebu Cendel çaktırmadan Yâkub'a bir "Tamam" işareti yaptı.

.....

Tam yüz yirmi rehine Çeçen mücâhidlerle beraber gönüllü olarak yola çıkıyor ve "Sonuçlarına katlanacağıma şimdiden taahhüt ediyorum" diye Rus yetkililer önünde imza atıyordu. Bu olay Rusya Brökrasisinde tedirginliğe yol açmıştı. "Çeçenler bu şartlarda rehine olarak aldıkları halka bile bu kadar etki ederse, kimbilir normal şartlarda nasıl etki ederler?" sorusu, azınsanmayacak derecede Rus devlet adamının zihnini meşgul ediyordu.

Bunun üzerine Şâmil, götürülecek diğer rehinelerin sayısını 150'ye indirdi.

Haziranın 19'unda Moskova'da saatler 16'yı gösterirken, şehîdlerin taşındığı, soğuk hava tertibatlı bir kamyon ve 7 otobüsten oluşan konvoyla mücâhidler Çeçenya'ya hareket ettiler.

Rehineler güvenlik amacıyla bütün otobüslere bölüştürülmüşlerdi. Otobüslerden biri Şâmil, biri Hamza, biri Ahmed Serhad, biri Şirvan, biri Ebu Cendel, biri Dukvah'ın kumandasındaydı. Yâkub, Hamza'nın, Tanya ise tabî ki Ebu Cendel'in otobüsündeydi.

Konvoya sekiz Rus Parlementer ve on üç gazeteci iştirak etmişti. 20 Haziranda Dağıstan'ın Hasavyurt şehrine ulaşan Şâmil ve arkadaşlarını 10.000 kişinin üzerinde coşkun bir kalabalık karşılayarak, muhteşem bir tezahürat ve sevgi gösterdi. Öyle ki otobüslerin etrafında oluşan izdihamı önlemeye çalışan polisler zaman zaman büyük güçlüklerle karşılaştılar.

Çeçenya'nın Zendak kasabasına varan Şâmil elindeki rehineleri serbest bıraktı. Çeçenya'ya vardığında, arkasından tutuklama emri çıkartan Rus yetkililer, acaba anlaşmaya ne kadar sadık kalacaklardı?

HAYKIRIŞ

12.

Aradan bir yıldan fazla zaman geçmişti. Fakat o sisler ardındaki heyülâ hafızasından bir türlü silinmemişti. Kimdi o? Adı neydi? Nereliydi? Şimdi neredeydi?

Bu sorular bir seneden beridir zihnine çakılmıştı sanki. O gün, hayatının en dehşetli ânını yaşadığı o gün, en son hatırladığı onun sîmasıydı.

Ardından gözlerini Dargo'da hastane olarak kullanılan, üç katlı bir evde açmıştı. Kendisinin oraya nasıl geldiğini sorduğunda iki mücâhidin bir Jeeple getirdiğini söylemişlerdi. Hasta bakıcıdan onların eşkâlleri hakkında bilgi istemiş, verdiği bilgi üzerine ikisinin de o olmadığını anlamıştı.

O meş'ûm hâdise zihninde tekrardan resmî geçit yapmaya başladı.

O gün hava güzel olmasına rağmen, içindeki sıkıntı onu bunaltıyordu. Annesi ona "Çeşmeye git" dediği zaman bu sıkıntı daha da artmış, dayanılmaz bir hâl almıştı. İsteksizce yürümeye başlamıştı. Çeşmeye vardığı sırada uçak homurtularını duymuş, anne ve babasına haber vermek için eve doğru koştuğunda, evlerine isabet eden bomba, sanki başında patlamış, beynini dağıtmıştı.

Ondan sonrası kapkaranlık bir sis perdesinin ardındaydı. Sadece kulaklarının büyük bir basınçla uğuldadığını ve sol kolunda keskin bir acı hissettiğini hatırlıyordu.

Sonra bir sarsıntı hissetmiş, gözlerini açıp baktığında, işte o çehreyi hayal meyâl görmüştü; Karayağız, siyah sakallı, yakışıklı bir delikanlı çehresi.

Hastanede kendine geldiği ilk gün, olayı düşündüğünde çok utanmıştı. Köyün en dindar ailelerinden biri olan ebeveyni onu öyle bir terbiye ile yetiştirmişlerdi ki, kendini bildi bileli yabancı bir erkeğin eli -ne sûretle olursa olsun- vücuduna değmemişti.

Fakat bu olayda kendisini yabancı bir erkeğin kucağında hatırlamak -zaruret icabı da olsa- onu çok utandırmıştı. İşte bu arada bulduğu birşey onu bu üzüntüden kurtarırken, kurtarıcısına olan şükran, minnet ve hayranlığı bir kat daha artmış ve kendisini bir senedir yalım yalım yakan aşka dönüşmüştü. Bunlar yeleğinin cebinde bulduğu bir çift eldiven ve bir parça kalın kumaştan ibaretti.

Bu işaretler her şeyi apaçık bir şekilde ifade ediyordu. Eldivenler ve her hâlinden kalın bir monttan kopartıldığı belli olan kumaş parçası bunu isbat için yeleğinin cebine konulmuş olacaktı. Yani kurtarıcısı ona "Seni eldivenleri giydiğim ve üstümde kalın bir mont olduğu halde taşıdım. Böylece teninin sıcaklığını dahi hissetmedim" mesajını vermek istiyordu.

Onun bu hareketi, gözünde onu bir kat daha yüceltmişti. Ve sevdasıyla yanıp tutuştuğu bu çehre artık hafızasına ve kalbine bir daha çıkmamacasına çakılmıştı.

Hastanede üç-dört ay içinde kendini toparlamıştı. Köyün içinde rahatça gezebiliyordu artık. Kısa zamanda iki

tane de samimi dost edinmişti; Fatma ve Betül kardeşler. Fatma, Betül'den iki yaş ufaktı. Fatma 16, Betül ise 18 yaşlarında idiler. Onlar da kendisi gibi ailelerini savaşta kaybetmiş insanlardı. Aralarında istişâre etmişler ve neticesinde cihada çıkmaya karar vermişlerdi.

Buna göre üçü, genelde diğer mücâhidlerin arasına katılmadan savaşacaklar, düşmanın özellikle levâzımat kuvvetlerine saldırı düzenleyecekler, çoğunlukla mücâhidlere yardımcı kuvvet olarak (Yaralı taşıma, cephane, yiyecek, ilaç vs. ulaştırma gibi) vazife alacaklardı.

Fatma ile Betül'ü iki aylık bir eğitime tâbi tutmuştu. Bu arada babasına bol bol duâ etmeyi ve arkasından Kur'ân-ı Kerîm okumayı da ihmal etmemişti. Kendisini tam bir savaşçı gibi yetiştirmişti. Hey gidi günler hey! Daha dün gibi geliyordu, o binbir hatırayla geçen çocukluğu...

1977'nin baharında doğmuştu. Dayısının, babasına ısrarı ve telkinleri üzerine adını "Nergis" koymuşlardı. Söylentilere göre bu ismin hatırası, dayısının gençlik yıllarındaki ilginç bir Türkiye macerasından kaynaklanıyordu.

Nergis de şâhitti ki, dayısına bu yönde ne zaman bir soru sorulsa, kaçamak cevaplar vererek veyahut konuyu değiştirerek hep geçiştirmiş, fakat dalgınlığı ve bazı büyüklerinin bıyık altından gülüşü Nergis'in gözünden kaçmamıştı.

Ufaklığında en çok haşır-neşir olduğu kimseler, dayısı ile ağabeyiydi. Hele dayısı onu bambaşka bir sevgiyle sever, her eve gelişinde vaktin neredeyse tamamını Nergisle oynamakla geçirirdi. Kucağına alır, öper, sever, sanki gerçek bir çiçekmiş gibi en içten nefesiyle koklar, "Dağ çiçeği, sarp kayalıkların kızı Nergisim" diye bağrına basardı.

Babasına "Bu kızı iyi yetiştir. Ahlâkı, dini ve güzelliğiyle tam bir çiçek gibi olsun. Savaşın her türlü sanatını öğret. Çeçenya'nın kritik durumunu biliyorsun. Allah korusun bir gün kendi namusunu kendisi korumak durumuna düşebilir. Unutma; tam ismine uygun olmalı. "Dağ çiçeği, dorukların kızı Nergis olmalı" derdi. Belki de o Türkiye macerasının tesiriyle evlenmediğinden evlad sevgisinin tümünü Nergis'e vermişti.

Nergis on iki yaşlarındayken dayısı feci bir kaza sonucu otuz dört yaşında, âhirete intikâl etmişti. Babasına son vasiyeti "Çiçeğim, Nergisim hakkında söylediklerimi unutma!" olmuştu.

Babası bu vasiyeti uygulamak için bütün gayretini sarf etmişti. Ondan sonraki hayatı tam bir okul gibiydi. Hocaları; babası, amcası ve dedesi, asistanı ise ağabeyiydi.

On altı yaşına geldiğinde dayısının istediği gibi bir genç kız olup çıkmıştı. Köyde adı artık dayısının ölümünden beridir "Dağ Çiçeği" lâkabıyla anıla geliyordu. Ahlâkı, çalışkanlığı, dindarlığı, iffeti, baş döndürücü güzelliği ve savaşçı kişiliğiyle bütün civar köylerdeki oğlan analarının gelin adayı olarak rüyalarını süslüyordu.

Daha on yedisine gelmeden pek çok kimse Nergis'i istemeye gelmişti. Fakat ağabeyi "Daha yaşı küçük. Çeçenya her an savaşın içerisine dalabilir. Memleket sükûnet bulmadan olmaz" diye net bir tavır ortaya koymuş ve bunu da babasına kabul ettirmişti.

İşte aradan 5-6 ay geçmeden o acı hâdise meydana gelmiş, bütün hayatı tıpkı bir kum saati gibi alt-üst olu-vermişti.

Fakat artık bunları yapanlardan intikam alma vakti gelmişti. Savaşırken her attığı kurşunda ruhunun hafiflediğini hissedecek, hem ebeveyninin, hem de İslâm'ın intikâmı için savaşacaktı. Fatma ile Betül de bu görüşü paylaşıyorlardı.

Bu duygular içinde Dargo'yu Haziran ayında terk etmişlerdi. Şimdi Ocak ayında olduklarına göre, demek aradan yedi ay geçmişti.

Bu zaman zarfında Allah'ın yardımıyla hedeflediklerinden fazlasını yapmışlardı. Fatma ile Betül üzerlerine düşen görevleri eksiksiz yerine getirmişler, savaşın şartlarına iyice uyum sağlamışlardı. Artık her üçü de cephelerde pişmiş tecrübeli birer mücâhidelerdi.

Şimdi hedefi iki noktada yoğunlaşıyordu. Birincisi çalışmaları aynen devam ettirebilmek, ikincisi -şayet sağ iseler- ağabeyini ve kurtarıcısını bulabilmek. Bakalım arkadaşları bu teklifini nasıl karşılayacaklardı.

Fatma ile Betül yiyecek almak ve yeni haberler edinmek için yakın bir kasabaya inmişlerdi. Geldiklerinde bu meseleyi onlarla konuşacaktı.

Çok geçmeden Fatma ile Betül tepenin eteklerinde göründüler. Hâllerinden telâşlı oldukları anlaşılıyordu. Tepeye çıktıklarında nefes nefese kalmışlardı. Fatma:

– Mücâhidleri Pervomaiskoye yakınlarında büyük Rus birlikleri ablukaya almış. Hemen harekete geçmemiz lâzım.

Nergis de bu fikirdeydi. Tabî düşüncelerini açmayı ileri bir târihe ertelemişti. Kısa zamanda hazırlanıp yola koyuldular.

13.

– Kalleş köpekler!... Vahşî çakallar!..

Tarih 21 Ağustos 1995... Dargo'nun, kuytu, sakin bir sokağı.. Dikkat çekmeksizin sıkı güvenlik önlemleriyle gözetlenen, iki katlı bir evin, sıkı sıkıya perdeleri örtülmüş bahçeye bakan odasında, gecenin ortasında bir yiğit kükremekteydi:

– Daha imzaladıkları anlaşmanın mürekkebi bile kurumadan saldırmaya başladılar. Bir de güya "Artık barış olacak, Çeçenler silahlarını teslim etsin" diyorlardı.

Gerçi hiç taraftar olmamama rağmen, sırf Ruslar gocunmasın diye, Peygamberimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in Hudeybiye Antlaşmasını örnek alarak, bir gurup Çeçen mücâhidinin silahlarını teslim etmesine sessiz kaldım.

Fakat hemen akabinde görüldü ki Rusların niyeti Çeçenya'yı oyalamak ve silahsız bir Çeçenya'nın daha çabuk yutulabileceğini düşünmekten başka bir şey değildir.

Kalleşliğin bu kadarı da ancak kâfire yaraşır. Sözlerini bozduklarına değil, zavallı masum sivillerin üzerine Kimyasal bomba yağdırmalarına yanıyorum. Verdiğimiz kayıpların % 95'inden fazlası zaten sivil. Buna rağmen onca bombardıman onlara yetmedi, şimdi de kimyasal silahlar ile,

hem etnik temizlik yapmak istiyorlar, hem de Çeçenya'nın tabî kaynaklarını kurutma yoluyla ülkenin istikbâlini karartmayı hedefliyorlar.

Kimdi bu yaralı aslan gibi kükreyen adam? Kimler ile konuşuyordu?

Odanın loş ışığında yüzü hayâl-meyâl görülebilen bu adam dikkatle bakıldığında; yüzünde Çeçenya coğrafyasının "Kanla Çizilmiş" haritasını taşıyan, nâzik, nâhîf bir yapıya sahip olmasına rağmen, Çeçenya'yı ve onun şahsında Tağutlar tarafından her türlü saldırıya mâruz kalan bir dâvâyı, büyük bir gayret ve cür'etle sırtlanmış olmanın mesûliyetini, fotoğraflarında bile tavrına yansıtan Büyük Lider ve Dâvâ önderi Cehar Dudayev'di.

Karşısında ise sadece iki kişi vardı. Bunlardan biri "Yırtıcı Kartal" Şâmil Basayev, diğeri aynı zamanda Dudayev'in damadı olan "Yalnız Kurt" Salman Raduyev'di. Toplantı çok gizliydi ve bu üçünün orada olduğundan hemen hemen hiç kimsenin haberi yoktu. Dudayev:

– Askerî gücünüz ne âlemde? diye sordu.

– Pek iç açıcı değil diye cevap verdi Şâmil. Cephâne azalırken, yaralı sayısı fazlalaşıyor. Salgın hastalıklar gündemde.

– Kendi grubumda pek olmasa bile, bizim bölgemizde de durum aynı diyerek tasdik etti Raduyev.

Dudayev:

– Ne yazık ki aldığım haberlere göre Çeçenya'nın genelinde durum aynı. Şu anlık pek tehlike yok. Hastalıklar az ve önlenebilir durumda. Hamza Hâlidov'un yaptığı "Taze kan" takviyesi ile cephânemiz kısmen de olsa rahatlamış durumda. Hiç değilse iâşe ve barınak sıkıntımız yok.

Peki ya kışın? İşte bu beni düşündürüyor. Şartlar iki kat daha ağırlaşacak. Hastalıkların önlenmesi zorlaşacak. Azalan cephaneye bir de iâşe, barınak sıkıntısı ve soğuk eklenecek. Acaba bu şartlarda savaşı sürdürmemiz ne kadar mümkün olacak? Biliyorsunuz ki Ruslar bu zaafımızı bildiklerinden, hep kış ortasında büyük operasyonlar yapıp, bütün güçleriyle saldırıyorlar. Grozni'ye büyük saldırıyı yaptıklarında da kış ortasıydı.

İşte ondan dolayı tedbîrimizi şimdiden almamız lâzım. Zâten burada bir araya gelişimizin ana gâyesi bu meseledir.

Raduyev:

– Kediyi iyice köşeye sıkıştırdığında insanın yüzüne dalarmış. Niçin? Kaybedecek bir şeyi kalmadığı ve başka çıkar yol olmadığı için. Bizim de yapacağımız bu. Ya hep, ya hiç.

Şâmil:

– Öyle bir dalmalıyız ki Rusları yüzüne; gözlerini çıkarmalıyız. Öyle ki acısından bir daha Çeçenya'ya kem gözle bakamasınlar.

Dudayev:

– Haklısınız, fakat Çeçenya ve mücâhidlerin sorumluluğunu düşünmemiz lâzım. Yâni bir "Rulet" oynamamız için henüz erken.

Bunu şu şekilde yapabiliriz. Ben bu aralar Ruslara ağır bir darbe indiririm. Eğer akıllanırlarsa ne âlâ. Fakat akıllanmazlarsa, o zaman mevcut şartlar bizi bu "Ruleti" oynamaya zorlayıncaya kadar savaşırız.

Sonrası Allah Kerîm. Öyle bir durumda tekrar buluşacağız. İki güzel plânım var. Bu bombalardan biri devletin tepesini, diğeri eteklerini tutuşturacak. Öyle müthiş sarsacak

ki, "İnfilâkın" şiddetinden, Yanardağdan fırlayan taşlar gibi Ruslar gerisin geriye geldikleri çukura yuvarlanacak.

Bu bombaları ikiniz patlatacaksınız. Ona göre müteyakkız olun. Sizden sabır ve sebât bekliyorum. Allah Yardımcımız olsun.

– Amîîn.

Dudayev'in kapıya yönelmesi toplantının sona erdiğine işaret ediyordu. Böylece uygulanacak metod belli olmuş, sıra Rusların tavrını beklemeye gelmişti.

.....

Bu toplantıdan dört gün sonra, Dudayev ilk bombayı patlattı. Daha Budduyonovsk baskınının şokundan kurtulamayan Ruslar, yedikleri başka bir darbeyle iyice afallamışlardı.

Cehar Dudayev Çeçenya'nın ikinci büyük kenti Gudermes'i âni bir baskınla ele geçirmişti. Halbuki Ruslar Budduyonovsk baskınının "Bir kısım askerlerin rüşvet düşkünlüğünden kaynaklanan, bir nevî hatalar ve tesadüfler zinciri" olarak tanımlayıp, olayın şokundan ve asker arasında büyümesi muhtemel bir "Çeçen (Mücâhid) Korkusu"ndan kendilerini kurtarmaya çalışıyorlardı.

Fakat bu baskın diğerinin de tesâdüfî olmadığını tescilliyor ve asker arasındaki korku gittikçe büyüyordu.

Nitekim bu korku büyüye büyüye öyle bir safhaya varacaktı ki, askerlerden binlercesi kaçacak, bir kısmı tanklara varıncaya kadar mücâhidlere silâh satacak, hatta silahların piyasa ederi bile belli olacak (örneğin bir tank 5000 dolar), bir kısmı silahlarıyla mücâhidlere teslim olup "Ne olur bizi öldürmeyin, size hizmet edelim" diyerek mücâhidlerin ye-

mek, ısınma, giyecek, tâmirat vs. gibi hizmetlerini üstleneceklerdi.

Tabî azımsanmayacak sayıda Rus askerinin mühtedi olup, Çeçen saflarında eski zihniyetlerine ve silah arkadaşlarına karşı savaştığını da unutmamak gerekir.

İşte Allah'ın, Küffar kalbine saldığı bu korku Rusya'nın başarısızlığında büyük rol oynamış, inançsızlığın -yahut sapık inancın- insanlık için nasıl bir çıkmaz olduğunu bir kez daha gözler önüne sermişti.

Orduda büyük bir infial uyandıran Dudayev'in Gudermes Harekâtı, Rusları biraz olsun geriletti. Bir müddet suskun kaldılar. Fakat aradan bir ay bile geçmeden saldırıya başladılar. Bu saldırılar genellikle hava operasyonlarından ibaretti.

Ruslar da durumu sezmişti. Gittikçe bastıran soğuklar, ağır yaşam şartları ve hastalıklar cihadı zorlaştırıyordu. Düşman bunun farkındaydı. Cephanelerinin azaldığı, yaralı ve özellikle hastaların fazlalaştığı yönünde istihbaratlar alıyorlardı. Şu anlık önemli bir kara harekâtında bulunmuyorlar, sadece hava operasyonlarıyla yetiniyorlardı.

Kasım ayının sonları ve Aralık ayının başları böylece geçti. Ruslarda fırtına öncesine benzer bir sessizlik vardı. Sanki ileri bir harekâtın hazırlıklarını yapıyorlardı.

Ve Aralığın ortalarında beklenen fırtına patladı. Ruslar, Çeçenlerin içinde bulunduğu zor şartları fırsat bilerek, direnişin kökünü kurutmak için büyük kuvvetlerle harekete geçtiler. Bütün kartlarını ileri sürüyorlar, hiçbir masraftan çekinmiyorlar, bütün Çeçenya'yı kapsayan dev bir operasyonu hedefliyorlardı.

İlk hedef Gudermes'ti. Bütün kuvvetleriyle yüklendiler Gudermes'e. Fakat büyük bir direnişle karşılaştılar. Grozni emsâli bir çatışmayla zor da olsa 20 Aralık 1995'te tekrar işgal ettiler.

Fakat bu direniş onları biraz ürkütmüştü. Bir de Dudayev'in emriyle Abdulmâlik Şepayev yönetimindeki "Gudermes Direniş Teşkîlatı" yaptığı akıl almaz operasyonlarla Rusları son derece rahatsız etmiş, morâlmen çökertmişti. Bunun üzerine operasyonu durdurdular. Daha fazla hazırlığa ihtiyaç hissetmişlerdi.

.....

Takvimler 2 Ocak 1996'yı gösterirken aynı yerde "Çeçen Kıyâmının Sancaktarları" yine toplanmıştı. Dudayev:

– Artık "Rulet"i oynama zamanı geldi arkadaşlar! Çünkü geçmişte korktuğumuz bütün şartlar mevcud. Yaralılarımız fazlalışırken, salgın hastalıklar kol geziyor. Mutâbık mıyız?

Raduyev ve Basayev tasdikler mahiyette başlarını salladılar. Dudayev devam etti:

– Ruslar Gudermes'e girerken yine yüzlerce sivili katletti. Düşman durumumuzdan haberdar. Bundan dolayı da bütün kartlarını ileri sürerek bizi tamamen yok etmek istiyor.

Azalan cephanemize rağmen, tüm Çeçenya sathında yaptığımız baskınlar ve Gudermes Direniş Teşkîlatı'nın gayretleri, Rusları bir müddet olsun durdurmasına karşın yeterli düzeyde olmadı. Geçmişten ders alarak, daha büyük hazırlıklar yapıp, öyle üzerimize gelmeyi düşünüyorlar.

Onlar harekete geçmeden biz onların beynine yumruğu indirmeliyiz. Bizden sadece kendimizi savunmamızı

beklediklerinden ve karşı bir hareket Ruslar tarafından beklenmediğinden, başarı şansımız pek düşük olmayacaktır sanıyorum.

Artık bombaları "İnfilâk" ettirmenin zamanı gelmiştir. Bunda size büyük bir sorumluluk düşüyor. Unutmayın ki son kozlarımızı oynuyoruz. Onlar da hemen hemen öyle. Yani biz kazanırsak artık onların Çeçenya'da dikiş tutturacaklarını zannetmiyorum. Fakat onlar kazanırsa...

Bir müddet sustu. Bu sözleri söylerken Dudayev'in gözleri yaşlanmış, sesi titrekleşmişti. Fark etmesinler diye sırtını duvara döndü. Oda içinde hafif hafif volta atmaya başlamıştı. Çeçenya'nın esâretini aklından geçirmek bile, ona işkencelerin en ağırı geliyordu. Ardından devam etti:

- Bunu düşünmek bile istemiyorum. Hayır! Onlar kazanamayacaktır. Asla olmayacaktır bu! Çünkü Allah bizimledir ve siz üzerinize düşeni yaparsanız başarı ihtimâli çok kuvvetlidir.

Raduyev:

– Allah müslümanları yardımsız bırakmaz ve küffarın gâlib gelmesine rızâ göstermez dedi.

Dudayev, hızla Raduyev'e döndü:

– Doğru. Fakat bu, müslümanların üzerine düşen görevi yaptıktan sonra Allah'a yönelmesiyle meydana gelir ki bunun müjdeleri onlarca âyet-i kerîmede verilmektedir. Hâşâ ki benim bundan en ufak bir şüphe ve tereddüdüm yoktur.

Lâkin bütün korktuğum nokta, Cenâb-ı Hâşmetpenâh'ın, üzerimizden Nusret-i Rahmânîyyesi'ni kaldırmasını iktiza edecek kusur ve görevlerimizi aksatma ihtimâlidir.

Mâlûmunuzdur ki dünya imtihan meydanıdır ve bu âlemde Mevlây-ı Zülcelal Efendimiz, küffarı cezalandırma görevini, biz mü'minlere tevdi eylemiştir.

İşbu görevde yapılacak hata, kusur ve gevşeklik, Cenâb-ı Rabbül Âlemîn'in, küffarın galibiyetine izn-ü ferman vermesine sebep olabilir. Ondan dolayı mahz Allah'ın yardımını düşünüp, görevimizdeki incelikleri nazarı dikkate almamak büyük bir gaflettir ve netice itibarıyla çok ağır külfetleri hâmildir.

Raduyev kızararak başını önüne eğdi:

– Kelâmımız yanlış anlaşılmıştır. Maksâdımız o değildi.

Dudayev şefkatle elini Raduyev'in sırtına koydu:

– Gönlünü kırdımsa affet oğlum. Ben de biliyorum maksadının o olmadığını. Fakat bu noktayı emriniz altındaki mücâhidlerin kafasına iyice yerleştirmeniz için söyledim.

Neyse, şimdi tekrar konumuza dönelim; İki güzel plânım var:

Üç saat süren müzâkere sonucu, projeler "Savaş Mühendisleri" tarafından çizilmiş, sıra uygulamaya gelmişti. Bakalım bu iki bomba patlayıp, hedeflenen "İnfilâk"ı gerçekleştirebilecek miydi? Yoksa Kader başka bombalar da mı hazırlamıştı? Yoksa "Kör bir göz istemiş de, Allah iki göz vermeyi mi murad etmişti?".

.....

14.

"Bismillâhirrahmânirrahîm,

Hamza kardeşim. Önemli bir operasyon için seni -en fazla iki arkadaşınla beraber- bekliyoruz. Kendine dikkat et. Unutma, iyi bir bomba uzmanı olarak, her zaman Çeçenya'ya lâzımsın...

Selâm ve duâ ile...

Yalnız Kurt Gurup Kom.

Salman Raduyev"

Mektubu okuduktan sonra kafasını kaldırıp arkadaşlarına baktı:

– Ne diyorsunuz arkadaşlar? İşte bir cihâd çağrısı daha. "Önemli" dendiğine ve biz çağrıldığımıza göre, Rusların başı belâda demektir. İki kişiyi daha götüreceğim.

Gülümseyerek baktı. Hepsinin gözleri sevinçle parlamıştı:

– Hakkından vaz geçen var mı?

Bakışlarının tersliğinden, beşinin de bu işe taraftar olmadığı anlaşılıyordu:

– İş gene kur'aya kaldı desenize. Haydi Mansur! Hepinizin isimlerini bir kâğıda yazıp katla. Kur'ayı ben çekeceğim.

Mansur kendi ismini yazarken, çıkması için duâlar ediyordu. Hepsini yazıp, Hamza'nın önüne koydu. Hamza:

– İşte birincisini çekiyorum...

Hepsinin kalbi, kâğıtlara kilitlenmişti sanki. Nefesler tutulmuş, kâğıtların içine paketlenmişti. Çıkan ismi okudu Hamza:

– Yâkub!

Yâkub sevinçle havaya fırlarken, Selim söyleniyordu:

– Amma da ballı adam yahu! Bize bir kere bile çıkmamışken, ona ikinci kez çıktı. Herif Mısır'dan geldi, neredeyse bize iş bırakmayacak.

– İkincisini çekiyoruuum...

Bu sefer de Ebu Cendel "Acaba yine ikimize mi çıkacak?" diye içten içe ümitleniyordu. Fakat Hamza'nın "Hüseyin!" dediğini duyunca yanıldığını anladı. Mansur homurdanıyordu:

– Vay canına yandığım! Amma da şanssızız be! İkidir gidemiyoruz. Zâten şanslı olsak, müslüman doğardık.

Yâkub:

– Nankörlük etme be Mansur! Rusya'dan buraya geliyorsun, senin gibi yüzlercesi cehenneme giderken, sen Türkiye'ye gidip, orada Masonlardan İslâm'ı öğreniyorsun. İsmini büyük bir Allah dostu koyuyor. Sonra o kadar parayı alıp İslâm yoluna vererek, bize katılıyorsun. Bir de hâlâ şanssızlıktan dem vuruyorsun.

Selim lafa karıştı:

– Edebiyat parçalayacağına, Mısır'dan gelmene rağmen, burada vatanını koruyacak olanlara iş bırakmamana bak da, biraz insaf edip hakkını bize ver.

Bu sözler diğerlerinin gülüşmelerine sebep olurken, Hamza işi tatlıya bağladı:

– Herkes kaderine râzı olsun. Kimbilir belki bunda da bir hayır vardır. Hem size söz veriyorum; Bir daha böyle bir cihâd çağrısı gelirse, ben bile gitmeyip üçünüzü göndereceğim.

Bu sözler diğerlerinin yüreğine su serpmişti. Kısa zamanda hazırlanan Hamza ve iki arkadaşı komutayı Ebu Cendel'e bırakıp yola çıktılar.

.....

Üç gün sonrası... Takvimler Ocağın 8'ini gösterirken, Kızılyar'ın yüksek tepelerinden birinde, bir takım karartılar belirmişti. Hallerinden şehri gözetledikleri anlaşılıyordu. Fakat özellikle adamların bakışları bir yerde odaklanmıştı.

Burası, şehrin biraz dış kesiminde kalan, Rusların Kafkasya'daki en önemli sevkiyat merkezlerinden biriydi. Rusya'dan getirilen silah, araç, mühimmat vs. burada depo ediliyor, ihtiyaç hâlinde ileri cephelere sevk ediliyordu.

Geçen bir-bir buçuk aylık dönemde, burası tarihinin en hareketli günlerini yaşamıştı. Nakliye helikopterleri ve uçaklarının biri iniyor, biri kalkıyor, kamyonlar vızır vızır gidip geliyor, Rusya'dan buraya, buradan Çeçenya'ya, cephane ve araç sevkiyatı hummalı bir şekilde sürüyordu.

Gudermes'in işgalinden sonra, Rusların ileri harekâtı durdurmaları sebebiyle sevkiyat merkezi sakinleşmiş, derin

bir sessizliğe bürünmüştü. Fakat bunun fazla uzun sürmeyeceği belliydi. Yapılacak daha hazırlıklı ve geniş çaplı bir ileri harekâtın planlanmasıyla, eskisinden daha yoğun bir şekilde faaliyete başlayacağı şüphesizdi.

Karartılardan en öndeki, yanındakinin kulağına eğilip fısıldadı:

– Üs çok sâkin görünüyor baksana.

Diğeri:

– Evet. Harekete geçmek için tam zamanını seçmişiz.

– Bak, sağ tarafta Helikopter pisti var. Projektörler de üssü iyi aydınlatıyor doğrusu.

O ana kadar konuşmayan diğer yandaki adam söze karıştı:

– Olsun. Bizim yararımıza çalışıyorlar. Buradan rahatça gözetleyip, etrafı tanımamıza ve plân kurmamıza vesile oluyor.

Diğeri cevap verdi:

– İyi de Aslanbek reis, baskın yaparken bunların başımıza iş açacağını unutma.

Arkalarından bir ses hemen cevabı yapıştırdı:

– Gönlünü ferah tut Honkurpaş ağabey! Onların hesabı evvelden düşünülmüştür. Şimdilik çalışmaları iyidir.

Honkurpaş:

– O hâlde problem yok demektir. Hamza reis öyle diyorsa, elbet bir bildiği vardır.

Konuşmalarından dört kişi olduğu anlaşılıyordu. Kimdi bunlar? Ne yapmaya gelmişlerdi? Dört kişiyle koca karargâha baskın mı yapacaklardı?

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, bunlar göründüğü gibi dört kişi değildiler. Tepenin iki yüz metre aşağısında, takriben dört yüz civarında mücâhid, ağaçların arkasına saklanmış, emirlerini bekliyorlardı. Bu kimseler, konuşmalarından anlaşılacağı gibi mücâhidlerin kumandanları olan, Salman Raduyev, Honkurpaş İsrapîlov, Aslanbek İsmailov ve Hamza Halidov idiler.

Bekleyen mücâhidlerin henüz bir şeyden haberleri yoktu. Onlara sadece bir operasyona gidildiği söylenmişti. Burada dinlenmek için mola verildiğini zannediyorlardı. Zaten Salman Raduyev hariç kumandanların da, yarım saat öncesine kadar bir şeyden haberleri yoktu.

Operasyon çok gizliydi ve aksamaması için her türlü tedbir alınmıştı. İşte gecenin 12'sinde tepeye çıkan dört komutan hem keşif yapıyor, hem de plânın teferruatlarını tamamlamaya çalışıyorlardı.

Bir müddet düşünceye dalan Raduyev, Hamza'ya döndü:

– Neymiş bakalım şu hesabın? Söyle de bilelim.

– Bunun için dürbününüzü rica edeceğim.

Eline dürbünü alan Hamza pisti gözetlemeye başladı. Bir yandan da izlenimlerini diğerlerine aktarıyordu:

– Hımm. Takrîbî olarak pistin eni 80, uzunluğu 110 metre var. Şu hâlde çevresi, 380, alanı 8800 metrekare. İki sabit projektör pistin yanındaki büyük binayı aydınlatırken 4 döner projektör pisti tarıyor.

Saatinin kronometresini açıp tuttu:

– Pisti bir uçtan diğer uca dolaşmaları 40 saniyeyi buluyor.

Kısa bir hesap yaptı:

– Bu hesaba göre pistin uzunluğuna paralel her saniye 2,75 metre yeri aydınlatıyorlar. Saniyelik hızları takriben 2,75 metre olduğuna göre projektörlerin önünde koşan bir insan, onlara yakalanmadan, kendini rahatça kuytu bir yere atabilir.

Raduyev:

– Yani "Hesapta olmayan bir aksilik meydana gelirse, telafi edilebilir" demek istiyorsun?

– Evet.

– İnşallah buna gerek kalmaz. Helikopterlerin sayısı ne kadar? Tanklar ne âlemde?

– 40 civarında nakliye, 20 civarında savaş helikopteri var gibi görünüyor. Tankların durumu biraz daha farklı. Sayıları hakkında herhangi bir bilgi vermem imkânsız. Çünkü hepsi geniş bir hangarda ve bulundukları çevrede iki sâbit projektör var. 7 nöbetçi tarafından korunuyorlar. Baskına daha elverişliler.

– Şu dürbünü ver hele! Biraz da şehre göz atalım.

Dürbünü alan Raduyev şehri taramaya başladı:

– Şu yeşil bina aldığımız istihbarata göre, FSB binası olmalı. Şu altı katlı beyaz bina da hastane olsa gerek. Üs ile FSB arasında yaklaşık 17 km. mesafe var.

Operasyon sonunda araba konvoyu bizi 4 numaralı yol girişinde bekleyecek. Savunması Honkurpaş reise ait. Ayrıca olası bir yardımı önlemek için üsse giden üç yola da pusu atman gerek. Tüm bunlar için sana 150 adam veriyorum. Allah muvaffak etsin.

Honkurpaş derhal adamlarını alıp harekete geçmek üzere yanlarından ayrıldı.

Raduyev gözlerini dürbünden ayırmadan devam etti:

– Üssün etrafı mayın tarlası ve yer yer dikenli tellerle çevrili. Üstelik nöbetçiler oldukça sık aralıklarla yerleştirilmiş. Buna olmasına rağmen beş saniyede bir devirdaim yapan projektörler ile yakın çevreyi tarıyorlar. İşimiz gerçekten zor olacak doğrusu.

Fakat adamımız vasıtasıyla bunları önceden öğrenmemiz iyi oldu. Yoksa hiç bir şey yapamadan dönüp giderdik. Allahtan beraberimizde tüm bu güvenlik önlemlerini alt edebilecek silahları getirdik.

Aslanbek:

– Allah Allah! Biz hiç öyle bir şey görmedik.

Raduyev gülerek başıyla arkasını işaret etti:

– Gözlerin bozuk gâliba. Hamza kardeşimi görmüyor musun? Onu boşuna mı çağırdım? Yer altından patates çıkarır gibi mayınları birer birer söker alır bi iznillah. Diğer silahıma gelince, onu da zamanı gelince göreceksiniz.

Hamza:

– Nereden saldıracağız?

– Üssün güney köşesinden. Aldığımız istihbarata göre en uygun olan yer orası. 1 saat 15 dakikada bir nöbet değişiyor. Önümüzdeki ilk nöbet değiştirme zamanı 12.45. Dış nöbetçilerin sayısı 27. Nöbetçileri aşıp içeri girdikten sonra....

Bir müddet sonra mücâhidlerin yanına dönen komutanlar, onları da alıp üssün güneyine yöneldiler. Giderken her komutan emri altındakilere vazifelerini anlatıyordu.

Mayınlı bölgeye iki yüz metre kala mücâhidleri bırakan komutanlar, yanlarına sadece "Ejder" adlı çok çevik

bir mücâhidi almışlardı. Bu mücâhid Afrika'nın Nûrlu beldesi Hartum'un El-Cevvâliyye kabilesinden, rençber bir ailenin çocuğuydu. Maddî imkânsızlıklar yüzünden ailesiyle beraber Fransa'ya göç eden Ejder Avrupa'nın en kalabalık metropollerinde sirk cambazlığı yapmıştı. Ardından hidayet ve cihad için Çeçenya'ya hicret, Ejder'i Raduyev'in birliğine atıvermişti. Bu operasyanda önemli görevler üstlenecekti.

.....

Devir-teslim yeni tamamlanmış, yeni gelen nöbetçi bu uzun saati nasıl geçireceğini düşünüyordu. Çevreyi şöyle bir kontrol etti. Etraf her zamanki gibi sâkin görünüyordu. Projektör mayınlı bölgeyi tarıyor, geçtiği yerlerde en ufak bir değişiklik dahi gözükmüyordu.

O sırada bir serçeçik gelip, ufacık gagasıyla cama tıklatmaya başladı. Bunu gören nöbetçi çok sevindi. Eğer içeri alabilirse zaman geçirecek bir eğlence bulmuş olurdu. Sessizce kalkıp kapıyı açtı. Açmasıyla beraber serçeciğin içeri girmesi bir oldu.

Bir müddet odanın içinde dolaşan serçecik, sonunda gelip askerin omuzuna kondu. Kuşun bu hareketi askerin çok hoşuna gitmişti.

Aaa!! O da ne? Serçecik askerin ağzına yaklaşarak gagasında tuttuğu bir şeyi askere uzatıyordu. Bu bir mısır tanesiydi. "Galiba yememi istiyor, amma da şeker şeymiş yahu" diye geçirdi içinden. Gülerek hızla dişleriyle, kuşun ağzındaki mısır taneciğine daldı. Fakat bu işi yaparken mısıra bağlı olan ince misinayı fark etmemişti. Zaten yarı aydınlık olan ortamda fark etmesi imkânsızdı.

İşte o anda serçenin ayaklarının hemen arkasına yerleştirilmiş olan çok ufak acâip kutunun içindeki kimyasal gaz, misinanın gerilmesiyle kulübenin içine yayılmış ve iki saniye geçmeden serçecik ile asker yere serilmişti.

Bu sırada bizimkiler mayınlanmış bölgenin gerisinde heyecanla sonucu bekliyorlardı. Hamza:

– Acaba başarabilecek mi? diye endişesini dile getirdi.

Raduyev:

– Allah'ın izniyle başaracak. Buna eminim. Çünkü uzun zamandan beri onu bu işe alıştırdım. Ne zaman ağzına bir şey koysam ve ona birini işaret etsem, o şeyi o kimsenin ağzına koymadan geri gelmezdi.

Çok geçmeden, dürbünle kulübeyi gözetlemekte olan Aslanbek neticeyi aktarıyordu:

– Nöbetçinin işi tamam. Silahımız görevini başarıyla yerine getirdi.

Raduyev:

– Öyleyse işe başlayabiliriz. Sen git, Hüseyin ile Yâkub'u çağır.

Aslanbek mücâhidlerin yanına dönerken, Hamza ile Ejder mayın tarlasına daldılar. Hamza elindeki bıçakla toprağı kontrol ediyor, sonra büyük dikkatle adımlarını atıyordu. Onu da milimi milimine Ejder takip ediyordu.

Ejder'i karargâh duvarına kadar salimen götürüp geriye döndüğünde Hüseyin ile Yâkub'u kendisini bekler buldu. Hemen işe başladılar. 60 cm. genişliğinde mesafeyi mayınlardan temizleyeceklerdi.

Onlar bu işle uğraşırken Ejder, iple tırmanarak iki buçuk metrelik duvarı aşmış, nöbetçi kulübesine çıkıp, orayı

önce havalandırmış, sonra askerin elbiselerini giyip nöbet beklemeye başlamıştı.

Aradan geçen elli dakikalık zaman diliminde açılan kordonun mayınlardan temizlenme işi bitmiş, iki yüz metre geride olan mücâhidler çağrılarak, mayınlı bölgeye yakın olan yerlerde beklemeye alınmıştı. Çekilen beyaz bir çizgiyle kordonun sınırları belirlenmiş, böylece münasebetsiz bir kazanın meydana gelme ihtimali önlenmişti.

Saat 2'ye geldiğinde mücahidler gizlenmiş, Ejder'den bir işaret beklemekteydiler. Nöbet değiştirmeye gelen askeri o hâlledecekti.

Beş dakika sonra Ejder duvarın üstüne çıkmış el sallıyordu. Duvardan aşağı bir ip merdiven sarkıtmayı da unutmamıştı.

On dakika sonra hepsi duvarı aşmış beklemekteydiler. Önce Hüseyin harekete geçti. Hızla nöbetçi kulübesine tırmandı. Çabucak oradaki askerin elbiselerini giyip üssün içlerine doğru karanlıkta kayboldu.

Bir müddet sonra Rudayev'in işaretiyle bu sefer Ejder fırladı yerinden. Çok geçmeden soluğu helikopter pistinin duvarında almıştı. Bir yılan sessizliğinde süzüldü aşağıya. Projektör geçtikten sonra yerinden hızla fırladı. Birer birer elindeki susturuculu silahla helikopterlerin mazot depolarını delmeye başladı. Projektörler geçerken kendini en yakın helikopterin altına atıyor, geçtikten sonra işine devam ediyordu.

Öte yanda karargâhın içine dalan Hüseyin gizlene gizlene üç numaralı binanın önüne gelmişti. Jeneratör binanın bodrum katındaydı. Binanın çevresini dolaşmaya başladı.

Zaman kısıtlıydı. Münasip gördüğü bir alt camdan içeri daldı. Girdiği oda boştu. Bir kedi sesizliğinde kapıyı açtı. Koridora çıkmak üzereyken duyduğu ayak sesleriyle irkildi. Birisi o tarafa doğru geliyordu.

Duvara sinip bekledi. Tam önünden geçerken adamın üzerine fırlayıp bir eliyle ağzını tutarken, diğer eliyle de bıçağı gırtlağına sokmuştu. Bir iki tepinmeden sonra cehennemi boylamıştı adam. Cesedi süratle odaya çekip yeniden koridora döndü.

Kısa bir süre sonra aradığını bulmuştu: 2 numaralı oda. Raduyev'in dediğine göre burası olmalıydı. Kapı kilitliydi. Susturuculu tabancayı çıkartıp iki kurşun salladı. Açılan kapıdan içeri girdi. Cebinden feneri çıkartıp jeneratöre tuttu. Yanında getirdiği ufak bir hediyeyi jeneratörün içine görünmeyecek bir şekilde yerleştirirken, ucundan uzanan kabloyu elektrik çıkışına bağladı. Vakit gittikçe daralıyordu. Geldiği gibi hızla binadan ayrıldı.

Geriye döndüğünde Hamza ile Yâkub'u, kendisini bekler hâlde buldu. Elli kadar mücâhid de onlarla beraberdi. Hamza:

– Nerde kaldın be Hüseyin? Bak Aslanbek ve adamları nöbetçileri temizlemeye başladılar bile. Az sonra da çıkışları mayınlayacaklar. Biz hâlâ başlamadık.

– Ufak bir pürüz çıktı ama evelallah üstesinden geldik. Ya siz buldunuz mu?

– Merak etme. Yâkub o işi hâlletti.

– O hâlde kaldığımız yerden devam edebiliriz.

Yanlarına elli mücâhidi de alarak hangara doğru süzüldüler. Tankları tahrip işi onlara havale edilmişti.

İyice yaklaşmışlardı. Nöbetçiler rahatça fark ediliyordu. Hamza kafasından bir plân tasarlayıp, nöbetçilerden kurtulmanın yollarının ararken, birden karargâhın içinden gelen tarrakalarla irkildi. "Şenlik biraz erken başladı. Neden acaba?" diye içinden geçirirken, nöbetçilere boşalttığı kalaşnikofuyla da yeni izleyecekleri stratejinin sinyallerini veriyordu.

Beş saniye sonra nöbetçi namına bir şey kalmamıştı. İlk emri verdi:

– Metod açık savaş. Her türlü tahrip silahı, ateş serbest!

O anda diğer tarafta neler oluyordu acaba? Çatışma nasıl başlamıştı?

Bu sorular Hamza'nın zihnini kurcalıyordu.

Olay şöyle gerçekleşmişti: Ejder gizlene gizlene helikopterleri delmeye devam ediyordu. Aşağı yukarı 15-20 tanesini delmişti. Fakat işte bu sırada nöbetçi, pistin üzerindeki yaş tabakayı fark etmiş ve pistin içinde bir şeyler döndüğünü anlamıştı.

Normal seyirde giden projektörü anında hızlıca tersine çevirip pisti taramaya başlamıştı. Tabî bunu hiç beklemeyen Ejder hazırlıksız yakalanmıştı. Fakat çevikliği sayesinde ani bir dönüş yaparak hızla geriye doğru koşmaya başladı.

Hamza'nın projektörler hakkında yaptığı hesap doğruydu. Fakat şimdi sür'ati normal hızının 2,5 katına çıkmıştı.

10-15 saniyelik kıyasıya yarışın ardından pistin duvarına yakın bir yerde projektörün ışığına yakalanan Ejder alarm vaziyetine geçmiş askerler tarafından kurşun yağmuruna tutulmuştu.

İlk elde biri sağ bacağından ikisi sırtından olmak üzere üç kurşun yemişti. Artık şehâdetin fazla uzak olmadığını farkediyordu. Ama giderken Ruslara bir hâtıra bırakmalıydı.

"Şehâdete" kucak açan Ejder bir yandan "Şehâdet" getirirken, diğer yandan pimini çektiği el bombasını, en yakınındaki helikoptere fırlattı.

Patlayan bombanın ardından pist gün gibi aydınlık olmuştu. Dökülen mazot sayesinde helikopterler zincirleme olarak peşpeşe patlıyordu. Rusların yürekleri korkudan ağızlarına gelmişti.

Patlamaların ardından Salman Raduyev ana kuvvetlerle saldırıya geçti. Düne kadar sakin görünen üs, şimdi cehennemî bir çatışmaya sahne oluyordu. Mücâhidlerin ellerindeki silahlar Tanklara, helikopterlere ve her çeşit askeri araca ölüm kusuyor, askerler tırpan yemiş ot misali, binaların yakınlarına kadar sokulup mevzilenmiş mücâhidler tarafından, uyku sarhoşluğu içinde ancak biçildiklerini fark edebiliyorlardı.

Yarım saat sonra Raduyev Hamza'ya telsizle mesaj yolladı:

– Çekilme vakti geldi. Ne yapacağını biliyorsun.

Birliğine geri çekilme emri veren Hamza, Hüseyin ve Yâkub ile beraber başka bir yöne doğru koşmaya başladı. Gittikleri yön, dış duvara paralel olarak üssün güneydoğusuydu.

Bir müddet sonra durdular. Hamza duvarın dibini işaret ederek Hüseyin'e:

– İşte burası dedi.

– Nerede?

– Toprağın altına gömmüşler.

– Allah Allah! Peki siz nasıl buldunuz?

– Basit. Yukarıdan kablo göremeyince, toprağın altından geçtiğini tahmin ettik. Yâkub da santrâlden yola çıkarak, tahmînî olarak geçiş noktasının bu tarafta olduğunu söyledi. Dedektör ile araştırınca da burada olduğunu tesbit etti.

Yâkub hafiften bıçağıyla toprağı kazmaya başlamıştı. Diğerlerinin de yardımıyla çok geçmeden karargâhın ana elektrik kabloları bulunmuştu. Hamza kabloları keserken:

– Şu küfür zulümâtıyla (karanlığıyla) dolu olan yeri tamamen karartalım.

Bütün üs bir anda karanlığa gömülmüştü. Üssün kumandanı Generâl Ejika ateş püskürüyordu:

– Jeneratörü çalıştırın! Peşlerini takib edin! Birinin bile sağ kalmasına tahammülüm yok!

Fakat jeneratör bir saniyelik çalışmadan sonra yanındaki beş görevliyle birlikte havaya uçmuştu. (O atmosferde jeneratör dairesinin kapısının mermiyle açıldığını fark edememişlerdi.)

Sağlam kalan tanklarla tâkibe geçmeye çalışan Ruslar çıkışların mayınlı olduğunu anlamak için yine beş-on zırhlı aracı feda etmişlerdi. Ardından yapacakları hiçbir şeyin olmadığını düşünerek yardım isteyip beklemekten başka bir şey yapamadılar.

Mücahidler ise açtıkları koridordan geldikleri gibi yine ellerini, kollarını sallaya sallaya çekip gitmişlerdi. Nereye? Çeçenya'ya mı? Hayır. Kızılyar'ın içinde başka bir operasyona...

Üsten ayrılan mücâhidler Honkurpaş reis tarafından korunan şehrin 4 numaralı girişine doğru yönelmişlerdi. Önce Raduyev bir yoklama yaptı; 4 şehîd, 23 yaralı vardı. Ejder de şehidler arasındaydı. Raduyev böyle bir can arkadaşını kaybettiğinden dolayı çok üzülmüş, fakat onun yüce makamını düşününce onun hesabına sevinmişti:

– Ejder, diye mırıldandı. Firkatin (ayrılığın) de ismin gibi yakıcı. Ne çare ki mertebene gereğince sevinemiyoruz. Kimbilir sen, asıl sevgiliye kavuştuğundan dolayı nasıl mutlusundur.

Raduyev ve mücâhidler 4 numaralı girişte Honkurpaş ve adamları tarafından karşılandılar. Yaralılar hemen arabalara taşındı. Diğerlerine beş dakikalık istirahat verildi. Raduyev'in beklediği henüz gelmemişti.

İstirahatten sonra mücâhidler arabalara binmeye başladılar. İşte bu sırada Raduyev'in beklediği haber geldi, fakat menfî olarak. FSB binasına "Keşif" olarak çıkarılanlardan Zakrail anlatıyordu:

– Yanlış bilgilendirme olmuş. FSB yaklaşık bir hafta önce binayı tahliye etmiş.

Raduyev bunun üzerine kumandanları toplayıp istişare etti. Şûradan çıkan karar, hem yaralıları tedavi ettirmek, hem de daha fazla ses getirmek amacıyla Hastaneyi rehin almaktı.

Konvoya binilip hastaneye doğru yola çıkıldı. Önce şehrin üstündeki büyük çıbanı (Askeri üssü) hallettiklerinden şimdi rahattılar. Diğer yerlerden yardım gelene kadar işlerini rahatça bitirebilirlerdi. Şehirde mücâhidleri zorlayacak kadar bir kuvvet olmadığını biliyorlardı.

Bir baskından sonra diğer bir baskın için Rus güdümünde olan bir şehre dalmak. Bir yere baskın yapamayınca, başka bir baskın icad edip, diğerini telâfî etmek için tehlikenin ortasına balıklama dalmak ve "ric'at" denilen kelimenin lâfını bile etmemek. Bu cesarete "cesaret" bile imreniyordu doğrusu...

15.

Sabaha doğru hastane ele geçirilmişti. Raduyev, başhekimi çağırıp, yaralıların tedavisiyle ilgilenilmesini, hastalara ve hastane görevlilerine dokunulmayacağını söyledi. Mücâhidler uygun yerlere mevzilenmişti. Çatıya yerleştirilen makinalıların kumandası Aslanbek'e, beşinci ve altıncı katların kumandası Horkunpaş'a, dördüncü ve üçüncü katların kumandası Hamza'ya aitti. Diğer katlar ve genel kumanda Raduyev'indi.

Çok geçmeden hastane büyük kuvvetlerce sarılmış, olay bütün dünyada geniş yankı uyandırmıştı. Rus yetkililer, Kızılyar'ı darmadağın eden bu insanları ellerinden gelse -rehineler pahasına da olsa- çiğ çiğ yiyeceklerdi, ama ne var ki dünya ve Rus kamuoyu gözlerini Kızılyar'a çevirmiş dikkatle olayı izliyorlardı.

Rehineleri gözden çıkarma işi dünyanın ve Rus halkının tepkisini çekebilirdi. Hem de işin ucunda Budduyonovsk örneğinde olduğu gibi bir avuç insanı saf dışı edemeyip bütün dünyaya rezil olmak da vardı.

"– Şimdi ne yapalım efendim."

İşte bu soruyu Kuşatmadan sorumlu Orgenerâl -yukarıdaki endişeleri dile getirdikten sonra- Başbakan Çerno-

mirdin'e soruyordu. Beklenen cevap yarım saat sonra geldi. Zâlimler topluluğu konuyu müzâkere etmiş ve değişik bir siyaset izlemeye karar vermişti. İki aşamalı bir stratejiydi bu. İlkini hemen hayata geçirdiler.

.....

Gözlerini dışarı dikmiş, düşmanın durumun gözetleyen Raduyev'in yanına bir mücâhid yaklaştı:

– Ruslar, şahsınıza bir mektup göndermişler Reis! Buyur, diyerek elindeki zarfı uzattı.

Raduyev dâvâsına müşteri çıktığını hissetmişti. Budduyonosk'te de aynı şeyi Şâmil'e teklif etmişlerdi zîra. Menfaatçi kafadan başka ne tür hesap çıkardı ki?

Mücâhide döndü:

– Nöbetçiler hariç tüm mücâhidlere, salonda toplanmalarını söyle.

Çok geçmeden hepsi salona toplanmış merakla bekleşiyorlardı. Raduyev hemen konuya girdi:

– Ruslar şahsıma bir mektup göndermiş kardeşlerim.

Zarfı çıkarıp gösterdi:

– Şahsıma olduğuna göre, sizden gizli bazı hesaplarım olduğunu düşünüyorlar olsa gerek. Şunu dost-düşman bilmeli ki, biz kardeşlerimize karşı ikili oynamayız. Zarf, ilk defa huzurunuzda açılacaktır.

Zarfı rastgele bir mücâhide fırlattı:

– Aç ve oku.

"Kafkasya'nın kahraman evlâdı, Yiğit Salman Raduyev! Öncelikle sana ve arkadaşlarına Tanrı'dan sağlık ve esenlikler dilerim.

Size samîmi bir dille yazışım sizi şaşırtmasın. Evet, şu anda karşı karşıya savaştığınız birinin, böyle bir üslûbu yadırganabilir. Fakat unutulmaması gereken bazı noktalar var. Bu gün savaştığımız gibi yarın barışabilir, hatta başka devletlere karşı ittifak kurabiliriz de. Bunun dünyada örnekleri her gün yaşanmıyor mu?

Savaş aynı futbol karşılaşması gibidir. Düdük çalar ve mücadele biter. Rekabet sahada kalmıştır. Saha içinde profesyonel mücadele gereği yapılan faulller, atılan tekmeler, itmeler vs. hep orada kalmıştır.

Onun gibi savaş bitince düşmanlık biter. Birinde formalar, diğerinde fikir ve menfaat rekabeti belirler. Bir futbolcu diğer takıma transfer olunca, eski takımına karşı mücadele etmesi son derece normaldir.

İşte ben olaya bu açıdan yaklaştığımdan, sizinle samîmi konuşmayı son derece normal buluyorum. Ne yani? Sizinle bir turist olarak Miami sahillerinde karşılaşsak sohbet edemeyecek miyiz? Halbuki ikimiz de yabancı bir ülkede turist kimliğindeyiz. Başka bir deyişle aynı formayı giymişiz.

Bu girizgâhtan sonra önce şunu itiraf etmek istiyorum ki; yiğitliğinize ve kahramanlığınıza hayranım. Sanırım arkadaşlarınız da size lâyık kimselerdir. Gençliğimde okuduğum roman kahramanları gibisiniz. O yüzden şahsınıza karşı büyük bir sevgi ve hayranlığım vardır.

Lâkin siz de bilirsiniz ki romantizm bir yere kadardır. Mistik hava insanı bâzen hoş gelen taşkınlıklara sürükler. Bununla birlikte uzun sürmesi kötü sonuçlar doğurabilir. Yerkürede yaşayan bir insan olarak dünyanın gerçeklerini görmek ve ona göre hareket etmek lâzım.

Hürriyet âşığı bir kimse olarak ruhunuzdaki infiâli anlıyor ve vatanınız uğuruna yaptığınız fedakârlığı takdir ediyorum. Fakat şunu da anlıyorum ki bazı şeyleri size yeterince izâh edememişiz.

Biz Çeçenistan'ın bağımsızlığına asla karşı değiliz. Elbette ayrı bir millet olarak özgür olmanız gerekmektedir. Hatta biz de bunu takdir ederek komünizmi yıktıktan sonra bütün milletlere özerk idare tanıdık. Her millet kendi devlet başkanını kendi seçiyor, mahkemelerini, vergilerini, bakanlarını kendi atıyordu. İç işlerinde hiçbir millete karışmıyorduk.

Komünist Rusya'nın yaptığı zulüm ve hatayı kabullenerek bu uygulamaları biz başlatmıştık. Milletleri Federasyon hâlinde tutmamızın zararları değil faydaları vardı. Biz de sırf bu milletlerin menfaatine geldiği için onca maddî külfetine rağmen bu hizmeti üstlenmiştik.

Bu menfaatler şunlardı: Rusya Federasyonu'nda otuzu aşkın kavmin bir arada yaşadığı çok da büyük olmayan coğrafi bölgeler vardı. Birçoğu vilayet kadar olan bu bölgelere tam bağımsızlık verilse aralarındaki tarihî problemler toprak hırsıyla da birleşince olası savaşlarda yüzbinlerce insanın ölmesi işten bile değildi. Onları Federasyon altında tutmakla barışı sağlamış olduk.

İkincisi: Bağımsız olduklarında bu kadar ufak ülkelerin kalkınması, dünya düzeyinde ileri teknolojiyi yakalaması, refah ve mutluluğa ermesi oldukça zordu. Ağır sanayii hamlesi imkânsızdı. Hele dış ticaret ve dünya piyasasında yer elde edebilme, çoğunluğu ile denizler arasında iki-üç devlet oluşacağı için tam bir hayal olurdu. Böyle bir durumda açlık ve sefalet kaçınılmazdı.

Fakat biz bu devletleri Federasyon hâlinde tutarak, tek tek durduklarında hiçbir işe yaramayan küçük sermayelerin, birleştiğinde dev holdingler oluşturması gibi, onların kaynaklarını, iş gücünü, teknolojimizle birleştirerek, elektrik devrelerini birbirine bağlayan kablo vazifesi gördük.

Üçüncüsü: Böylesine ufak devletlerin ortaya çıkışı ve sahip oldukları tabî kaynaklar, bazı ülkelerin iştahını kabartabilir ve zaten ufak ve az gelişmiş olan bu ülkeleri sömürmeye veya işgâle yeltenebilirlerdi.

Fakat biz bu ülkeleri federasyon altında tutarak ard niyetli ülkelere, dünyanın en güçlü ve en modern ordusu olan Rus ordusunun, bu ülkelerin muhafızı ve koruyucusu olduğunu göstererek gözdağı vermiş olduk.

İşte saydığım, bu ve bunun gibi bir çok yararlara binaen, yüzde yüz o ülkelerin menfaatine olan bu siyasetimiz, asla milletlerin özgürlüğüne karışmamakta, tıpkı B.M., A.B.D. gibi bir kurum olarak işlemekteydi.

Fakat Sayın Dudayev buna karşı çıktı ve Federasyondan koptu. Biz bazı milletlerin romantizme kapılarak -aslında zararlarına olan- bu hareketi örnek alacaklarını düşünerek, gözdağı vermek amacıyla bir süre hava saldırısı yaptık, fakat ileri gitmedik. Boş yere masum kanı aksın istemiyorduk. Nasıl olsa bir gün ileri görüşlü Çeçen milleti gerçeği kavrayacak ve ne uğruna savaştığı belli olmayan Dudayev hükümetini alaşşağı edecekti.

Nitekim dediğimiz çıktı. İleri görüşlü insanlar Dudayev'in macera peşinde koştuğunu anlamış ve muhalefete başlamışlardı. Arkalarında yoğun bir halk desteği vardı.

Fakat Dudayev'in muhaliflere tavrı sert oldu. Emekli bir asker olan Dudayev'in diktatör tavrı, insan hakları bakımından bizi oldukça endişelendiriyordu. Nitekim muhalefet ile Dudayev güçleri arasında çatışmalar başladı.

Hasbulatov, Afturhanov, Kantemirov, Labazanov gibi ileri görüşlü aydınlar (?) Dudayev'in dikta rejiminin ileride, hem kendi milletleri hem de Kafkaslar için büyük tehlike arzettiğini, İnsan Haklarını savunan ve koruyan bir devlet olarak Çeçen milletini kurtarmak için olaya müdahale etmemiz gerektiğini, aksi hâlde akan kanlardan Rusya'nın da sorumlu olacağını söyleyerek bizi Çeçenya'ya dâvet ediyorlardı.

Biz gene de üç yıl suların durulmasını bekledik ve karışıklıklar bitmeyince müdahaleye mecbur kaldık. Hatta duruma hâkim olunca hemen seçim çalışmalarını başlattık.

Bazı yetkililer Dudayev'in arkasında A.B.D. olduğunu düşünüyorsa da benim şahsî kanaatim şu; Dudayev memleketini gerçekten seviyor ve yaptığının milletine yararlı olduğunu sanıyor. Halbuki yukarıda saydığım sebeplerden dolayı yaptığı iş zararlı ve ard niyetlilerin işine yaramakta.

Elbette Rusya bu zarara izin vermeyecek ve eninde sonunda, millet yararına savaştıklarını sanan, lâkin onlara zarar veren bu zümreyi dağıtacaktır. Fakat yanlış düşünen ve bir takım dolduruşlarla maceraya sürüklenen bir çok insan boş yere ölecektir. Niyetleri vatanseverlik olan insanların vatan zararına savaşmaları ve ölmeleri ne acı!

Size olan çağrım; Bu insanlar arasında yer almamanızdır. Yaptığınız harekâtla hem kendinizi, hem bizi zor durumda bıraktınız. Sizin hastaneyi işgâl etmeniz ve üssü vurmanız dünyadaki itibarımıza gölge düşürdü. Sizi salıverdiğimiz zaman şerefimiz beş paralık olur. Dünya bizle alay eder.

Umarım anlıyorsunuzdur ki, bu durumda sizi salıvermemiz mümkün değil.

Bunun her iki taraf için de uygun olan tek bir hâl çaresi var. O da teslim olup mücadelenizde haksız olduğunuzu söylemeniz. Umarım bu, diğer kumandan arkadaşlarınıza da bir örnek olur ve bu boş mücadeleyi boşu boşuna sürdürmezler.

Teslim olduğunuz zaman size temin ediyorum ki arkadaşlarınızla beraber istediğiniz ülkeye gidebileceksiniz. Her arkadaşına 30.000 Dolar, şahsınıza ise tam üç milyon dolar, gittiğiniz ülkede yaşayabilmeniz için verilecektir.

Kimbilir bize inanmayacak ve teminat isteyeceksiniz. Öncelikle bize "Kabul" cevabınız ulaşır ulaşmaz, söz konusu meblağ, İsviçre Dünya Bankası'na sizin hesabınıza yatırılacak ve hesap dekontu anında hastaneye ulaştırılacaktır. Yani siz teslim olmadan bu iş hâllolacaktır. (Paralar sizin hesabınıza yatırılacağından arkadaşlarınıza dağıtımda özgürsünüz. -ki bu meblağ 12 milyon Dolar civarındadır.) Can güvenliğiniz için 3 Korgenerâl, 4 Tümgenerâl ve 10 Albayı istediğiniz yere kadar rehine olarak refakatinize vereceğiz.

Şimdiye kadar hiçbir kimseye böylesine cazip teklif yapmadık. İnanın ben o paranın onda birine bile sahip olamadım. Sırf Rusya'nın dünyadaki itibarını sarsmamak, rehineleri kurtarmak ve Çeçenlerin hiç değilse bir kısmını düştükleri yanlıştan kurtarmak için bu fedakârlığa katlanıyoruz.

İyi düşün. Ya, hem milletine yararlı olup hem de ömür boyu dilediğince yaşamak, ya da milletinin zararına savaşırken pisi pisine ölmek.

Sana ve arkadaşlarına huzur dolu müreffeh günler dilerim. Selâm ve saygılarımla...

Rusya Savunma Bak.

Orgen. Pavel Graçov"

Mektup nihayet bitmişti. Bütün mücâhidler Raduyev'in yüzüne bakıyordu. Dalgın ve müstehzî bir eda ile mektubu dinleyen Raduyev önce mırıldandı:

– Felsefesi bayağı kuvvetli keratanın. Çenesi de hiç fena değil.

Ardından derse hazırlanan bir hoca gibi başını kaldırıp, gözünü mücâhidlere dikti:

– Arkadaşlar! Bu mektup, düşmanın başvurduğu taktik bakımından ibretâmiz. Bakınız insanı önce felsefeyle yakalıyor. Manayı maddeye kıyas eden, matematikten kopyalanmış kısır bir felsefeyle. Materyâl felsefe. Maddeci görüş. Savaşı bir futbol maçına benzetecek kadar âciz, bohem bir iddiâ.

Ona göre kâr-zarar tablosu var. Tıpkı bir evin harcama-kazanma dengesi gibi "Şurayı işgal ederken kaç ölü verdik? Şu kadar: (x) Yıllık nüfus artışı şu kadar: (x) İşgâlden elde edilecek menfaat, şu kadar iş gücüne denk: (x) Kayıp ile nüfus artışını orantılayıp, elde edilecek menfaatin, harcama çıktıktan sonra arta kalan saf kârının yıllık faizi ve yatırım gücü hesaplanıp bir işçinin yıllık üretiminden elde edilen kârâ bölündü mü, elde edilen rakam sıfırdan ne kadar yukarı olursa, o kadar daimî çalışan, sigortasız, sağlık, grev vb. gibi sorunları olmayan, işçi çıkardınız demektir ki bu işgâl kâr getirdiğinden sevinilmesi gereken bir teşebbüstür.

Can kaybı ise diğer zararlar ile beraber Ekonomîde Amorti (yıpranma payı) adı verilen hanede sayısal bir değer olarak yerini alacaktır. İşte materyal kafa ve işte bakış açısı.

Halbuki bu Graçov denilen adama "Madem böylesine kâr zarar tablosu içinde olaylara matematiksel açıdan yaklaşıyorsun, o hâlde üç Rus subayının hayatını kurtarmak için kendi hayatını feda edebilir misin? Çünkü üç, birden büyüktür, yani senin ölmen kârı üç kat arttıracaktır" denilse râzı olur mu? Asla!

Çünkü bunların matematiği ve felsefesi biraz değişiktir; "Materyal-Egoist Felsefe" yani Maddeci bakış açısı altında nefsi ve onun isteklerini ilâh edinme. Bu gibi kimselere göre, kendileri hariç bütün insanlar, değersiz sayı sıfırdır. Yani koskoca bir yuvarlak. Değer veren tek sayı kendileridir. (1, 2.. veya 9) Diğer insanlar kendilerinin sağında veya solunda yer almaktadırlar. Soldakiler zaten onlar için solda sıfırdır. Canları veya varlıkları hiçbir değer ifade etmemekten öte, mevcûdiyetleri yeryüzünde gereksiz olan birer safradırlar. Sağdakiler için dikkat edilecek bir husus da, virgülden sonraya düşmemektir. Virgülden sonraya düşenler onlar için sadece istismar ve kuru kalabalıktan ibarettir. Görüntü ve reklamdan başka bir şey ifade etmeyen bu kalabalık yeri gelince -bir değerleri olmadığından- gönül rahatlığıyla figûran olarak harcanabilirler. (000900000,0000) gibi. Örnek isteyen Çeçenya işgâl senaryosunda figûran olarak harcanan askerlere bakabilir.

İşte onların gerçek yüzü; Nefsi ilah edinme. İnsan ruhunun Rabbânî terbiyeden yoksun olunca gideceği yolu tarih gösteriyor. Nemrut, Neron ve Firavun bu yolun dikili taşları, sembol âbideleri. Şeytan ise varılacak en son nokta. Tağutluğun yani Allah'ın kurmuş olduğu düzene baş kaldırıp, Rabblik iddia ederek, Merkezde zâtı olmak üzere, şahsî düzenini kurmada zirve. Yani en derin çukur. Bu yolda

herkesi ve her şeyi çıkar için kullanmak birinci kanun. Ve mukaddes tek; Nefis.

Yedi kat yer ve gök; ki merhale insan için

İster yedinciye çık, ister yedinciye in

Günümüzde ise en alt kata inebilmek için kıyasıya bir yarış söz konusu. Bizi etkilemeye çalışan bu zavallı da onlardan. Gelelim felsefenin ardından izlediği yönteme;

Önce yağlıyor. Öyle ki ayaklarını yalayacak kadar alçalıyor. Tabî bu, onun literatüründe siyaset olduğundan alçaldığını hissetmiyor bile. Kendi içinde var olduğundan, muhatabında da olduğunu zannettiği, nefsi ilâhlaştırma sevdasını iyice pohpohlayıp, muhatabının büyüyen burnundan başka bir şeyi görmemesini sağlamaya çalışıyor.

Ardından sıraladığı yaldızlı, fakat içi çürük deliller ve düzdüğü yalanlarla, hem kendini haklı çıkarıyor, hem de sizde doğabilecek bir vicdan azabı duygusunu önlemeye çalışıyor. Sonra gümüş bir tepsi içinde size en keskininden bir menfaat şarabı sunuyor. Tepsinin altında ise size doğrultulmuş bir silah var. Yani aba altından sopa göstermeyi ihmal etmiyor; Ya kendini satacak, ya öleceksin.

Raduyev birden ayağa fırlayıp gürledi:

– Mâneviyat ve mukaddesat hırsızları, gülerek, sırtını okşayıp önüne kemik atarak, ancak bir köpeği kandırabilirler... Ve de KÖPEK NEFİSLERİ!

Gözleri dolu dolu olmuş, sesi titrekleşmişti. Bütün mücâhidlerin tüyleri diken diken olmuş, îman ve cihad duyguları kabarmıştı. Hepsi bir anda ayağa fırladı. Raduyev bütün gücüyle haykırdı:

– Dâvâsını, kanının her zerresiyle bekleyen bir mücâhidi ise... ASLA!!!

Yumruklar havaya kalkmış, Firavunların zûlüm piramitlerini çökerten sloganı, hep beraber haykırıyorlardı:

– Allahu Ekber! Allahu Ekber!

Raduyev mücâhidlere döndü:

– Aranızdan biri şu alçağa gereken cevabı versin.

Topluluğa, şöyle bir göz gezdirdi. Bir anlık taramadan sonra gözleri birinin üzerinde sabitleşti:

– Yâkub! Bu işi sen hâllet.

– Emrin olur reis.

Yarım saat sonra Yâkub cevabı yazmış, Raduyev'e teslim etmişti. Cevap mücâhidlere okundu. Hepsi bu cevabı çok beğenmişti. Raduyev altına imzayı atıp bir zarfın içine koydu ve kuşatma komutanına yolladı. Graçov Raduyev"e vaad edilenler asker tarafından bilinmesin diye, "Raduyev'e gönderilen mektubu ve ondan gelecek cevabı kimsenin açıp okumaması ve âcilen kendisine ulaştırılması" yönünde kesin emir verdiğinden kısa zamanda mektup Graçov'a ulaştırılmıştı. Cevap, kuduz köpekleri kudurtacak kadar keskin, topuna posta koyacak kadar erkekçeydi:

"Kader tecellîsi bileğim bükülse
Zannetme! Şu baş yere değer Ey Zâlim!
İşkenceyle her âzâm tel tel dökülse
Göz kamçılaşır, kalbi döğer Ey Zâlim!
Postallardan Âb-ı Hayat içmektense
İçerim zehri, kana kana Ey Zâlim!

Cennetine ayak öpüp girmektense
Girerim nâra, yana yana Ey Zâlim!
Dilim bir an yalvarmaya kıpırdasa
Koparır, çalarım yüzüne Ey Zâlim!
Hücrem, son sabah müjdenle tıkırdasa
Sanma! Kapanırım dizine Ey Zâlim!
İki güzelden biri sonunda varsa
Ahdimden nasıl vazgeçerim? Ey Zâlim!
Pervâ etmem, tüm Cihân karşımda dursa
Yürür, Şehâdeti seçerim Ey Zâlim!

Yukarıdaki şiirin her satırına, her kelimesine, her an imza atmaktan bileğim yorulmaz, yüreğim yılmaz Bay Graçov! Bunu böyle bilesin!

Gönderdiğin selâmı aynen sana iade ediyor, ve hâline acıyarak Mevlâ'dan hidayet diliyorum...

Yalnız Kurt Gurup Kom.
Salman Raduyev"

.....

Birinci teşebbüs fos çıkmıştı. Mecburen ikinci aşamaya geçeceklerdi. Bu metod çok iyi bir makyaj (göz boyama) taktiğinden başka bir şey değildi. "Budduyonovsk'ten ağzı yanan Tağutlar, Kızılyar'ı üfleyerek yiyeceklerdi." Tabî hazmedebilirlerse...

Viktor Çermordin Kuşatma komutanı Generâle tâlimat gönderdi:

– Teröristlerle derhâl temasa geç ve hangi şartı öne sürerlerse sürsünler kabûl ettiğimizi bildir.

Bunun üzerine medya eşliğinde görüşmeler başladı. Raduyev iki şart öne sürüyordu:

1- Rus askerlerin kuzey Kafkasya'dan çekilmesi.

2- Kendilerinin sağ-sâlim Çeçenya'ya ulaşması.

Ruslar fazla nazlanmadan şartları kabul ettiler ve derhal Çeçenya'daki bütün operasyonlar göstermelik olarak durduruldu. Olay böylece tatlıya bağlanmış oldu ve Kızılyar'da yoğunlaşan dünya komuoyunun dikkati, yoğunluğunu kaybetti.

Öbür gün akşama doğru Mücâhidler arabalara binip konvoyla Çeçenya'ya hareket ettiler.

Çok geçmeden yukarıdan Rus güçlerine tâkib emir geldi. Bu sefer iş gizli tutuluyor, kamuoyuna sızdırılmamaya çalışılıyordu. Nasıl olsa Kızılyar'da dünyanın gözüne parlak cinsten bir boya çekilmişti.

Müthiş bir takip başlamıştı. Mücâhidler hangi köye, kasabaya uğrasa, orası anında uçaklarla yerle bir ediliyordu. Rusların gözünü müthiş bir intikam hırsı bürümüş Kızılyar'da yedikleri sopanın acısını dindirmeye and içmişlerdi. Kasabalarda yok olan Rus tabiyetli halkı düşünmüyorlardı bile.

Nihayetinde Rus kara kuvvetleri 11 Ocak 1996 günü Parvomaiskoye köyünde mücâhidleri sıkıştırmayı başardılar. Ruslar büyük bir kinle saldırıyorlardı. Kısa zamanda gelen takviyelerle Parvomaiskoye köyü üç büyük ordu birliği tarafından sarılmıştı. Akşama doğru Milli Savunma Bakanı Orgenerâl Pavel Graçov, yanında iki bakanla birlikte Operasyonu bizzat yönetmek için helikopterle Parvomais-

koye önlerinde iniyordu. Belli ki gelen cevaba çok kızmıştı. Kimbilir aklından neler geçiriyordu.

Graçov alınan önlemleri dikkatle inceledikten sonra memnun memnun sırıttı:

– Güzeel! Öyle mükemmel bir kuşatma olmuş ki, bu kıskaçtan bir farenin bile kurtulması imkânsız.

Ne yapsın fukara general. Rusların herhâlde "Büyük lokma ye, büyük laf konuşma" diye bir atasözü olmadığından, değil fillerin, balinaların bile yiyemeyeceği bu türden lafları etmeye cür'et edebiliyordu.

Çeçenya'ya için "Bir alay askerle iki saatte alırız" iddiasıyla Yeltsin'in iştahını kabartarak Çeçenya'yı işgale yeltenmesine sebep olmuştu. Bir buçuk yıl sonra varılan nokta, Graçov'un bu sözünün Dünya mizahına yeni bir espri bombası olarak girmesini sağlayabilirdi. Bakalım bu sözü de ona "Dünya Ağır Siklet Palavra Şampiyonası, Asrın Rekor Ödülü"nü kazandırabilecek miydi?

Mücâhidler cephesi her an tetikte ve tam bir tevekkülle olanları tâkib ediyordu. Durumun vehametini görmüşlerdi. Fakat kâlpleri bir an bile sarsılmamıştı. Çünkü onların bir "Sahibi" vardı ve o "Sâhip" Cennet karşılığı canlarını ve mallarını satın almıştı. Ne zaman arzu ederse alırdı. Ha bu gün, ha yarın. Ne fark ederdi ki? Zaten mücâhidler bu çağrıya dünden razıydılar.

Hazırlıklarını tamamlamış, bekliyorlardı. Merkezde Raduyev olmak üzere dört kumandan savunma hattının dört bir yanında en tehlikeli mevzilerde en öndeydiler. Ruslarda ise tam tersi. En geride ve en emniyetli yerde Graçov ve generâller yer alıyor, sonra sırasıyla cepheye yakınlık başlıyordu.

Bunu düşünen Hamza, yanındaki Yâkub'u dürttü:

– Şuraya baksana Yâkub! En önde mevzilenenlerin hepsi rütbesiz asker. Özel tim bile daha geride. Neymiş efendim, kaçan aserleri vuracaklarmış. Böyle ordu, böyle diziliş olur mu be?! Bu asker emir alırken hep geriye mi bakacak? Kumandanları önlerine geçip verecekleri emirlerle askeri cesaretlendirse ya?! İşte o zaman kaçanı vursunlar. Çünkü o kişi gerçekten ölümü hak etmiş demektir.

– Hah, hah, hah! O zaman Rusya'da subay kalmaz be!

– Neden?

– İlk tabanları yağlayanlar onlar olur da ondan.

Bu cevap Hamza'nın hoşuna gitmişti. Gülmeye başladı:

– İlâhî Yâkub, neredeyse bombalarla bile dalga geçeceksin.

– İyi ki dedin. Bak buraya komedi izlemeye geliyorlar.

Gerçekten de üstlerine doğru bir bomba sağnağı başlamıştı. Roketler, füzeler, tanklar, lav silahları, havanlar, şarapneller vs. öyle sık işliyordu ki mermiler yanlarında sinek vızıltısı kalıyordu. İyice siperlere yapıştılar. Ruslar uzaktan bombardıman yaptıkları için tüfekler fazla işe yaramıyordu.

Akşama doğru kumandanlar istişare için toplandılar. Raduyev fikirlerini sordu. Aslanbek:

– Müdaafâ savaşı fazla iyi değil. Dağıstan'dayız ve cephanemiz kısıtlı. Tek çâre huruç harekâtı.

Dördü de aynı fikirdeydiler. Hamza sordu:

– İyi ama nereden yapacağız?

Bir süre düşündüler. Honkurpaş:

– Güneybatıdaki Terek nehri burayı Çeçenistan'dan ayırdığına göre, en uygun yer orası gibi görünüyor.

Aslanbek:

– Nehrin durumu nasıl?

– Göğüs boyunda. Akıntı da pek fazla değil.

Hamza:

– O zaman tek çâre o taraftan huruç harekâtı yapmak.

Raduyev:

– Doğru diyorsunuz. Fakat başarı olasılığımız ne kadar? Ruslar biz saldırıya geçtiğimiz anda bütün kuvvetleriyle o tarafa yüklenecek ve yolumuzu tıkamaya çalışacaklardır.

Bu sözler üzerine herkes kafasını eğip düşünmeye başladı. Bir süre sonra Aslanbek:

– Bence öncelikle düşmanı şaşırtıp, nehir tarafına fazla kuvvet yığmalarını engellemek lâzım.

Raduyev:

– O zaman yarından itibaren kuzeydoğu ve kuzey taraflarından huruç harekâtı yapmamız gerek.

Hamza ekledi:

– Geceleyin hiçbir huruç harekâtında bulunmayalım.

– Niçin?

– Gerçek hurucu yapacağımız gece gafil avlanmaları için.

Honkurpaş:

– Şunu da unutmayalım ki muvaffakiyet şansımız yine de yüzde bir. Eğer bu kıskaçtan kurtulursak bu Allah'ın bir mucizesi olur.

Tevekkülle başlarını öne eğdiler. Zaten başka bir şeye güvenmiyorlardı ki. Onlar çoktan şehâdeti düşünmeye başlamışlardı. Fakat Allah (c.c.) her şeye kâdirdi. Belki de çıkarlardı bu dünyevî cehennemden.

Sabah sekize doğru tekbirlerle beraber Kuzeydoğu'dan saldırıya geçtiler. Ruslar müthiş korkuya kapılmışlardı. Köşeye sıkışmış gördükleri mücâhidlerden böyle bir saldırı beklemiyorlardı. Hele bu kadar çabuk olacağını hiç tahmin etmemişlerdi. Generâlin emriyle "Teslim olun" çağrısı yapıldı. Fakat mücâhidler aldırmak bir yana, sürüne sürüne yavaş yavaş ilerliyorlardı. Henüz tek şehîd vermemişlerdi.

O sırada Raduyev'in aklına parlak bir fikir geldi. Hemen yanına Hamza'yı çağırttı. Hamza yanına geldiğinde Raduyev'in gözleri parlıyordu:

– Güzel bir fikrim var Hamza Reis! İyi uygularsak hem Rusları bayağı terletecek, hem de, onları arabalarla kaçacağımıza inandırmış olacağız. Şimdi beni dinle, köyden anayola çıkan iki toprak yol var. Birincisi şu sağ taraftaki yol, diğeri de Güneydoğu'da.

Kulağına eğildi:

.....

Raduyev'in tâlimatlarını kafasına nakşeden Hamza hızla geriye doğru sürünmeye başladı. Giderken bazı mücâhidleri çağırmayı da ihmal etmiyordu. Çatışma noktasından uzaklaşınca ayağa kalkıp koşmaya başladı. Peşinden de çağırdığı elliye yakın mücâhid onu takip ediyordu.

Çok geçmeden konvoyun yanına varmışlardı. Dokuz cemseden oluşan bir konvoydu bu. İkisini ayırdı:

– Yirmi beş kişi burada kalsın. Diğerleri öbür arabaları emniyetli bir yere saklasınlar.

Ayırdıkları iki cemsenin önce kasalarının üstündeki branda ve demirleri söktürdü. Ardından birer makinalı yerleştirdi. Etraflarına kum torbaları dizdirerek yapay birer siper oluşturdu. Lâstikler de örtülünce tastamam iki yeni icat panzer hazır hâle gelmişlerdi.

Cemseler hızla çatışma mahalline götürüldü. İyice yaklaşıp toprak yola girdiklerinde Hamza, arabaların viteslerini boşa alıp, direksiyonlarını bağladı. 7'şer mücâhid arabaları arkadan itmeye başladılar. Keskin nişancı ikişer mücâhid de Makinalıların başında Rusları tarıyordu. Bu şekilde ilerlemeye başladılar. Tank savarlarla 5 mücâhid cemselerin arkasından ateşe destek veriyordu.

Cemseler Rusların siperlerine iyice yaklaşmıştı. Bu durum Rusları müthiş korkuttu. O kadar kesif ateşe rağmen, iki cemse de sapasağlamdı ve her saniye ilerliyorlardı. Halbuki cemselerin füze, roket ve bombalara karşı hiçbir koruması yoktu. Tedbire imkân olmadığından mücâhidler sadece Allah'a tam bir tevekkülle yönelmişler, o şekilde savaşıyorlardı. Karşılarında koca ordu vardı. Bombalar hesapsız işliyordu. Bu durumda ablukaya alınmış dört yüz mücâhidi oradan Allah'tan başka hiçbir gücün kurtarması mümkün değildi.

Cemselerin arkasından ilerleyen Hüseyin şöyle bir etrafı süzdü. Sağ tarafta bir bölük asker yakınlarında duran bir tankı hedef almış yavaş yavaş ona doğru sürünüyorlardı. Belli ki bir kör kurşuna hedef olmaktan endişeleniyorlardı. Aklına bir fikir geldi. Yanındaki mücâhide seslendi:

– Hey Musa! Şu sağdaki tankı görüyor musun?

– Evet.

– Ben o tarafa bir Selâm yollayınca, sen de etrafındakileri bir görüver olur mu?

– Olur tabî canım. Biz de bir hâl hatır sormuş oluruz.

Böyleydi işte Çeçenler. En şiddetli savaşta bile lâtifeyi elden bırakmazlardı.

Hüseyin askerleri dikkatle izliyordu. İlk sürünenler tankın yanına varınca, tanksavarını tanka kilitledi ve "Bismillâh" deyip tetiğe dokundu.

Askerlerin "Umut" diye yöneldikleri tank "Çürük Armut"a dönünce zavallılar müthiş afallamışlardı. Bir de yanlarından makinalı taramaya başlayınca, geri dönüp hızla sürünerek kaçmaya başladılar. Savaş psikolojisi gereği firar hızla yayıldı ve o hattaki askerler, bir-üç-beş derken hepsi birden kaçmaya başladılar.

Kıskacın ilk boğumundaki askerlerin böyle bir bozguna uğramaları Graçov'u kudurtmuştu. Emir subayına döndü:

– Derhal telsizle emir ver. Helikopterler askere "Dur" anonsu yapsın ve kaçmaya çalışanı vursunlar. Bir de ne pahasına olursa olsun, şu cemseler yok edilsin. Çabuk ol, çabuuuk!!

Bir çeyrek saat sonra firar güçlükle durdurulmuştu. Fakat kıskacın 50 metre kadar geriye pükürtülmesine mâni olmaya; Graçov'un çabaları yetmemişti.

Firâr eden askerlerin söyledikleri Generâli daha da kudurtuyordu. Sanki hepsi söz birliği etmiş gibi şu sözleri söylemekteydiler:

– Üç-dört bin kişi bir anda saldırdı. Onlara ne kurşun, ne füze ne de roket işliyordu. Biz ateş ettikçe onlar gülerek üstümüze geliyorlardı.

Bu lafları söylerken askerlerin yüzü öyle korkunç bir hâl alıyordu ki, sanki alalâde insanlardan değil de, tabiatüstü korkunç varlıklardan söz ediyorlardı.

Graçov'un içi içini yiyordu:

– Nasıl olur? O köyün içi dört bin kişi almaz. Bize taarruza geçenler dört bin kişiyse, ya savunmada kalanlar kaç kişiydi? Hayır olamaz! İmkânsız bir şey bu!

Öte tarafta mücâhidler buruk bir zaferin sevincini yaşıyorlardı. Giden cemselerden biri, helikopterlerden birinin attığı bombayla infilak etmiş, yanındaki dokuz mücâhidi cennete uçurmuştu.

Öfke ile bazukalarını doğrultan Aslanbek reis ile Hüseyin iki helikopteri nallamışlar, bunu gören diğerleri derhal uzaklaşmışlardı.

Raduyev:

– Dokuz kardeşimiz şehîd oldu ama Ruslara iyi bir ders verdik. Yarın savunma savaşı yapacağız. Öbür gün diğer yoldan saldıracağız.

13 Ocak günü savunma yapan mücâhidler 14 Ocakta diğer yoldan saldırdılar. Bu seferki çatışma daha kanlı geçmiş fakat Şehîd sayısı dörtte kalmıştı. Tabî buna mücâhidler çok sevinmiş, moralleri artmıştı.

15 Ocak Rusların tam bir bombardıman sağnağı hâlinde geçmişti. Karadan fazla bir iş beceremeyen Ruslar, uzaktan ve havadan bombardıman ile mücâhidlerin işini

bitirmek istiyorlardı. Bu arada rehinelerin hayatını düşündükleri bile yoktu.

Nitekim o gün tam on dört kişi şehîd oldu. Bu rakam o güne kadar şehîd olanların toplamından daha fazlaydı. Hüseyin, amca oğlu Mikail'in naaşı yanında gözyaşlarını tutamazken mırıldanıyordu:

– Çok kötü. Böyle havadan bombayla hiçbir şey yapamadan şehîd olmaktansa, bir şeyler yaparak şehîd olmak çok daha iyi.

O akşam cemseler için görevlendirilen on beş arkadaşla görüştü. Onların da muvafakatını aldıktan sonra yarını beklemeye koyuldu.

Sabah olunca Raduyev'in karşısına dikildi:

– Eğer uygun görürseniz bu gün gönderilecek olan cemselerin kumandasını istiyorum Reis! Raduyev'in garibine gitmişti bu istek. Yine de Hüseyin'in teklifini geri çevirmedi:

– Sen istedikten sonra ben hayır diyebilir miyim? Buyur, cemselerin kumandası sana aittir.

– Çok teşekkür ederim efendim.

Raduyev'in yanından ayrıldıktan sonra doğruca Hamza'nın yanına gitti:

– Gel seninle helâlleşelim. Hani bu gün ne olur ne olmaz. Belki ikimizden biri şehid olur.

Hamza tuhaf tuhaf Hüseyin'in yüzüne baktı:

– Bu gün sende bir acaiplik var ama, hadi hayırlısı.

Sarılıp kucaklaştılar. Ardından Yâkub'la görüşen Hüseyin işi olduğunu söyleyerek yanlarından ayrıldı.

Bir süre sonra cemseler hazırlanmış, Raduyev Hüseyin'e son talimatlarını veriyordu. Canının sıkıntısını bir türlü içinden atamayan Hamza sonunda dayanamamış, birliğin kumandasını Yâkub'a devrederek Raduyev'in yanına gelmişti. Raduyev direktiflerini veriyor, Hüseyin ve diğer on beş mücâhid dinliyordu. Fakat donuk donuk dinledikleri belliydi:

– Düşmana yüz elli metreden fazla yaklaşmayacaksınız. Helikopterlerin sizi hedef aldığını fark ettiğinizde derhâl geri çekileceksiniz. Arabanın arkasından kendinizi fazla göstermeyin. Zâten yeterince kardeşimizi kaybettik. Bir de sizi kaybetmeyelim. En az zayiatla geri dönün. Haydi, göreyim sizi!

Hüseyin, Hamza'dan tarafa bir bakış fırlattı ve arkadaşlarına başıyla hafif bir işaret verdi. Hepsi normal şekilde cemseleri sürmeye başladılar. Fakat bu fazla sürmedi.

Mücâhidlerin siperlerinden çıkmış 10-15 metre gitmişlerdi ki Hüseyin birden durdu. Onun durmasıyla diğerleri de durdu. Önce başını havaya kaldırıp derin derin soluyan Hüseyin ağır ağır arkaya döndü.

Bütün mücâhidler şaşkınlık içinde Hüseyin ve arkadaşlarını izliyordu. Fakat biri vardı ki yutarcasına izliyordu. Hüseyin'in her hareketi ok gibi kalbine saplanıyordu. Hamza artık her şeyi anlamış gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

– Ah deli Hüseyin ah! diye inledi. Neden yaptın neden? Artık çok geç. Aman Allahım!

Hüseyin arkaya doğru şöyle bir göz gezdirip, Hamza'ya eliyle veda işareti yaptıktan sonra yumruğunu sıkıp haykırdı:

– Allahu Ekber!

Ardından öndeki cemsenin yanına koştu. Bir hamlede direksiyona bağlı ipi kesti. Vitesi bire alıp arabayı gazladı. Vitesi birer birer yükseltiyor, araba gittikçe süratleniyordu. Diğer mücâhidler cemselerin kasalarına doluşmuşlardı. Hemen ardından diğer cemse geliyordu. Şehadete uçarak gidiyorlardı.

Raduyev:

– Aman ya Rabbi! Ne yapıyor bunlar böyle?! Çıldırmışlar! Kendilerini bile bile ölümün kucağına atıyorlar.

Hamza kederle Raduyev'in yanına gelip başını omuzuna yasladı:

– Evet, Allah aşkı bunları çıldırtmış olmalı. Dün, hiçbir saldırı yapmaksızın on dört kardeşimizi cennete uğurlamamız onlara çok dokunmuş. Bunu bizzat Hüseyin'in gözlerinden anladım. Tavrında hiçbir şey yapamamanın ızdırabı okunuyordu.

– O halde niçin durdurmadın onları?

– Ne dediğinin farkında mısın Selman reis? Hedefe kilitlenmiş bir füzeye, Silahından çıkmış bir mermiye "dur" denilse bile Hüseyin'e bu yolda "dur" demek mümkün değildir. Hem ben değil onları kararından döndürmeye uğraşmak, onlara katılmadığıma yanıyorum.

– Sence niçin böyle davrandılar?

– Dedim ya savunmada kaldığımız zaman da şehîd veriyoruz, huruç yaptığımız zaman da. Hatta dün savunmada kaybedilenler hepsinden daha fazla. Bu Hüseyin'in çok ağırına gitmiş olacak. İçinden "Mâdem öyle, aramızdan bir gurup diğerleri için kendini feda etmeli. En başta da ben etmeliyim" diye düşünerek böyle bir karara var-

mış, sonra bu fikri diğerlerine de söyleyerek bu hareketi plânlamış olmalılar.

Böylelikle hem delice cesaretle Rusları iyice korkutacaklar, hem Rusların güvenlik önlemlerini bu bölgeye kaydırarak bizim yolumuzu açmış olacaklar, hem de dikkatleri üzerlerine çekerek, savunmada kalan bizlerin rahatlamasını sağlayacaklar.

Raduyev'in gözleri yaşarmıştı:

– Büyük âlicenâplık gösterdiler. Allah Yardımcıları olsun.

Hüseyin diliyle daimî bir şekilde Rabbini zikrederken, arabayı gittikçe hızlandırıyordu. Başını iyice aşağıya eğmiş, bir eliyle direksiyonu tutarkan, diğer elini camları çoktan tuz-buz olmuş olan, arabanın ön tarafından çıkartarak ateş ediyordu.

Rusların şaşkınlığını tarif, imkânsızdı. Karşılarındakiler her geçen gün onları daha da şaşırtıyordu. İşte şimdi de ölüm kusan iki cemse, toplam on altı kişi, on binlerce askerin üstüne âdetâ alay edercesine hızla geliyorlardı. Bu kuşatmadan psikolojik olarak sağlam çıkan Rus askerini madalyalara boğsalar, haksız sayılmazlardı.

Sadece maddeye endeksli kafaların âdeta gözüne sokarcasına, maddeyi değersiz bir sıfır gibi yerin dibine batırmak, karıncanın fili kovalaması gibi, matematiğe, aritmetiğe, istatistiğe, mantığa, mantaliteye velhasıl bütün basma kalıp maddi ölçülere meydan okuyan böyle hareketleri, onların gözü önünde yapmak, en tabî olarak onları çatırdayan zihniyetleriyle beraber, cinnetin en dipsiz kuyusuna atmak demekti.

Kıskacın ilk boğumuna yaklaşınca, Hüseyin birden direksiyonu sağa doğru kırdı. Öbür cemse de sola doğru yönel-

mişti. Ruslar büyük ihtimâlle yolu mayınladıklarından böyle bir tedbiri önceden düşünmüşlerdi.

Rus askerleri ne yapacaklarını şaşırmış bir hâlde üzerlerine gelen cemselerin ölüm sağnağı altında siperlerinden çıkıp koşmaya başladılar. Çok kısa bir zaman içinde yolun her iki tarafından yirmi yirmi beş metrelik bir alan Ruslardan temizlenmişti.

Cesaret öyle bir silahtı ki, silahlar bile korkuyordu ondan. Mücâhidler kuşatmanın birinci kat çemberini hızla yarıp geçmişlerdi. Ne kadar şehîd verdikleri pek belli değildi. Fakat şu anlık pek fazla zayiatları yoktu. Yeniden yola girip ilerlemeye başladılar. Bu arada devamlı olarak ateş etmeyi de ihmâl etmiyorlardı.

İkinci hatta Generâl Graçov önlerine tankları sürdü. Fakat Allah'ın izniyle tank savarlar onların hakkından gelmişti. İki-üç tank vurulunca diğerleri hemen yol verdiler. Hikmeti İlâhî düşmanın o kadar bomba sağnağından mücâhidlere bir şey isabet etmiyor, mücâhidlerin her attıkları mermi ve roketler tam hedefini buluyordu.

Graçov'un gözü iyice dönmüştü artık. Eğer onlar buradan çıkacak olursa, bütün dünyanın gözü önünde rezil olur, kimsenin yüzüne bakamazdı.

Mücâhidlerin ikinci hattı da yaracağını anlayan Graçov, üçüncü hattan mücâhidleri ne pahasına olursa olsun geçirmemeye karar vermişti. Beş tankı yanyana yolun üzerine dizdi. Sonra hepsinin patlatılması emrini verdi. Bunu bir bomba isabet ettiklerinde infilak etmemeleri için yapmıştı. Tankların arkalarına da özel timleri, roketler ve 155'lik top-

lar ile yerleştirdi. Tankların yan taraflarına da bir hayli mayın döktürdü ve mücâhidleri beklemeye başladı.

Diğer yandan ikinci hattın komutanına da, aynı tedbirlerle huruç harekâtı yapanların arkadan çevrilmesi emrini veriyordu.

Üçüncü hatta doğru ilerleyen mücâhidler yolun, yan dizilmiş tanklar ile tıkandığını görünce tank savarlarla ateş etmeye başladılar. Çok geçmeden iki tank isabet almış, fakat infilak etmemişlerdi. Buna çok şaşıran Musa yanındaki arkadaşı İdris'e sordu:

– Allah, Allah! Niye infilak etmedi bu tanklar!

İdris durumu anlamıştı:

– Bu tanklar patlatılmış, hem de Ruslar tarafından. Neden acaba?

Biraz sonra yanlarından şarapneller, gülleler vızırdamaya başlayınca acı gerçeği anlamışlardı. Musa mırıldandı:

– Köpek generâl. Bizi yakalamaya öylesine and içmiş ki, bunun için bir orduyu bile feda eder. Güzelim tankları demir yığını hâline getirip sadece siper olarak kullanıyorlar. Arkalarına top ve roketler yerleştirmiş. Bizim ateşimizle tanklar infilak eder de arkasındakilere zarar verir diye önceden patlatmış. Ah o tanklar bizde olsaydı!

Yavaşlayan cemseler artık tamamen durmuştu. Hüseyin de durumun vehâmetini fark etmiş, daha ileri gitmenin imkânsız olduğunu anlamıştı. Arabadan yere atladı ve sürünerek arkaya geldi:

– Arkadaşlar! Artık ileri gitmek imkânsızdır. Geriye dönüş yolumuzu da kapamışlar. Zaten biz geriye dönemeyeceğimizi

biliyorduk. Elhamdülillah amacımıza kat kat fazlasıyla ulaştık. Fakat yine de postumuzu pahallıya satacağız.

Bu yol üstünde çok açıkta kalıyoruz. Ben şimdi arabayı sağa doğru hat boyu süreceğim. Siz ateşe kesintisiz devam edin. Uygun yerlerde işaret verin, arabayı yavaşlatacağım. Birer birer atlarsınız. Mümkün olduğunca birbirinize uzak olun. Diğer cemse de aynı şekilde davransın. Haydi Allah yardımcımız olsun.

Yine sürünerek geri dönüp arabayı çalıştırdı. İki cemse sağa doğru yönelmiş, birer birer mücâhidleri uygun yerlere bırakmaya başlamıştı.

Bir çeyrek saat sonra Ruslar için yeni bir belâ olarak kuşatmanın ortasına çöreklenmişlerdi.

Helikopterler dahil, bütün silahlarıyla saldıran Rusları akşama kadar uğraştırdılar. Hepsi birer birer şehîd olurken, dudaklarında Kıyamı bayraklaştırmanın tebesümü vardı...

16.

Mücâhidler içleri yana yana arkadaşlarının bu destanlaşan kahramanlıklarını izlemişlerdi. Hele Hamza, tam bir yanardağ gibi alev fışkırıyordu. Gözyaşları dinmek bilmemişti:

– Ah Hüseyin ah! Çocukluk arkadaşını bu Çirkef dünyada bırakıp Cennete uçtun. Yaptığın erkekliğin raconuna sığar mı? Hani hiç bırakmayacaktık birbirimizi? Ne güzel de uçtun Cennete öyle? Ne şanlı gidişti o? Sevgili arkadaşım! Canımdan çok sevdiğim kardeşim! Bir günde öyle bir destan yazdın ki, kimbilir cenklerde pişmiş nice Akıncı Dilâverlerini bile kıskandırdın. Bizi de hasrette kodun!

Raduyev sessizce Hamza'nın yanına yaklaştı:

– Kendini toparla artık Hamza Reis! Bu akşam yarma operasyonu yapacağız. Mevladi Udugov ile Şâmil Basayev birlikleriyle yardıma gelmişler. Haberleştik, saat 18'de Mevladi Udugov birliğiyle Güneydoğu-güney arasından saldırıya geçecek. Bir saat sonra da biz saldıracağız. Harekâtın çok hızlı ve âni olması gerekiyor. Öyle ki yarım saati asla geçmemeli, on beş dakikada işi bitirmeliyiz.

Şâmil Reis birliğiyle nehrin karşısına mevzilenecek. Biz nehre daldığımızda arkamızı koruyacak. Ağır silahların hep-

sini kuşatmayı yardıktan sonra terk edeceğiz. Unutma! Bu bizim tek şansımız. Ne kadar şehîd verirsek verelim, geriye dönüp bakmak, geri çekilmeyi düşünmek yok. Ne kadarımız kurtulursa kârdır. Buradan birimizin bile kurtulması Ruslara büyük bir darbe olacaktır.

Saatine baktı:

– Ooo, saat 17.45 olmuş. On beş dakika sonra şenlik başlayacak. Sen de elini çabuk tut. Birliğini hazırla. Harekât plânını onlara da anlat.

Hamza hiç ses çıkarmadan başını salladı ve birliğine yöneldi. Birliğinin yanına vardığında onlara harekât plânını anlattı ve ekledi:

– Harekâtta size Yâkub kumanda edecek. Bana tevdî edilen bir görev var. Onu ifâ edip Allah'ın izniyle arkanızdan yetişmeye çalışacağım. O zamana kadar Yâkub'un sözlerinden dışarı çıkmayın.

.....

Rus cehesinde moral sıfırın altındaydı. On altı kahramanın mübârek naâşı onlara çok pahalıya mâl olmuştu. Dokuz yüz ölü, üç yüze yakın yaralı, on beş tank, iki helikopter ve hesapsız cephane. Tabî bu hadisenin maddî bilançosuydu. Manevî tahribatını hesaplamak zor olsa da, anlamak çok kolaydı. Bunun için bir askerin yüzüne göz atmak yeterliydi.

Bu moral bozukluğu içinde geceyi ve biraz olsun dinlenmeyi bekleyen Ruslar, bir anda güney-güneydoğu yönünden arkalarından gelen bir saldırıyla yeni bir şoka uğradılar. Graçov böyle bir şey beklemiyordu. Kuşatma Çeçenya dışında olmasına rağmen yine de buraya, üç ordunun

karşısına, arkadaşlarına yardım için dikilmişlerdi. Ne acâip adamlardı bunlar.

Saldırı arkadan geldiğinden kuşatma düzeni bozulacaktı. Bundan istifade etmeye çalışacak olan Raduyev ve adamlarının o taraftan yarma harekâtına geçmeleri mümkündü. Hemen o tarafa çok büyük kuvvetleri kaydırdı. Zaten bu taraftaki yoldan ve Kuzeydoğu'da yer alan diğer yoldan bir kaç kere yarma hareketına teşebbüs etmişlerdi. Bu gün az daha muvaffak oluyorlardı. Bereket versin üstün zekâsı yardıma yetişmiş (?) ve üç-beş tanka mâl olsa da bu harekâtı geri püskürtmüştü (?).

Her ihtimâle karşın iki yolu da takviye etti. Bir taraftan Udugov'un birliğiyle savaşırken diğer yandan her an tetikteydi. Raduyev'in yarma harekâtını bekliyordu. Gâfil avlanacağını sanan Çeçenler işin öyle olmadığını anlayacaklar, fakat iş işten geçmiş olacaktı.

Raduyev'in cephesinde mücâhidler, hazırlıklarını tamamlamış, güneybatı tarafında toplanmışlardı. Raduyev onlara kısa bir konuşma yaptı:

– Arkadaşlar! Biliyorum günlerdir uykusuz ve açsınız. Fakat buna rağmen elinizdeki son yiyecekleri rehinelerle paylaşmanız takdîre şâyândır. Bu insanlar sizin ve kendi milletlerinden olan insanların davranışlarını gördü. Sanırım bir çoğu dâvâmızda haklı olduğumuzu, eğer Rus kurşunlarına hedef olmazlarsa duyuracaklardır. Belki içlerinden İslâm'a sempati duyup müslüman olanlar bile olabilir. Ondan dolayı yaptığınız iyilikler boşa gitmemiştir. Cümlenizden Allah râzı olsun.

Şimdi davranma vaktidir. Azıcık sabredin ve bütün gücünüzü ortaya koyun. Şu ileride kıvrım kıvrım akan Terek

nehrine vardık mı kurtulduk demektir. Karşıda Şâmil Reis ve arkadaşları bizleri beklemektedir. Hadi göreyim sizi, canınızı dişinize takın ve şu Moskof ayısının gerdiği zincirleri koparın!

Bu konuşma mücâhidleri daha da şevklendirmişti. Raduyev'in emriyle ilk hatta doğru sesizce yaklaşmaya başladılar. Beş on metre kala Raduyev'in işaretiyle ileri atılan Çeçen aslanları tekbirlerle bir anda hattı rahatlıkla aşmayı başardılar.

İkinci hatta doğru hızla ilerlemeye başladılar. O tarafta fazla ağır silahı olmayan Ruslar yoğun ateş ve Allah'ın yardımı karşısında pek fazla direneceğe benzemiyorlardı. Mücâhidler yıldırım gibiydi. Rusların gözleri dehşetten büyümüştü.

İkinci hattı geçerken mücâhidler altmış yedi kardeşlerini şehâdetin koynuna bırakmışlardı. Fakat mücâhidleri artık hiçbir şey durduramayacaktı. Tek kişi bile kalsa, o da İstiklâle koşarken kurşunu alnından yiyecekti.

Bu kadar fazla kayıp Raduyev'in içini burkmuştu. Boynunu mâbuduna büküp niyaz etti:

– Ya Nasîr! Ya Mûîn! Yardımını bizden esirgeme!

Üçüncü hatta doğru hızla yaklaşıyorlardı. Tam o sırada her iki tarafı da şaşırtan bir olay oldu. Rus askerleri silahlarını havaya kaldırmış, gökyüzüne kurşun yağdırıyorlardı. Bunu gören bir subay köpürdü:

– Aptallar! Size ne oluyor? Adamlar üzerinize geliyor, siz havaya ateş ediyorsunuz!?

Bir asker:

– Görmüyor musunuz komutanım! Gökten üzerimize ateş yağıyor.

Parvomaiskoye de vâkî olan bu hâdise Nusret-i Rahmaniyeyi görmeyen gözlerin, gözleri önüne seriyordu.

İkinci hatta nazaran bu hattı yarıdan daha az zayiatla otuz iki şehid ile aşmışlar ve üçer beşer nehre dalıp, karşıya geçmeye başlamışlardı. Yoğun bir şekilde çöken sis mücahidlerin işini bayağı kolaylaştırmıştı. Bu da Allah-u Teala'nın bir başka ikramıydı.

Ruslar ise yeni uyanıyordu. Önce Graçov'a "Güneybatıdan mücâhidlerin bir bölümü saldırıya geçti. Hızla ilerliyorlar. Ana kuvvetlerin henüz harekete geçmediğini zannediyoruz." diye bir haber geldi. Graçov:

– Buradan bir kişi bile sağ çıkmamalı. Ne olursa olsun onları yakalayın, diye emir yolladı.

Bunun üzerine takviye birlikler yollandı. Fakat onlar gelinceye kadar mücâhidler üçüncü hattı da yarmış nehire girmişlerdi.

Tâkibe kalkışan Ruslar, karşı kıyıdaki Şâmil ve arkadaşlarının yoğun ateşiyle karşı karşıya kalınca, mecburen oldukları yere yapışmışlar, daha ileri gidememişlerdi.

Bu arada görevini bitirmiş olan Mevladi Udugov da birliğiyle beraber nehre dalmıştı. Şâmil'in ateş desteği altında fire vermeden nehirden geçen mücâhidler, Rusların takibinden kurtulmak için, üçer beşer ayrılarak Gudermes'in dağlarına tırmanmaya başladılar.

Acaba bütün mücâhidler kuşatmayı yarıp kaçabilmişler miydi? Hayır. İki kişi vardı ki bunlar hâlâ kaçmaya çalışıyorlardı. Peki bunlar neden geri kalmıştı? Sebebi şuydu:

.....

İlk hattı yardıklarında Yâkub'un gözleri dâimi bir şekilde Hamza'yı arıyordu. İçine bir kurt düşmüştü. Hamza'nın görev bahanesi ona pek fazla inandırıcı gelmemişti. Kumandayı Aslanbek'in yardımcısı Ali'ye ısmarlayıp soluğu Raduyev'in yanında aldı:

– Reis! Hamza Reis'in özel bir görev üstlendiğine dair bir bilginiz var mı?

– Hayır. Benim bildiğime göre birliğinin başında olması lâzım.

Bu cevap Yâkub'u daha da kuşkulandırmıştı. Acaba şehîd mi olmuştu? Rastladığı mücâhidlere sormaya başladı. Fakat hayır. Ne ölüsünü ne dirisini gören olmamıştı.

Yâkub dehşetle irkildi! Sakın Hamza bir delilik yapmaya kalkışmasındı. Hüseyin'i ne kadar çok sevdiğini düşündü. Yoksa! Yoksa! "Aman Allahım! Olamaz!" diye geçirdi içinden.

Şimşek hızıyla geri dönüp ilerlemeye başladı. Yakınında bulunan, gözüne kestirdiği bir askerin boynunu kırıp aceleyle elbiselerini giydi. Bir başkasını da etkisiz hale getirdikten sonra elbiselerini çıkarıp yanına aldı. Hızla koşmaya başladı. Cepheler o kadar karışıktı ki kendisiyle ilgilenen olmuyordu.

Raduyev'in köy içindeki karargâhına geldiğinde rehinelerden başka kimseyi bulamadı. Bir tanesine sordu:

– Biz gittikten sonra burada hiç mücâhid gördünüz mü?

Bir rehine:

– Evet. Biri şu, gündüz o müthiş savaşın olduğu yol tarafına doğru gitti.

Yâkub o tarafa doğru koşarken mırıldanıyodu:

– Aman Allahım, geç kalmamalıyım.

Çok geçmeden mücâhidlerin o tarafta mevzilendikleri en son siperleri de geçmiş fakat hâlâ Hamza'yı bulamamıştı. Bir yandan son umutlarını tüketip bir yandan Allah'a duâlar ettiği bir anda kırk beş-elli metre ötede sürünen bir karaltıyı görünce sevincinden neredeyse nârâyı basacaktı:

– Şükürler olun sana Rabbim! Buldum onu.

Hızla sürünmeye başladı. Tabî buna sürünmek denilirse. Biraz çömelerek koşuyor, biraz sürünüyordu. Çok dalgın olduğundan mı, yoksa arkadan bir tehlike beklemediğinden mi nedir, Hamza Yâkub'u fark etmemişti. Bu arada ilk hatta çok yaklaşmışlardı.

Yâkub aklındaki tek çözüm yolunu uyguladı. Birden atılıp eliyle Hamza'nın ağzını tıkarken fısıltıyla:

– Ben Yâkub. Sakın yanlış bir hareket yapma!

Böyle deyip Hamza'yı süratle hurdaya dönmüş bir jeepin arkasına çekti.

Hamza afallamış, Yâkub'un yüzüne şaşkın şaşkın bakıyordu. Onu Rus kıyafetleri içinde zor tanımıştı. Yâkub:

– Bak Hamza! Şimdi sâkin ol ve beni dinle. Bu hâlinle yakalanman çok kolay olur. Önce şu asker elbisesini giymen lâzım.

Hamza, sessizce itaat etti. Suçüstü yakalanmış bir çocuk gibiydi. Yakub devam etti:

-Sana burada ne aradığını sormayacağım. Çünkü Hüseyin'i aradığından emînim.

Hamza dalgın dalgın başını salladı:

– Evet. İçimden bir ses bana ölmediğini söylüyor. Ne pahasına olursa olsun bulmalıyım onu. Bu kararımdan beni kimse caydıramaz.

– Bak, beni iyi dinle Hamza! Ben Mısır'da iken bir müddet Psikoloji üzerine araştırma yapmıştım. Herkes bilir ki; senin durumunda olan bir insan depresyon geçirdiğinden böyle hisler duyabilir. Bu çok normal. Ama düşünsene; Eğer Hüseyin yaşasaydı Ruslar ateşi keserler miydi? Şehîd olmadan silahını susturacak adam mıydı Hüseyin?

Beş dakika Hamza'yı ikna için dil döktü. Yâkub'un delil olarak getirdiği âyet ve hadislerle sonunda ikna olmuştu. Aynı anda mücâhidler üçüncü hattı yarmışlar, nehre girmeye başlamışlardı.

O tarafa giden takviye birliklerinin içine karışan Hamza ile Yâkub nehre geldiğinde, mücâhidler dağlara doğru uzaklaşmaya başlamışlardı.

O ana kadar Basayev'in ateşinden bir şey yapamayan Rus komutanı tâkip emri verdi. Nehre ilk dalan Hamza ile Yakub oldu. Dalarken askerleri yüreklendirici bir iki slogân atmayı da ihmâl etmemişlerdi.

Hızla nehrin karşı kıyısına geçip dağlara doğru koşmaya başladılar. Şu ana kadar işler yolunda gitmişti, ama foyaları her an meydana çıkabilirdi.

Dağlara varınca tırmanışa geçtiler. Bir saat tırmanıştan sonra endişeleri nisbeten dağılmıştı. Fakat tehlike henüz geçmiş değildi.

Nihayetinde bir düzlüğe çıktılar. "Hiç değilse düz yürümek daha kolay" diye düşünüp sevinen Hamza ile Yâkub'un maalesef sevinçleri kursaklarında kalmıştı. Otuz beş-kırk metre anca gitmişlerdi ki, birden altlarındaki zeminin kaydığını hissettiler.

Ne o? Deprem mi oluyordu? Yoksa yer kabuğu mu çatlamıştı? Hayır, sadece dört metre derinliğinde bir ayı tu-

zağına düşmüşlerdi. Yâkub düştükleri yerden homurtuyla söylendi:

– Hay Allah bir bu eksikti. Ne oldu böyle? Nereye düştük?

Fenerini yakıp etrafa şöyle bir göz gezdirdi:

– Aman Allahım! Şuraya bak. En ufak bir çıkıntı, ufacık bir dal bile yok. Rahmetli Ejder kardeş bile düşseydi çıkamazdı buradan.

– Ne yapacağız şimdi? Bağırıp yardım da isteyemeyiz. Çünkü Ruslar yardımımıza koşmak için bizi arıyor olabilirler.

– Tek çâre Allah'a yalvarmak. Elimizden başka bir şey gelmez.

Kalblerini Allah'a yöneltip duâ etmeye başladılar. Bu çukurda açlıktan ölmek veya Ruslara yakalanmak. İkisinin de arzu ettiği ölüm türünden değildi bunlar.

Yâkub ufacık da olsa bir ümitle hâlâ çukurun duvarlarını tarıyordu. Feneri ufak bir çıkıntıya rastlasa ne kadar da mutlu olacaktı.

Aradan çok geçmemişti ki, hiç ummadıkları bir şey oldu. Çukura bir el tarafından ip sarkıtılıyordu. Fakat Yâkub'un feneri sadece bir el, daha doğrusu bir eldiven görmüş, bunun ötesinde bir şey görmemişti. O da zaten bir kaç saniye sürmüştü.

İki-üç saniye sonra sadece yukarıdan sarkıtılmış bir ip önlerinde sessiz sakin bir şekilde hafif hafif sallanıyordu. Hamza Yâkub'a döndü:

– Allah, Allah! Bize yardımcı olan adam niye kendisini göstermedi? Yoksa kötü bir niyeti mi var?

– Ne gibi?

– Meselâ elinde silah, bizi yukarıda bekliyor olabilir.

– Düşündüğün şeye bak. İstese şimdi de ateş edemez mi?

– Postumuzu pahalıya satacağımızı anlamıştır. Kimbilir belki de Allah kalbine korku salmıştır.

– Bence böyle bir ihtimâl çok uzak. Hem biz de yine de tedbirli davranırız.

İpe eliyle abandı:

– Sağlam bir şeye bağlanmış gözüküyor. Ben çıkıyorum. Haydi "Bismillah".

İki dakika geçmeden yukarıdaydı. Fakat gördüğü şey onu şaşırtmıştı. Aşağıya doğru seslendi:

– Vay canına Hamza! Yukarıda ne var biliyor musun?

İpe tırmanan Hamza:

– Ne o? Yoksa bomba mı var?

– Yok yahu. Yiyecek, içecek ve cephane var.

– Deme be! Peki kimmiş bizi kurtaran?

– Ortalıkta kimse gözükmüyor.

Bu sırada Hamza da çıkmıştı tuzaktan. Beraberce iştahla yemeğe sarıldılar. Günlerdir ağızlarına bir lokma koymamışlardı. Yemekten sonra Hamza:

– Elhamdülillah. Bize bu âlicenâplığı yapan kimseyi bulmak boynumun borcu olsun.

– Benim de boynumun borcu olsun. Allah ondan râzı olsun. Cennette ulvî makamlar bahşeylesin.

– Elimizdeki tek alâmet eldivense işimiz zor demektir.

– Kartal işlemeli siyah eldivenler. Görsem tanırım.

– İyi öyleyse. Her konuştuğumuz, görüştüğümüz mücâhidin eldivenlerine dikkat edelim. Belki işlediği hayrı gizlemek isteyen, takva sahibi biridir.

– Hani diyorum. Bu kimse Hızır (A.S.) olamaz mı?

Hamza dalgın dalgın başını salladı:

– Kimbilir, belki de odur.

İkisi de bu garip yardımı düşüne düşüne yola koyuldular.

17.

Hamzalar gittikten iki gün sonra bu sefer Şâmil Basayev'den Hamza'nın gurubuna bir mektup geldi. Önemli bir görev için âcil olarak sadece Ebu Cendel'i çağırıyordu. Diğerlerinin kusura bakmamasını, bunun normal bir baskın olmadığını, kendisinin bile katılmayacağını söylüyordu.

Ebu Cendel arkadaşlarıyla vedalaşırken, Selim:

– Şâmil de senden yana olduktan sonra bize artık pineklemek düşüyor. Sen "Türkiye'de batıya özenti var, kültürden, giyime kadar her şey oradan ithâl ediliyor" diyorsun ya...

– Eee, ne olmuş?

– Sen Türkiye'yi bırak da Çeçenya'ya bak. Özentinin kralı bizde. Savaşacak mücâhidleri bile batıdan ithal ediyoruz.

– Biz batıdan mı geldik be?

– Ne o görmeyeli haritalar mı değişti? Yoksa Mısır ile Türkiye hava almak için Çeçenya'nın doğusuna mı geçtiler?

– Köftehor seni! Bu hesaba göre Mekke'ye de batı dememiz lâzım. Bir iki göreve sensiz gittik diye bakıyorum çenen durmuyor. Ama sen karargâhta bir sürü işler yaptın. Grozni'de en can alıcı görevleri üstlendin. O zaman hiç ar-

kadaşlarını düşündüğün yoktu. Bir kere bile "Benim yerime arkadaşlarım gitsin" demedin. Hâlâ gözün doymamış, nankörlük ediyorsun. Hem nereden biliyorsun, belki de Türkiye'yle alâkalı bir şey isteyecekler benden.

Selim gülerek Ebu Cendel'e sarıldı:

– Biraz takılalım, can sıkıntımızı hafifletelim dedik ama, şaka maka iyi payladın doğrusu.

Ebu Cendel vedâlaşıp yanlarından ayrıldı. İlk defa tek olarak çağrılmıştı. "Neden acaba" diye düşündü. Acele olduğundan Tanya'ya da uğrayamamıştı. Halbuki söyleyecekleri vardı.

Öbür gün öğleye doğru Şâmil'in birliğine ulaşmıştı. Şâmil onu hararetle karşıladı. Sarılıp kucaklaştılar. Bir müddet Ebu Cendel, Şâmil'in tâltif edici sözlerine reddiye yetiştirmeye çalıştı. Ardından Şâmil onu çağırmasının nedenini ve Ruslara karşı Dudayev ile hazırladıkları müthiş plânı anlattı. Plân Ebu Cendel'in de çok hoşuna gitmişti:

– Felâket bir tuzak bu! Eğer muvaffak olunursa Ruslar hem ürkecek, hem de istediklerimizi kuzu kuzu yapacaklardır.

– Allah'ın izniyle başaracağız.

– Desene Dimyat'a pirince giden Ruslar, evdeki bulgurdan olacaklar.

– Evet. İnşallah öyle olacaktır. Şimdi sen yarın diğer arkadaşlarınla beraber buradan Dargo'ya gideceksiniz. Orada can dostum Ramazan Alôdi ve adamları sizi karşılayacaklar. Sonra sizi Azerbeycan'a götürecekler. Oradan sen uçakla Türkiye'ye geçeceksin. Gerisini biliyorsun. İşini bitirdikten sonra da aynı yolla geri döneceksin. Bütün masraflarınız devlet tarafından karşılanacaktır.

Ebu Cendel, Şâmil'in talimatlarını dinledikten sonra yalnız başına bir köşeye çekildi. Türkiye'ye gidişi vesilesiyle kardeşlerini, akrabalarını, üstâdını ve arkadaşlarını görebilecekti. Vatanı daha şimdiden gözünde tütmeye başlamıştı.

Öbür gün diğer dört mücâhidle beraber yola çıktılar. Bunlar; Ebu Dücâne adında Cezayir asıllı bir Fransız, İshak adlı bir İngiliz, Talha adlı bir Alman ve Tarık adında İtalyan vatandaşı olmuş bir Libyalıydı. Hepsi de güvenilir, özel olarak seçilmiş deneyimli insanlardı.

Yol boyunca muhabbet ederek kısa zamanda kaynaştılar. Onları buraya itecek kadar güçlü olan İslâm kardeşliği duyguları, bir saat içinde dost olmalarına yetmişti.

Savaş o kadar değişik bir ortamdı ki, genellikle belirli bir müddet süreklilik isteyen duygusal tepkiler, savaşta bir saate, hatta bir dakikaya bile sığabiliyordu. Çünkü savaşta duygular çok inişli çıkışlı bir reaksiyon sergilerler. Sâhibinden südûr eden ufak bir hareket, muhatabında ona karşı çok şiddetli bir nefret veya sevgi doğurabilir.

Ondan dolayı savaşlar, insanlar, hatta toplumlar için bir çok defalar yeni bir hayatın başlangıcı olmuştur. Örneğin Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in on üç yıl Mekke'de yaptığı tebliğ üzerine müslüman olanların sayısı takribî beş yüz iken Mekke'nin fethi sonrası yönetimde gösterdiği merhamet ve adalet, tüm Mekke şehrinin müslüman olmasını sağlamıştır. Osmanlı ve Selçuklu İmparatorluklarının kılıçla aldıkları yerlerde kalıcı olmaları ve milletleri İslâmlaştırmaları da aynı şekilde meydana gelmiş birer örnektir.

Savaşın insanlar üzerine olan psikolojik etkileri de göz önüne alınarak nefret, korku, aşk, hidâyet, dostluk, sevgi

gibi ruhsal etkileşimlerin kısa zamanda, şiddetli olarak meydana gelmesi garipsenmeyip, oldukça tabî karşılanmalı ve bu etkileşimler, normal ortamla kıyaslanmamalıdır. İşte Ebu Cendel'in diğerleriyle çabuk kaynaşmasının altında bu faktörler yatıyordu.

Dargo'ya vardıklarında Ramazan Alôdi ve adamları onları karşıladı. Aceleyle yemek yeyip hemen yola çıktılar. Yol boyunca davranışları, tevâzusu ve tebessümüyle Ramazan Alôdi, Ebu Cendel'in üstünde olumlu bir etki bırakmıştı. Hoş sohbet ve sevecendi.

Tehlikeli ve meşakkatli bir yolculuktan sonra ertesi gün Azerbeycan'a vardılar. Ebu Cendel hemen havaalanına gidip yarın için bilet aldı. O akşam otellerden birinde rahat bir uyku çektikten sonra öbür gün uçağa binip Türkiye'ye doğru yola çıktı.

Yeşilköy hava alanına inerken artık hasret ve heyecanını gemleyemez hâle gelmişti. Oradan hemen kardeşlerine telefon etti. Biraz konuşup heyecanını dindirdikten sonra bir taksiye atlayıp doğruca kardeşlerinin Fatih'teki evlerine yollandı. Ebu Basir ile Bilâl aynı apartmanda karşılıklı dairelerde oturuyorlardı.

Taksiden iner inmez Bilâl ile Ebu Basir'in arasında pay edilemez durumda kalmıştı. Biri bir yandan, diğeri bir yandan çekiştiriyordu. Reyhan'dan haberi alınca işi gücü bırakıp koşmuşlar, sabırsızlıkla kapıda Ebu Cendel'in gelmesini bekliyorlardı. Reyhan ile Sümeyye pencerede, bakışlarını aşağıya dikmişler, hâlâ yukarı çıkmadıkları için sabırsızlanıyorlardı.

Bir Bilâl'in bir Ebu Basir'in sarılıp kucaklamasından adam akıllı utanan Ebu Cendel şaka yollu:

– Durun yahu, diye çıkıştı. Biriniz bir kolumdan, diğeriniz öbür kolumdan çekiştirip duruyorsunuz. Neredeyse koparacaksınız. Onca savaşta kaybetmediğim kollarımı bir buluşmada kaybedersem yandım demektir.

Böyle sokak ortasında muhabbet olmaz. Hem yukarıda da sabırsızlıkla bekleyenler var, gelin yukarı çıkalım.

Yukarı çıkınca kız kardeşiyle hasret giderdi. Kapı arkasından yengesi Sümeyye'nin hâlini hatırını sordu. Duasını aldı.

On dakika geçmeden, haberi alan Yahya bey Bilâllere damlamıştı. İki kadîm dost, birbirleriyle öz ağabey-kardeş gibi olan iki insan, hareretle sarılıp kucaklaştılar.

O gün sabaha kadar Bilâl, Ebu Basir, Yahya Bey ve Ebu Cendel kafa kafaya verip, birbirlerine görüşemedikleri zaman diliminde başlarından geçenleri anlattılar. Tabî Ebu Cendel'in anlatacakları diğerlerine göre çok fazlaydı. Bir ara Yahya Bey:

– Şu Kızılyar baskınını bi anlatsana. Bayağı merak ediyoruz da.

– Kızılyar baskını mı? O da nereden çıktı?

– Aaa! Sen bilmiyor musun? Salman Raduyev, Kızılyar'daki askerî üsse bir baskın düzenledi, sonra Kızılyar'daki bir hastaneyi rehin aldı.

– Salman Raduyev mi dedin? O bizim komutanımız Hamza Hâlidov'a bir mektup yazarak önemli bir görev için çağırmıştı ama bana gitmek nasip olmadı. Beni de başka bir görev için Şâmil Basayev âni olarak buraya gönderdi. Üç dört gündür yoldayım. Henüz bir şeyden haberim yok.

Ebu Basir:

– O zaman Budduyonovsk baskınını anlat.

– Bak onu anlatırım. Çünkü bizzat katıldım.

Böylelikle anlatmaya başlayan Ebu Cendel'in maceralarını dinlerken sabah olduğunun farkında bile olmadılar.

Sonraki gün Türkiye'nin ve dünyanın gündemine bomba gibi düşen bir olay oldu. Avrasya Feribotu Muhammed Tokcan ve beş yiğit arkadaşı tarafından kaçırılmıştı. Ajanslar ilk haber olarak bu olayı kayda geçiyorlar, televizyonlar flash haber diye üst üste yayınlıyordu. Türkiye bir anda bu olaya kilitlenmişti.

Mürettebât içinde yabancı uyruklu insanların da olması dünya basınının olayla ilgilenmesini sağlamıştı. Olayla ilgili dakikalık haberler televizyonlarda dönmeye başladı. Helikopterden gemiye inip röportaj ve söyleşi yapıldı.

Ebu Cendel ve ailesi en ufak bir ayrıntıyı bile kaçırmamaya dikkat ederek izliyorlardı bu haberleri. Eyleme duyarlı basın ve kamuoyu yoğun destek veriyordu. Muhammed Tokcan yaptığı açıklamada "Gâyelerinin herhangi bir terör eylemi yapmak olmadığını, tek hedeflerinin Çeçenistan'da yapılan soykırımı kınamak olduğunu" dile getiriyordu. Gemideki rehineler ise, eylemcilerden herhangi bir şiddet görmediklerini, Muhammed ve arkadaşlarının kendilerine son derece kibar davrandıklarını defalarca dile getirmişlerdi. Bir Rus rehinenin eylemcilere destek verdiğini, Rusya'nın Çeçenistan'a yaptığı müdaheleyi kınadığını açıklaması ise tarafsız (?) taraftar Batı âleminin bile eylemcilere hak vermesini sağlamıştı.

Tokcan yaptığı bir basın açıklamasında şöyle demişti:

– Çeçenya ayrı bir devlet, ayrı bir millettir. Rusya'nın Çeçenya'ya saldırması başlı başına Milletlerarası hukuku ihlâldir. Dünyayı yanıltmak için teşebbüs ettiği, Çeçenya'da seçim yaptırmak, sahte barış görüşmeleri ve çekilme hazırlıkları tamamen bir oyalama ve göz boyamadan ibarettir.

Bir yandan bu şekilde dünya kamuoyunu aldatmaya çalışırken, diğer yandan Çeçenya'ya sürekli yığınak yapıyor. Tüm dünyada kullanılması yasak olan kimyasal silahları, hem de savaşla hiç bir alâkası olmayan siviller üzerinde kullanıyorlar.

Konuşmanın burasında Ebu Cendel dişlerini gıcırdatarak:

– Günlerini görecek köpekler! dedi.

– Ölenlerin yüzde doksanı sivil. Ruslar kendi vatandaşlarına bile acımıyor. En son Kızılyar'da Ruslar büyük bir oyun oynadılar. Salman Raduyev'in yaklaşık bin rehineyle Çeçenya'ya gitmesine göz yumar gibi yapıp dünyanın dikkatini bu olaydan sıyırmayı başardılar.

Ardından gizlice mücâhidleri tâkibe başladılar. Öyle ki her uğradıkları köy veya kasaba havadan bombardıman ediliyordu. O yerleşim birimlerinde bulunan Dağıstanlı Rus vatandaşı insanları düşündükleri bile yoktu.

Nihayet Raduyev ve arkadaşlarını Çeçenya sınırında Parvomaiskoye köyünde sıkıştırmayı başardılar. Kısa zamanda burayı çok sıkı bir şekilde kuşatıp mücâhidlere ve rehinelere bomba yağdırmaya başladılar. Bombardımandan etkilenip ölecek olan rehineleri hesaba katmıyorlar. Tıpkı Budduyonovsk de katmadıkları gibi.

Tek gâyeleri oradaki bir avuç mücâhidin kanını içmek. Dört yüz mücâhide tam techizatlı koca ordu birlikleri ile saldırıyorlar, fakat bu olay dünyanın dikkatinden kaçıyor. Abluka hâlâ bütün şiddetiyle devam ediyor.

İşte biz bu eylemi Rusların bu oyununu bozmak ve Parvomaiskoye denilen enkaza dönmüş bir köyde sıkışıp kalmış, kendilerinden yüzlerce kat fazla kuvvetlere karşı özgürlük mücadelesi veren bu bir avuç insanın güttükleri dâvâda ne kadar haklı olduğunu bütün dünyaya duyurmak ve Rusların bir an önce kuşatmayı kaldırıp bu insanların Çeçenya'ya gitmesine engel olmamalarını sağlamak için yaptık.

Bu meyanda açıklamalar ile dünyanın gözü yeniden Dağıstan'a çevrilmiş, Parvomaiskoye'deki gelişmeleri takib etmeye başlamıştı. Rusların foyası meydana çıkmış, kurmaya çalıştıkları tuzağı Mevlâ 5-6 kulu vasıtasıyla öyle bir başlarına geçirmişti ki zararları bir iken on olmuştu.

Artık bütün İslâm dünyası Çeçenya ile çok daha yoğun bir şekilde ilgilenmeye, onu kendi parçası gibi sahiplenmeye başlamıştı -ki zâten İslâm kardeşliğinin gerektirdiği şey de buydu.- Çeçenistan'ı destekler mahiyetteki yazı ve yayınlar, mitingler, protesto yürüyüşleri, maddî ve manevî yardımlar vs. bir anda büyük bir artış göstermişti. Duyarlı ve içten pazarlıksız Batılı aydınlar ve Hristiyan halk kitleleri bile Rusya'nın tavrını cânîce bularak alenî bir şekilde Çeçenya'yı dâvâsında desteklemeye başlamışlardı.

Alman "Frankfurter Allegemeine" ile Fransız "Le Figaro" gazetelerinde, başlarını Daniel Cohn Bendit'in çektiği, Wladimir Bukowski, Andre Gluksmann, Czeslav Milosz, Peter Schnider, Susan Sontag, Jerzy Turowicz isimli bir gurup aydının imzaları bulunan bir duyuru yayımlandı. Bu duyu-

ruda söz konusu aydınlar Rusya'yı Çeçenistan konusunda kınıyorlar ve Batılı devletleri bu katliama seyirci kalmak, hatta el altından desteklemekle suçluyorlardı.

Bu bildiri olaya -Cohn Bendit gibi- ateist bir kafa yapısıyla olsa dahi objektif bakıldığında, Çeçenlerin dâvâlarında ne kadar haklı olduklarını gözler önüne sermesi bakımından oldukça dikkat çekici bir örnekti.

Ebu Cendel'in içini bir merak ve endişe sarmıştı. Üç can arkadaşı oradaydı. Diğer mücâhidleri de onlardan ayırd etmiyordu. Acaba kuşatmayı yarıp geçebilecekler miydi?

Muhammed Tokcan ve arkadaşları Avrasya Feribotunu İstanbul'a getirerek eylemlerine son verimişlerdi. Rehineler, serbest kaldıktan sonra dahi eylemcilerden şikayetçi olmadıklarını beyan etmişler, buna rağmen Muhammed ve arkadaşları tutuklanıp cezaevine konmaktan kurtulamamışlardı.

Ebu Cendel hırsından dudaklarını kemiriyordu. Milletinin hissiyatına bu kadar uzak bir devlet yönetimi, istikbâl için hiç de ümit verici görünmüyordu. Bu arada merakla Parvomaiskoye'yi izliyor, fakat hâlâ umut verici bir gelişme olmadığını görünce kahroluyordu.

Ruslar kuşatmadan vazgeçecek gibi görünmüyorlardı. İş bu raddeye geldikten sonra geri çekilmeyi kendilerine yediremiyorlardı. Ne pahasına olursa olsun bu işi bitirmeye çalışacaklardı. Ebu Cendel tek çıkar yolun Allah'ın yardımı ve mücâhidlerin insanüstü gayretleriyle kuşatmayı yarmak olduğunu anlamıştı. Bunun için her gün duâlar ediyordu. Bu arada zaman daralıyor, gitme vakti yaklaşıyordu.

Ayın 18'inde Rusya'ya hareket etmek zorundaydı. Bir hafta boyunca çeşitli yerlere gitmişti. Tâkib edilip edilme-

diğini kontrol ediyordu. Gerçi böyle bir şey çok uzak bir ihtimâldi ama, yine de işi sağlama almak için her türlü tedbîre baş vurulmuştu. Şehir içi eylem üzerine PKK'da iki yıl eğitim gördüğünden gerek takip etme, gerek takib edilip edilmediğini kontrol etme konusunda oldukça profesyonel sayılırdı. Nitekim gözlemleri sonucu böyle bir tehlike olmadığını anlamıştı.

Gitmeden bir gün önce Salman Raduyev ve arkadaşlarının yaklaşık bir haftadır süren kuşatmayı yarıp kurtulduklarını öğrendi. Sevinçten neredeyse çocuklar gibi ağlayacaktı:

– Rabbime şükürler olsun, bu haberi öğrendim ya, ölüme güle oynaya giderim şimdi! Ruslar titresin gayri!

Bu olayla birlikte Ruslar bütün dünyanın gözü önünde iyice rezil olmuşlardı. Zararları on iken yüze çıkmıştı. Askerde moral sıfırlanmış, halk bu savaştan nefret etmeye başlamıştı. Kendi hayatlarının tehlikede olacağını sezen generâller Çeçenya'ya gitmek istemiyorlardı. Artan yardımlarla Çeçen mücâhidlerin, düştükleri sıkıntıdan kurtulmaları kuvvetle muhtemeldi.

"Rulet"i kaybeden Ruslar artık bundan sonra Çeçenya'da yavaş yavaş hakimiyeti mücâhidlere devredecek, izleyeceği siyaset, bir takım hîle, fitne ve düzenbazlıklar ile sivillere yönelik katliam operasyonlarından başka bir şey olmayacaktı.

Dudayev'in sadece Kızılyar baskını olarak patlatmayı plânladığı bomba Mevlâ'nın yardımıyla hastane, Avrasya, Parvomaiskoye hadiseleriyle birleşince bomba olmaktan çıkmış, bir yanardağ gibi infilak etmişti.

Fakat daha üçüncü bombayı patlatmamışlardı. İşte Ebu Cendel ve arkadaşları bunun için Rusya'ya gidiyorlardı.

Ebu Cendel Rusya'ya hareket etmeden önce Beyazıt'a gidip, Ramazan Alôdi'den numûnelik fotoğrafını aldığı tipte "Kobold" marka bir çanta aldı. Sakallarını tıraş etti ve nefret ettiği hâlde mecbûren ceket kıravat takım elbise giydi.

18 Ocakta Rusya'ya hareket eden Ebu Cendel akşama doğru Moskova'ya varmıştı. Hava alanından bir taksiye binip, doğruca S... caddesindeki ikinci sınıf otellerden biri olan Y... oteline gitti.

İçeri girince hemen otel kâtibine yöneldi:

– Tek kişilik bir oda rica edecektim.

– Hay hay efendim. Nasıl arzu ederdiniz? Caddeye bakan mı, yoksa bahçeye bakan odalardan birisi mi olsun? Üst katlardan mı yoksa alt katlardan mı arzu edersiniz?

– Fark etmez nasıl olursa olsun. Yeter ki olsun.

– Öyleyse kimliğinizi rica edebilir miyim?

Ebu Cendel kimliğini çıkarıp uzattı. Kimlik bilgilerini kaydeden kâtip bir anahtarı ona doğru uzatırken:

– 37. numaralı oda emrinize âmadedir efendim. Hayırlı istirahatlar. 3. katta, sağdan yedinci oda.

Bu arada Ebu Cendel çaktırmadan duvar saatine bir göz attı. 18.44'tü. Daha 4 dakika vardı. Kâtibe:

– Şey dedi. Tuvalet ne tarafta acaba?

– Salonun köşesinde, sağda.

– Çok sağ olun. Ben gelinceye kadar çantam yanınızda dursun.

– Hay hay efendim.

Bu şekilde davranmak, şüpheleri hiç çekmemek için daha avantajlıydı. Çünkü gizli bir şey taşıyan bir kimse onu otel kâtibine emânet etmezdi. Zâten Ebu Cendel'in çantasında gereksiz öte beri vardı.

Tuvalete gidip orada bir müddet oyalandı. Tam 3,5 dakika sonra tuvaletten çıktı. Plânda dakikaların değil sâniyelerin bile önemi vardı. Eğer bu gün bir aksaklık olur da gerçekleşmezse yarın 1 saat 15 dakika erken olarak yapılacaktı. Bu ise, iki kere riske girmek demekti.

Kâtibe teşekkür edip çantasını aldı ve merdivene yöneldi. 2. katın merdivenlerini çıkarken duyduğu ayak sesleriyle irkildi. Birisi aşağıya doğru iniyordu. Başını kaldırıp baktığında inen adamı tanımıştı. Dukvah'tı bu. Elinde kahverengi ufak bir bavul vardı. O da Ebu Cendel'i tanımış fakat hiç renk vermemişti.

Etrafta kimse görünmüyordu. Ebu Cendel'in yanından geçerken Dukvah birden, bavulun sapına yakın, diğer süs düğmelerinden ayırdedilmeyen bir düğmeye bastı. Bir anda bavulun altından çıkan bir çanta Ebu Cendel'in önüne kaydı. Ebu Cendel'in elindeki çantanın aynısıydı bu.

Ebu Cendel çantayı alırken Dukvah Ebu Cendel'in bıraktığı çantayı bavulun altından içine alıp inmeye başlamıştı bile. Her şey iki saniye içinde olup bitmiş kimsenin bir şey görmesine imkân kalmamıştı.

Doğruca odasına giden Ebu Cendel kardeşine telefon edip, sağ-salim Rusya'ya geldiğinden, hoşça vakit geçirip eğleneceğinden bahsetti. Tabî aralarında konuşurlarken eski isimlerini kullanıyorlardı.

Çantada ne olduğunu biliyordu. Moskova'nın üçte birini yok edecek kapasitede, bir kimyasal bombaydı bu.

Rüşvetle Ruslardan satın alınmış, yine rüşvetle sınırdan çıkartılıp, bir müddet sonra yeniden içeri sokulmuştu. Bu operasyonda Ramazan Alôdi ve Dukvah'ın gurubu birlikte çalışıyorlardı.

İz kaybettirmek için bu taktiğe başvurulmuştu. Kendisinin ve eylemi üstlenen diğer dört mücâhidin değişik yabancı ülkelerden seçilmesi, Rusya'ya gelmeden önce hepsinin bir hafta ülkelerinde, izlenip izlenmediklerini kontrol etmeleri, bombaların herkese ayrı yerlerde, ayrı kimseler tarafından, son derece dikkatlerden uzak bir şekilde -hepsi bombaları Ebu Cendel'in teslim aldığı şekilde almışlardı- verilmesi tâkibi imkânsızlaştırmak için başvurulan taktiklerdi.

Öbür gün tenhâ bir parka gitti. Tâkib edilmediğinden iyice emîn olduktan sonra çantanın içinden çıkardığı bombayı gömdü. Park çok geniş bir koruluk olduğundan orada onu kimsenin görmesi mümkün değildi. Gömdüğü yeri hafızasına iyice nakşedip parktan çıktı.

Bir süre etrafta dolaştıktan sonra tekrar otele döndü. Gözlerinin içi gülüyordu. Allah'ın izniyle görevi yerine getirmiş, ferahladığını hissetmişti. İlk defa böyle bir görev, bu kadar ağır bir sorumluluk üstlenmişti.

Bir hafta kadar gezmek eğlenmek zorundaydı. Fakat ilk gideceği yer yarın "Odessa D'lema" olacaktı. Burası büyük bir eğlence merkeziydi.

Öbür gün Odessa D'lema'ya gittiğinde gelmesini dört gözle bekleyen birisi vardı. Bu Dukvah'ın can dostu İsa idi. Ebu Cendel kendisi için belirlenen saatte; tam 12.43'te içeri girmişti. Bu davranış işlerin yolunda gittiğini gösteriyordu. İsa:

– İşte ilk siftah Ebu Cendel'den. Birde biir, diye mırıldandı.

Ebu Cendel bu curcunalı yerden çabuk sıkılmıştı. Ona gençlik günlerindeki sallantılı hayatını hatırlatıyordu. Bir buçuk saat sonra çıktı:

14.27'de Ebu Dücâne içeri girdi. İsa:

– İkide ikii diye mırıldandı.

16.39'da Tarık, 19.12'de İshak, 22.56'da Talha, tam saati saatine gelince, İsa tatlı tatlı sırıtarak:

– Beşte beeş. Bu iş tamamdır diye mırıldandı ve 00.48'de eğlence merkezinden ayrıldı.

.....

On beş gün sonra Ebu Cendel ve arkadaşları Çeçenya-'ya varmış, eylemin kimse tarafından görülmediğinden iyice emin olunmuştu. Şu anda bombaların yerini sadece o bombaları saklayan Ebu Cendel ve arkadaşları, bir de Şâmil Basayev biliyordu. Rusya'da bombaları onlara teslim eden Dukvah ve arkadaşlarının bile bombaların yerlerinden haberleri yoktu. Aradan geçen zaman Rusların bu olaydan haberdar olmadıklarını gösteriyordu. Öyle bir şey olsa kokusu çoktan ortaya çıkardı.

6 Şubat 1996 günü Çeçenya'daki Rus Kuvvetleri Komutanına "Çok gizli" sıfatı altında bir mektup yollanmıştı. Direk Yeltsin'e hitaben yazılan mektubun zarfında "Acîlen Boris Yeltsin'e ulaştırılması ve başka bir kimse tarafından asla okunmaması bildiriliyordu. Bomba uzmanlarının gerekli araştırmalarından sonra, zarfın bomba olmadığı kanaatine varılmış ve âcilen mektup Yeltsin'e ulaştırılmıştı.

Mektup muhteviyatıyla okuyanın elini yakıyordu:

"Bismillâhirrahmânirrahîm,

Allah'ın Selâmı gerçek müslümanların üzerine olsun. Ey bizi dünyaya terörist ilân eden fakat asıl teröristin bizzat kendileri olduğu ortaya çıkan Bay Yeltsin ve yardakçıları!

Ne zamadan beridir halkımıza yaptığınız zulüm yüreğimizi yaralamakta, içimizi yakmaktaydı. Hayvan ve bitkilere varıncaya kadar canlı bırakmayan Kimyasal bombaları ülkemizde kullanmanız bu acıyı daha da arttırıyordu.

Haksız dahî olsa bir topluma böyle bir ceza revâ görülemeyeceği hâlde sizin sırf ülkesini korumak için savaşan insanlara karşı böyle davranmanız insanlık duygularınızın ne kadar köreldiğini göstermektedir.

Sizden merhamet dilenmeyeceğiz. Çok şükür, yırtıcı bir sırtlandan merhamet beklemenin komikliğini idrak edemeyecek kadar basîretsiz değiliz. Biz "Çivi çiviyi söker" kâbilinden, sizinle sizin dilinizden konuşacağız.

Şu ana kadar bizim ülkemizde yapmış olduğunuz kimyasal değişimleri, şimdi de biz sizin ülkenizde deneyeceğiz. Bunun için Moskova'ya, her biri Moskova'nın üçte birini yok edecek nitelikte beş kimyasal bomba yerleştirdik. Bulmanız için tüm Moskova topraklarını ters-yüz etmeniz, bütün binaların içini boşaltmanız gerekir. Bunlardan biri senin sarayında bile olabilir. Hem ne fark eder ki. Mezarlıkta bile olsa Moskova'yı yok ederken sana torpil yapmaz herhalde.

Blöf yapmadığımızı anlaman için sana sadece bir tanesinin yerini bildiriyorum, (B) semtindeki (Z) parkında. Kuzeybatı yönündeki toprak yolu 750 adım tâkib ettikten sonra soldan itibaren 68'inci ağacın beş adım güneyindeki

ufak çalı kümesinde, toprağın 80 cm altında. Unutma ağacın gövdesinin kuzeye bakan yönünde iki budak var. Ağaç, gövdeden 4 ana dala ayrılıyor. Rahat bulasınız diye târifi ayrıntılı yaptım.

Sana son kez söylüyorum. Eğer Çeçenya'ya bir kez daha Kimyasal bomba atarsanız, bütün dünya medyasının önünde bir bombanın daha yerini açıklayıp, bunun gibi daha 3 bomba olduğunu, eğer Yeltsin hükümeti düşürülmez ve de Çeçenya'ya Kimyasal müdahale devam ederse Moskova'yı tarihe gömeceğimi söyleyeceğim.

O zaman tahmin edersin herhâlde makamında kaç buçuk dakika kalacağını.

Şimdilik sizden Çeçenya'dan çekilmenizi istemiyorum. Çünkü bunu yiğitliğin şânına uygun bulmuyorum ve sizi silah zoruyla Çeçenya'dan çıkaracağımıza inanıyorum.

Fakat sivilleri öldürmeniz kanımı beynime sıçratmıyor değil. Bir gün tepem atar, tahammül sınırım son noktasına gelir de savaşın çok uzayacağı kanaatine varırsam unutma! İlk yapacağım şey seni bir HİÇ etmek olur.

Ondan dolayı size sivil katliamını durdurmanızı ve en kısa zamanda Çeçenya'dan çekilmenizi tavsiye ederim.

Selâm ve Lânet onlara müstehak olanların üzerine olun...

Generâl Mayor

Şâmil Basayev"

Şok etkisi yapan bu mektup çok gizli tutulmuş ve yapılan gizli bir araştırma sonucu, Şâmil'in dediği yerde, dediği nitelikte bir bomba bulununca bunun bir blöf değil de şantaj olduğu açıkça meydana çıkmıştı.

Bu öyle bir şantajdı ki karşısındakine hiçbir şans tanımıyordu. Vuracağı noktayı çok iyi biliyordu Şâmil. Dediği gibi bir açıklama yaparsa Yeltsin ve avânesinin koltuklarında oturması gerçekten hayal olurdu.

Zâlimleri en zayıf yerlerinden yakalamıştı Şâmil. Ne Budduyonovsk, ne Parvomaiskoye ne de Çeçenya'daki tüm başarısızlıklar bu kadar ürkütmemişti firavunları. Hiç birisinin olmasıyla koltuklarına bir şey olmamıştı. Fakat bu operasyon tahtlarını kökünden sallamaya adaydı.

Hemen o gün "Neronlar Kurulu" olağanüstü toplandı. Bombaların aranmasının tamamen faydasız olduğu konusunda hem fikirdiler. Hatta basına sızması tehlikeli olabilirdi. Kimyasal bomba ile yapılacak tüm operasyonların iptali ve derhal bütün kimyasal silahların Çeçenya'dan çekilmesi kararlaştırıldı. Ufak tefek -göstermelik operasyonlar dışında- bir iki ay özellikle hava operasyonlarının yarı yarıya düşürülüp, yapılacak olanların da yerleşim birimi olmayan yerlere, gözdağı ve göz boyama amacıyla yapılması kararına varıldı.

Rusya'nın özellikle yerli münafıkları ve kendilerinin seçtiği kukla Zavgayev hükümetini destekleyerek Çeçenler arasına ikilik ve fitne çıkarma politikasının izlenmesi konusunda görüş birliğine varıldı.

Firavunların etekleri zil çalıyordu. Dudayev'in son bombası beklenen tesiri göstermiş, Rusya'nın devlet beynini tam anlamıyla felce uğratmıştı. Parvomaiskoye'ye hücuma giden Ruslar, Kontra atakla kalelerinde golü görmüşlerdi.

18.

– Bizim ülkede iki çeşit Akbaba dolaşıyor. Biri saçtığı bombalarla memleketi mezarlığa çeviren uğursuz leş kargaları, diğeri de küffarın vaad ettiği Dünyevî artıkları gagalamak için dinini ve vatanını satan soysuz çakallar sürüsü!

Şâmil Reis'in yaptığı şantajla, bir müddet birinci çeşit akbabalarını geri çeken Ruslar şimdi de ikinci çeşit akbabalara yöneldiler. Şantaj beklediğimizden fazla tesir yapmış olmalı. Yeltsin'e gönderdiği mesaj da çok güzel yazılmış doğrusu.

– Şâmil Reis o mektubu yazarken ben yanındaydım. Ne dedi biliyor musun?" Bu, her ne kadar şantaj gibi görünse de Rus halkı için bir blöftür. Ne karşılığında olursa olsun, kadınları, çocukları ve içindeki tüm canlılarıyla beraber, değil Hristiyan bir şehri, putperest bir köyü bile yok etmek bizlere çok iğrenç ve alçakçasına bir iş geleceğinden, böyle bir şeye tevessül etmemiz dâhi mümkün olamaz. Zâten dinimizin böyle bir şeyi onaylaması asla ve kat'a mümkün olmadığından, bizim tehdîdimiz sadece caydırıcı ve korkutucu bir önlemden başka bir şey değildir.

Fakat dediğimiz şekilde bir basın açıklaması yaptığımız takdirde, Yeltsin hükümetinin düşmesi hemen hemen kesin

olduğundan bu operasyon hükümet için bir şantaj, halk için bir blöf niteliğini taşımaktadır. Kendileri hiç vicdanları rahatsız olmadan bu katliamları işleyebildiklerinden, bizim de yapabileceğimize ihtimâl vermekte ve bu korku onlara istediklerimizi yaptırmaktadır.

Blöfümüzün meydana çıkmaması için Çeçenya'dan çekilmelerini isteyemedim. Çünkü bu istek ağır bir istekti. Çeçenya'yı daha değişik bir şekilde tehdide kalkışabilirlerdi. Sonra Çeçenya'dan çekilmelerinin nedenini açıklamaya zorlanabilirlerdi. Hem bu olayın kamuoyuna yansımamasında yarar var.

Bu iş yüzünden mücadelemiz, ülkemiz ve dâvâmız karalanabilirdi. Gerçek niyetimiz bilinmediğinden adımız korkunç katliamcıya çıkabilir, hatta İslâm'a uygun olmadığı için İslâm ülkeleri tarafından bile tenkit edilebilirdik. Ondan dolayı işi ağırdan almak ve sadece hükümeti tehdid aracı olarak kullanmak daha çok işimize geliyor. Onların da açıklamak işine gelmediğinden meselenin gizli kalmasında anlaşıyoruz.

Fakat yine de şimdilik yiğitliğime yakıştıramadığımdan böyle bir işe kalkışmadığımı, lâkin ileride kızarsam onu da yapabileceğimi imâ ederek aba altından sopa göstermeyi de unutmadım.

İçini çekip şöyle devam etti:

– Ahh! Ben istemez miydim Çeçenya bir an önce kurtulsun. Yiğitlikmiş, pöh! Asıl yiğitlik bir tane dahi olsa müslüman kanının akmasını önlemektir. Onların kanı pahasına mâl olan bir yiğitliğin içine tükürürüm. "Harp hîledir"diyen Seyyidimiz Nebî-yi Zîşân Sallallahu Aleyhi

ve Sellem yiğitliğin ne olduğunu bilmiyor muydu? Lâkin siyaset icabı böyle bir tavır takınmak zorunda kaldık. Allah günahlarımızı affetsin."

Hamza:

– Allah sevabını kat kat versin diye duâ edilir. Niyet böyle güzel, akîbetinde de bu kadar hayırlı bir iş olduktan sonra, mesajın muhteviyatının ne önemi var? Bundan günah değil sevap beklenir ancak.

Ebu Cendel:

– Haklısın. Allah size de ecrinizi kat kat versin. Gerçekten de Parvomaiskoye de büyük bir destan yazdınız.

– Peki sen Raduyev'in bu konuda ne dediğini biliyor musun? "Bizim için 142 kardeşimizin kanına mâl olan bir operasyon, sonucunda Moskova'yı almak bile olsa zafer değildir. En fazla olsa olsa zevahiri kurtarmak kabîlindendir. Şimdiye kadar hiçbir operasyonda bu kadar şehîd verilmemişti."

– Bu söz belki yüksek hedefler belirlemek amacıyla söylenebilir, ama unutulmamalı ki ne kadar şehîd verilirse verilsin, dünyada ve Rusya'daki yankılarıyla bu olay kesinlikle zaferdir, hem de büyük bir zafer.

Osmanlı İmparatorluğu Çanakkale'de 250 bin şehîd vermesine rağmen haçlı kuvvetlerini boğazdan geçirmedi diye büyük bir zafer kazanmış oldu. Bunda dost-düşman ittifak hâlinde. Raduyev'in hesabına göre mâtemi yapılması lâzım.

Hamza üzüntülü bir sesle:

– Hüseyin'i oraya gömdük ama... Zaferin içine.

– Yâkub anlattı bana. Kuzum sen deli misin? Neredeyse ikinizin de hayatına mâl oluyormuş. İnsan kendini bile bile

ateşin içine atar mı? Oldu olacak bütün sevdiklerinin savaşa çıkmasını yasakla bâri. Ne yani? Sen şehâdeti istiyorsun da başkası istemiyor mu? Neden bir arkadaşının şehâdetine tahammül edemiyorsun? Onu İslâm uğruna feda ettiğini düşünüp sevineceğin hâlde üzülüyor, hatta olmadık çılgınlıklar yapıyorsun.

Allah bilir Şâmil Reis'in yerinde olsan ne yapardın? Demek yarın ben de şehîd olsam, arkam...

Hamza âni bir hareketle Ebu Cendel'in ağzını eliyle kapadı:

– Sus! Söyleme! Elimde değil, dayanamıyorum. Yoksa ben de yaptığımın doğru olmadığını biliyorum.

Ebu Cendel Hamza'nın duygulandığını sezmişti. Hemen konuyu değiştirdi:

– Yarın Grad füze bataryalarını ormandan çıkartıp yola indiriyoruz.

– Neden?

– Grozni'nin güneyindeki Svemi havaalanı akbabalarla dolu. Zavallıcıklar uçamıyorlar. Şâmil reis kendi yüzünden bu günahsız âletlerin uçamamasına çok üzüldü. Ve bize onları uçurmak için her türlü fedakârlığa katlanacağını söyledi. Bunun için elimizde sadece 10 tane bulunan Grad füze bataryalarının hazırlanmasını istedi.

– Vah! Vah! Gerçekten göz yaşartıcı bir yardımseverlik. Eee Şâmil bu! Merhamet damarı bir kabardı mı pilotsuz bile uçurur Alimallah.

– Neyse şimdi muhabbeti bırakalım da Cobolgo dağına, geç kalmamaya bakalım.

Kısa zamanda hazırlanıp yola çıktılar. Sabaha doğru Cobolgo dağına varmışlardı. Akşamleyin ormanda gizlenen kamyonlar birer birer çıkarıldı. Füze bataryalarının üstü iyice otlarla örtülmüştü. İlk kamyon toprak yoldan aşağıya inmeye başlamıştı. Mücâhidler sevinçle tekbir getiriyorlardı.

İlki aşağıya inmiş, yolun kenarına park etmiş bekliyordu. İkincisi de yola çıktı fakat biraz hızlı iniyordu aşağıya. Şoför, hafifçe frene bastı. Hayret! Araba durmamıştı. Ensesinden soğuk terler boşandı. Yanındakilere:

– Freni patlatmışlar, araba durmuyor. Çabuk atlayın.

Bu sözle şoke olan diğerleri arabadan atlarken o, metânetle hâlâ arabanın kontrolünü sağlamaya çalışıyordu. Fakat bir virajı dönerken Kamyona hâkim olamadı ve uçurumdan aşağı uçtu. Füzeleri kurtarabilmek için kendini feda etmişti.

Yuvarlanan kamyonun yanına inen Şâmil hırsından dudaklarını kemiriyordu:

– Aman Allahım! Yine münafıklar! Satılmış köpekler! Kamyonun firenini patlatmışlar. Ahh şu işi bitireyim, ilk işim bu leş kargalarının elebaşlarından bir kaç tanesini cehennemin en dibine yollamak.

Mücâhidlere döndü:

– Yukarıdaki Gradlar tekrar ormana gizlensin. Aşağıdakini de uygun bir yere saklayın. Bu kamyondaki sağlam kalan füzeleri yukarı taşıyın. Yarın başka bir arabaya yükleriz. Bu arada biz de şehîdin cenaze namazını kılalım.

İşleri bittikten sonra o akşam herkes oturup sohbete başladı. Hamza ile Şâmil'in gurubundaki mücâhidler birbirleriyle kaynaşmışlar üçer, beşer kişilik guruplar hâlinde

sohbet ediyorlardı. Hamza ile Ebu Cendel de oturup üç-beş mücâhidle sohbete dalmışlardı.

O sırada Selim yanlarına yaklaştı. Hâlinden öfkeli olduğu belli oluyordu. Başıyla işaret ediyor Hamza ile Ebu Cendel'i yanına çağırıyordu.

Hamza ile Ebu Cendel, Selim'in hâlinden kötü bir şey olduğunu sezmişler, lâfı kısa kesip, diğerlerinden kalkmak için izin istemişlerdi. Selim'in yanına geldiklerinde Hamza:

– Ne oldu sana böyle Selim? Yüzün allak bullak.

Selim öfkeyle:

– Şurada bir adam var, öyle şeyler söylüyor ki, neredeyse silahı beynine dayayacaktım.

Ebu Cendel:

– O nasıl lâf öyle Selim? Bir müslümanı öldürmeyi nasıl düşünebilirsin?

– Ama adam Kabir ziyareti şirktir, ölülere Kur'ân okumak şirktir, tarîkat şirktir diyor. Hepimizi müşrik olmakla suçluyor. Şâmil Reis'e söyleyelim böyle düşünenlerin hepsini öldürelim.

– Sakın ha!. Sakın böyle bir şey düşünme. Önümüzde düşman dururken bizim birbirimizi yememiz korkunç bir şey olur. Dediklerini yanlış anlamış olabilirsin. Belki de o anlatamamıştır. Ben şimdi gider onunla konuşurum.

Hamza'ya döndü:

– Haydi Hamza, gidelim.

Adamın yanına giden Hamza ile Ebu Cendel bir müddet tartıştılar. Köklü bir medrese tahsili görmüş olan Hamza'nın

karşısında adam konuşamıyor, öne sürdüğü delillere karşı doyurucu cevap veremiyordu.

Bir müddet sonra Ebu Cendel:

– Bak kardeş! Burası cephe. İlmî tartışma meclisi değil. Ondan dolayı böyle tartışmaları başka bir platformda ilim adamlarıyla yaparsınız. Yoksa Allah korusun, kızgın ve fanatik olanlar bir tartışmaya girerse, ortalığı kan götürebilir.

Eğer bizim inandığımız ve yaptığımız şeylere şirk diyorsanız, neden zahmet edip buralara kadar geldiniz? İddianıza göre biz müşriksek, hiç müşriğin yardımına koşulur mu? Lütfen fikirlerinizi kendinize saklayınız ve biz sizi nasıl şirk ile itham etmiyorsak, siz de bu gibi lafları ulu orta söylemeyiniz.

Adam sustu. Fakat hâlinden tatmin olmadığı belliydi. Hamza ile Ebu Cendel endişe ile birbirlerine baktılar. Gelecekte İslâm cephesi içinde, muhtemel bir fitne korkusu gözlerinden okunuyordu.

Ertesi akşam bir sorunla karşılaşmadan füze bataryalarını indirdiler. Bu sefer tedbirli davranılmış bütün arabalar tepeden tırnağa kontrol edilmişti. 11.30'da yola çıkan mücâhidler bir buçuk saat sonra havaalanı yakınlarına varmıştı. Şâmil Hamza'ya:

– Hamza reis. Sen yola pusu at. Üzerimize kuvvet sevkedebilirler.

Hamza birliğini alıp yola indi. Füze bataryaları yolun yirmi-yirmi beş metre yukarısına yüzer metre aralıklarla dizilmişlerdi.

Yolu kolaçan eden Hamza en uygun gördüğü yerde yola pusu attı. Yolu mayınlayan Hamza, yolun sağ cephesindeki tepeye yerleştirdiği mücâhidlerin kumandasını Mansur'a vermiş, sol cephesinin kumandasını kendisi almıştı. Selim Mansur'un yanında, Yâkub ile Ebu Cendel kendisiyle beraberdi.

Bir müddet sonra füzeler havaalanına, uçaklar da havaya uçmaya başladı. Hamza:

– Bu gece bambaşka bir gece. Öyle romantik ki, akbabalar bile daha farklı uçuyorlar.

Ebu Cendel bıyık altından gülüyordu:

– Hem de nasıl? Öylesine duygulandım ki neredeyse oturup şiir yazacağım.

Çok geçmeden Şâmil'in tahmin ettiği gibi olmuş hatırı sayılır bir kuvvet üzerlerine doğru gelmeye başlamıştı. Ebu Cendel:

– Gâliba bu gecenin sihrinden Rusçuk kardeşlerimiz de etkilenmiş olmalı ki, bize îlan-ı aşk etmek için tüm hızlarıyla geliyorlar.

Hamza:

– Öyleyse onlardan bir öpücüğü esirgersek ayıp etmiş oluruz. Bakarsın darılırlar.

Böyle deyip tanksavarını ateşledi. Rusları yıldırmak ve kısa zamanda kaçırtmak için bunu yapmıştı. Ruslar ise inadına ilerlemeye çalışıyorlardı. Hava gücünün -özellikle de Çeçenya'da- askerî kuvvetlerin soluk borusu mesâbesinde olduğunu biliyorlardı. Bundan dolayı bütün kuvvetleriyle, canları pahasına mücâhidleri engellemeye çalışacaklardı.

Tanklar mücâhidlerin mevzilendiği tepelere çevrilirken, askerler siper alıp ateşe başlamışlardı. Arazi engebeli olduğundan adım adım ilerliyorlardı. O sırada karşı taraftaki makinalı sustu. Mansur telsizle mesaj gönderdi:

– Makinalıda bir arıza çıktı... Şimdilik susturmak zorunda kaldık... Tamiri için çalışıyoruz...

Şimdi tek makinalı kalmıştı. Birinin sustuğunu anlayan Ruslar daha hızlı ilerlemeye başladılar. Mücâhidler ellerinden geleni yapıyorlardı. Fakat diğer makinalının bozulması Rusların işine yaramıştı.

Tam bu sırada diğer makinalının başındaki mücâhid, isabet eden iki kurşunla vurulmuş, şehâdet şerbetini içmişti.

Böylelikle makinalılar susmuş, iş tüfeklere ve cephanesi iki-üç mermiyi geçmeyen RPG-7'lere kalmıştı. Onları ise sadece tankları vurmak için kullanıyorlardı.

İlerleyen Ruslar, Hamzaların hizasına gelmiş, daha ileri doğru geçmeye başlamışlardı. Hamza hırsından dudaklarını kemiriyordu:

– Bu iş böyle olmayacak diye mırıldandı.

Ve yerinden fırlayıp kurşun yağmuru altında makinalıya doğru koştu. Bunu gören Ebu Cendel heyecanla haykırdı:

– Dur Hamza! Gitme!!

Fakat artık çok geçti. Hamza makinalıya çok yaklaştığı bir sırada yediği iki kurşunla sarsıldı ve:

– Allah! diyerek yere düştü.

Ebu Cendel ile Yâkub beyinlerinden vurulmuşa dönmüşlerdi. Ebu Cendel tedbiri medbiri unutmuş:

– Hamzaaa! diye haykırarak siperinden ok gibi fırlamıştı. Yâkub hemen arkasındaydı.

Hamza'nın yanına ulaşan Ebu Cendel bir anda Hamza'yı sipere çekip aldı. Yaralarına baktı. Bereket öldürücü değillerdi. Biri sağ bacağından, diğeri sırtındandı. Yâkub'a dönüp:

– Fazla ağır değiller. İyi bir tedaviyle inşallah kısa zamanda ayağa kalkar. Ben kanının durması için yaralarını sarayım, sen makinalıyı çalıştır dedi.

Yâkub'un makinalıyı çalıştırmasıyla, ilerleyen Rus askerleri sapır sapır dökülmeye başladılar. Bu durum Rusların cesaretini kırmıştı. Çok geçmeden diğer makinalı da konuşmaya başlamış böylelikle Rusların ilerleme plânı suya düşmüştü.

Yarım saate kalmadan Şâmil operasyonun bittiğini, artık çekilmelerini telsizle haber verdi. Ne de olsa Akbaba yuvası artık harabeye dönmüş üstünde baykuşlar gezmeye başlamıştı.

19.

Şâmil Basayev Hamza'nın yaralanmasına çok üzülmüştü. Ebu Cendel'e:

– Tedavi ettirebilme imkânınız var mı? diye sordu. Yoksa ben tedavi ettirebilirim.

– Sağolun. Öyle bir imkânımız olduğunu sanıyorum. Fakat bir kamyon tahsis edebilirseniz çok memnun kalırız.

– Lafı mı olur. Elimden gelse Hamza'm için on kamyon bile fedâ ederim. Kendine geldiğinde "Geçmiş olsun" dileklerimle beraber, şiddetli teessürümü de iletirsiniz. İnşallah kısa zamanda ayağa kalkar. Çeçenya'nın onun gibilere ihtiyacı var. Sağlık durumundan beni sık sık haberdar etmeyi de unutmayın.

– İnşallah.

Çabucak kamyonlardan biri boşaltılıp harekete hazır hale getirildi. Ebu Cendel birliğin komutasını Mansur'a bırakıp, Selim ve Yâkub'la beraber yola çıktı. Hamza yol boyunca baygın yatmıştı.

Köye yaklaştıklarında Ebu Cendel, ister istemez heyecanlanmıştı. Gittikleri yer Selim'in köyü Sunca idi.

Budduyovonvsk'ten geldikten sonra, Ebu Cendel'den Tanya hikâyesini dinleyen Selim, yaşlı annesinin köyde kimsesiz bir şekilde yalnız yaşadığını, Tanya, eğer münasip görürse, annesine eşlik etmesi için, köyüne götürmek istediğini söylemişti.

Bu istek hem Tanya'yı, hem de Ebu Cendel'i ziyadesiyle memnun etmişti. Tanya'yı Selim'in annesi Zeynep hanım da çok sevmiş, daha aradan bir hafta geçmeden Tanya'ya öz kızı gibi bağlanmıştı. Her namazdan sonra ellerini açıp "Ya Rabbi! Uzun zamandır çektiğim yalnızlık işkencesine, sonsuz merhametinle acıyıp, öyle bir melek gönderdin ki, o acıların hepsini bir anda unutturdu. Nasıl şükredeceğimi bilemiyorum. Allahım! Sen bana hakkıyla şükredebilmeyi nasib eyle." diye duâ ve niyazda bulunuyordu.

Fakat Ebu Cendel, Tanya'yı yerleştirdikten on beş gün sonra bir defa uğramış, ondan sonra fırsatını bulup bir daha uğrayamamıştı. Aslında Tanya'yı fazla sık görmek işine gelmiyordu.

Çünkü her görüşte kalbinden bir şeylerin kopup gittiğini, görmediği sevgilisi Aynây-ı Marzıyye'ye olan sevgisinin, Tanya'nın gülümseyişi, gamzeleri, gözleri ve mimik hareketleriyle yoğun bir bombardımana tutulduğunu hissediyor, bu da onu ürkütüyordu.

Yine de iki konuda görüşmek için Selim'in köyüne gitmeye niyet etmiş, o sırada Şâmil tarafından "Kimyasal Bomba Operasyonuna" çağrıldığı için gidememişti. Şimdi bu iki konuya Hamza'nın yaralanması da eklenince vakit kaybetmeden Selim'in köyüne yollanmaktan başka çâre kalmamıştı. Acaba Tanya, Hamza'yı tedavi edebilecek miydi?

Köye girince doğruca Selim'in evine yollanan kamyon eve iyice yaklaştığında Ebu Cendel tarafından durduruldu. Ebu Cendel Selim'e döndü:

– Git Zeynep Ana'ya haber ver. Bir yaralımız olduğunu söyle. Destur verirse evinde tedavi ettireceğimizi bildir.

– Cânı gönülden kabul edeceğini biliyorum, ama mâdem dememi istiyorsun dediğini yapacağım.

Selim arabadan atlayıp eve doğru giderken, Ebu Cendel yine Hamza ile uğraşmaya başladı. Bu kadar baygın kalmasından tedirgin olmuştu. Bir yandan elindeki mendille yaralarından sızan kanları silerken, diğer yandan iyileşmesi için Allahu Teâlâ'ya duâlar ediyordu.

O sırada Hamza'nın gözleri hafifçe aralandı. Ebu Cendel çok heyecanlanmıştı:

– Hamza! İyi misin? Ben Ebu Cendel! Beni duyabiliyor musun?

Hamza hafifçe başını salladı. Sonra fısıltıyla:

– İyiyim. Kan kaybından dolayı çok hâlsizim, o kadar. Bir de yaralarım sızlıyor. Ya sen nasılsın? Pek iyi değilsin gibi geliyor bana. Yüzün sapsarı olmuş. Ellerinden kan çekilmiş gibi sanki.

– Yok canım. Hiçbir şeyim yok. Uzun süren baygınlığından dolayı biraz tedirgindim o kadar.

Hamza hafifçe gülümsedi. Fakat kendini zorladığı ve derin bir acı hissettiği alnının kırışmasından belliydi:

– Hiç de tedirginlikle kalan bir şey gibi gelmedi bana. Sen adam akıllı fenalaşmışsın. Ne o? Geçende bize arkadaş şehâdeti üzerine ders veren Ebu Cendel, şimdi bir yaralan-

maya dayanamayıp, yatağa mı düşecek? Yoksa başka kâlplere söz geçirmeye çalışan iradesi, kendi kalbine söz geçiremeyecek kadar acze mi düştü?

Hamza doğrusu fena yakalamıştı Ebu Cendel'i. Bir an sıkıntıyla bu sorunun altından nasıl kalkacağını düşündü. Bereket Hamza'nın alnı ona istediği kozu vermişti. Tatlı-sert bir şekilde çıkıştı:

– Sussana sen! Bak konuşurken bile yüzün kırış kırış oluyor. Kendi kendine zulmetme. Yaraların o kadar hafif değil. Hem senin dediğinle benim hâlimin ne alâkası var? Ben Çeçenya'ya yapacağın hizmetleri, sana bağlı bir birliğin olduğunu, sana bir şey olması hâlinde onların yetim kalmış gibi acı çekeceğini gözönünde bulundurarak endişeleniyorum. Elbette ki Şehâdetini isterim ama İslâm'a ve Çeçenya'ya verebileceğin bütün hizmetleri verdikten sonra.

Fısıltıyla ilâve etti:

– Ve de benden sonra.

Ardından sesini yükseltti:

– Unutma ki sen, senden önce Çeçenya'ya ve birliğine aitsin. Artık sus. Daha fazla konuşup kendini yorma.

Hamza arkadaşının o engin sevgisini anlamıştı. Çevap vermedi.

Selim, annesi ve yanında genç bir kızla beraber geliyordu. Dikkatle baktığında sevinçle ürperdi. Bu kız, tepeden tırnağa tesettüre bürünmüş bu kız Tanya idi. Aman Allahım! Ne kadar da güzelleşmişti. Sanki yüzünde bir nur parıl parıl parlıyordu. Ona açacağı birinci mesele demek çoktan hâllolmuştu.

Kapıyı açan Selim'in annesi Zeynep Ana, Ebu Cendel'e çıkıştı:

– Bre hâlâ ne durursunuz burada? Hasta ölüyor sen izinden bahsediyorsun. Zeynep Ana'nı vicdansız mı belledin deli? Bir mücâhid Allah yolunda vurulacak da, Zeynep kocamışı, ona bakmak için bir takım teşrîfatlar isteyecek. Sen Zeynep Ana'nı boylu boyunca cehenneme mi yollamak istersin bre?

Ebu Cendel bu paylamadan son derece memnun, gülümsedi:

– Maksadımız yanlış anlaşılmıştır Zeynep Ana'm. Hâşa kim bizim senin misafirperverliğine ve yardımseverliğine bir sözümüz yoktur. Buna şurada boynu bükük duran kız ve dahi yerin göğün sahibi Allah şâhittir. Biz de şâhidiz.

Lâkin size izin adı altında gönderdiğimiz mesaj, nâmahrem ve yaralı bir erkeğin geldiğini bildirerek, sizin ona göre evi hazırlamanızı sağlamaktan ibaretti. Fakat böyle sözleri seçmekle hata ettik galiba. O da küçüklüğümüze verilip affedile.

Zeynep Ana bu sözlerle ferahlamış, Ebu Cendel'in kendisine böyle cevap vermesi çok hoşuna gitmişti:

– Ha şöyle yola gel. Ama benim öz kızıma bir daha "boynu bükük" deme, yoksa şu kızılcık sopasını kaptığım gibi seni memleketine kadar kovalarım.

Bu konuşmalar üzüntülü havayı biraz olsun hafifletmişti. Zeynep Ana yaşından beklenmeyen bir çeviklikle kamyona çıktı. Hamza'nın yaralarını şöyle bir konrol etti:

– Vah yavrum vah! İki kurşun yemiş. Hadi daha ne duruyorsunuz! İncitmeden eve taşıyın yavrumu.

Eee! Zeynep Ana idi bu. Bütün mücâhidleri öz oğlu gibi severdi. Hiç birini Selim'den ayırdetmez, hepsine bir ana şefkati beslerdi. Ondan dolayı köyün de anası olmuş, herkes tarafından "Ana" diye anıla gelmişti. Mâdem ki ana idi, bu kadar azarlamaya hakkı vardı herhâlde. Tatlı-sert konuşmasından başka ne elinden ne dilinden şikâyet eden olmamıştı. Zaten herkes bu konuşmanın altında ne kadar sevgi yattığını bilir, ondan dolayı azarlanmaktan bir nevî haz alırdı.

Ebu Cendel'in de bu konuşmalarla biraz olsun sıkıntıları dağılmıştı. Zeynep Ana ile Tanya'nın Hamza'ya en az kendisi kadar sevgi ile bakacaklarından şüphe etmiyordu.

Vakit kaybetmeden Hamza'yı içeri taşıdılar. Taşıma esnasında Hamza sarsıntı ve acılardan dolayı bir defa daha kendinden geçmişti. Ocakta su kaynamış, temiz bir yatak hazırlanmış Hamza'yı bekliyordu. Hamza'yı yatağa yatırdılar. Sonra Tanya ocaktaki kaynamış suyla, bir parça bez getirip, Ebu Cendel ile Selim'e:

– Siz kaynamış suyla yaraları temizleyin. Ben de hastaneden ayrılırken yanıma aldığım pansuman takımlarımı hazırlayayım dedi.

Tanya yan odaya geçip hazırlanmaya başladı. Çeçenya'da kendisine böyle işlerin çok düşeceğini bildiğinden, yanına belli-başlı âletleri almıştı.

Biraz sonra Zeynep ana mücâhidlerin yanına gelip:

– Siz artık dışarı çıkın oğullar dedi. Tanya ameliyata başlayacak. Kolları açık olacağından burada durmanız doğru olmaz değil mi?

Ebu Cendel, Selim ve Yâkub dışarı çıktılar. Şimdi iki kadın içeride kurşunları çıkarabilmek için ter döküyor, bizim-

kiler de dışarıda Allah'a iltică etmiş, Hamza'nın kurtulması için yalvarıyorlardı.

İki saat sonra dışarı çıkan Zeynep ana:

– Müjde çocuklar, müjde! Hamza oğlum ameliyatı atlattı. Kısa zamanda ayağa kalkacak inşallah. Kızım öyle bir incelikle kurşunları çıkardı ki, Hamza oğlum baygın olduğundan duymadı bile.

Üçü de heyecanla kapıya koştular. Zeynep Ana önlerine geçti:

– Yoo, durun durun! Şu an mışıl mışıl uyuyor. Rahatsız etmek yakışık almaz değil mi?

Çaresiz kala kaldılar. Gün, sabahı deviriyordu. Namazlarını kılıp yemeklerini yediler. Diğerleri işrak vaktinde yatıp uyudu. Ebu Cendel Tanya'yı görmek için bir fırsat kolluyordu. Tavuklara yem vermek için dışarı çıktığında yanına yanaştı:

– Hamza'nın durumu nasıl Tanya? Ne zaman ayağa kalkabilir?

– Durumu iyi fakat, yaralarının bir müddet pansuman edilmesi lâzım. Bir buçuk-iki ay daha burada kalması gerekiyor.

– Örtünmene çok sevindim Tanya. Zaten, ben de sana bu gelişimde bundan söz açmaya niyet etmiştim. Bir de...

– Bir de ne...

– Biliyorsun, müslüman olunca bir müslüman ismi alınır. Bu sünnettir. Küfre mâl olmuş isimler bir müslümana yakışmaz.

– Peki, mâdem öyle bana bir isim koy.

– Bu şerefi bana bahşettiğin için kendimi çok mesrûr hissediyorum. Benim düşündüğüm isim, her zaman gözümde en ulvî bir kavram olduğu için "Şehide" ismidir.

– Öyle olsun. Artık bundan böyle benim ismim "Şehide"dir.

– Allah râzı olsun senden. Üstümden büyük bir yük kalkmış oldu. Öbür ismini söylerken dudağım yanıyordu. Şimdi bu ismi sürûrla söyleyeceğim. Hamza size emânet, biz bu gün gidiyoruz.

– Merak etmeyin, elimizden geldiğince iyi bakacağımızdan şüpheniz olmasın.

Ebu Cendel, Şehide'nin yanından ayrıldıktan sonra bir müddet uyudu. Öğleye doğru Yâkub'un îkazıyla uyanmıştı. Namazı kılıp gitmeye hazırlanıyorlardı ki Zeynep ana Hamza'nın uyandığını onlara haber verdi. Bir müddet Hamza'yla görüştükten sonra vedâlaşıp ayrıldılar.

Hamza artık yalnız kalmıştı. Düşünmeye başladı. Bir müddet burada kalacaktı. Kimbilir canı ne çok sıkılacaktı. Namazını oturarak kıldı. Baygın iken kaçırdığı namazları kaza etti. Sonrasında Zeynep ananın getirdiği yemeği yeyip uykuya daldı. Rüyasında hep arkadaşlarını ve savaştığını görüyordu.

Zeynep Ana onu ikindi namazına uyandırdı. Zavallı Hamza günlerinin hep böyle geçeceğini sanıyor, sıkıntıdan patlıyordu.

İki gün sonra Zeynep Ana'nın yanında tesettürlü, genç bir kızla içeri girdiğini görünce şaşırdı:

– Zeynep Ana, kim bu bacı? Burada ne arıyor?

– Aaa! Bunu tanımadın mı? Tanya. Yeni ismiyle Şehide. Benim yanıma bırakmıştınız ya.

– Ha! Sahiden de unutmuşum. Tesettürlü görünce bir anda tanıyamadım. Peki niye benim yanıma getirdin?

– Seni ameliyat eden Şehide evlâdım. Üç günde bir yaranı pansuman etmesi gerek.

– Öyle mi? Kusura bakma. Ben, beni senin tedavi ettiğini sanıyordum.

– O kadarı benim elimden gelmez. Şehide kızım üç yıl tıp okumuş. Aşağı-yukarı doktor sayılır.

Hamza bir an Şehide'yi süzdü. Tesettürün içinde bir kat daha güzelleşmiş, yüzü nurlanmıştı.

– Allah râzı olsun bacım diye konuştu. Kimbilir size ne kadar zahmet verdik. Bir süre daha da başınızı ağrıtacağız.

– Estağfirullah, diyerek başını yere indirdi Şehide. Utanmıştı. Bu işi bana Allah tarafından havale edilmiş kutsî bir görev olarak kabul ediyorum.

Hamza'nın bacağındaki yarayı açıp pansuman etmeye başladı. Sanki yavrusunu tedavi ediyor gibi büyük bir titizlikle yapıyordu pansumanı. Hamza mırıldandı:

– Allahım sen bana yardım et. Birinin böyle göz göre göre işimi yapması o kadar ağırıma gidiyor ki, ne pahasına olursa olsun kalkıp gidesim geliyor.

Bir süre sonra bacağındaki pansumanı bitiren Şehide:

– Sırtınızı dönebilir misiniz lütfen? dedi.

Bu nazik ve melek ruhlu kızın gösterdiği o büyük âlicenâplık ve titizlik karşısında minnet ve utancından kıpkırmızı kesilen Hamza için bu istek kurtuluş ümîdi gibiydi.

rt üstü dönüp, başını yastığa gömdü. Pansuman bitinceye dar da bir daha çıkarmadı. Sadece kız çıkarken "Allah râzı sun" dedi o kadar.

Artık üç günde bir Şehide pansumana geliyordu. Sırdaki ve bacağındaki yaralar kapanıyorken yüreğinde bir ra gün geçtikçe açılmaya başlamıştı. Doktor diğer yaraları leştireyim derken, kalbine hatalı bir neşter vurmuş, fakat rkında olamamıştı gâliba.

20.

Ebu Cendel ve arkadaşları köyden ayrıldıktan sonra Dargo'ya doğru yola çıktılar. Kamyonu teslim edip, Hamza'nın durumunu haber vereceklerdi. İkindiye doğru Dargo'ya varmışlardı. Şâmil'in yanına çıkıp Hamza'nın sağlığı hakkında bilgi verdiler. Şâmil'in düşünceli oluşu Ebu Cendel'in gözünden kaçmamıştı. Sordu:

– Ne oldu reis? Çok düşüncelisin.

– Münafıkların yaptığı artık canıma tak dedi. Şu fitne başlarından bir kaç tanesini İbn-i Sebe'ye kavuşturmak istiyorum.

– Hiç düşündüğün kimse var mı reis?

– Şu Şatoy havalisine çıban gibi çöreklenen Salimov kansızı. Zavgayev'in baş köpeklerinden. O bölgenin sorumlusu. Fakat o kadar kurnaz, o kadar riyâkâr ki, tesirli konuşmaları ve göstermelik hareketleriyle kendine bir hayli sempatizan toplamış. Yani ona kanan halk kitlesi, onu öldürdüğümüzü duyunca bize karşı tavır alabilir. Onun için bu işi tereyağından kıl çeker gibi yapmak lâzım.

– Bak reis. Bu işi yapabilecek elimde iki eleman var. Hem zannediyorum ki güzel bir plânla hesabı Ruslara ödettirebilirler.

– Deme yahu? Kim bunlar?

– Talgat ile Levani. Rus ordusunda Binbaşılığa kadar yükselmişlerdi.

Böyle deyip aklından geçen fikri Şâmil'e açtı. Bu fikir Şâmil'in hoşuna gitmişti. Yarım saat kadar konuşup bir plân kurdular. Ebu Cendel, vakit kaybetmeden Talgat ile Levani'ye haber vermek üzere yola çıktı.

.....

Öbür gece, sivil kıyafete bürünmüş, paltolarının yakalarını kaldırıp kaşkol ve siyah gözlükle yüzlerini iyice gizlemiş iki kişi Groskoye muhtarı Mansur Yeskiyev'in kapısını çalıyordu. Muhtar bu davetsiz misafirlerden tedirgin olmuştu. Silahını alıp yavaşça kapıya yaklaştı:

– Kim o?

– Şâmil reisten Selâmlar getirdik Mansur Ağa! Hamza Hâlidov'un birliğinden iki mücâhidiz.

Muhtar gülümseyerek kapıyı açtı:

– Ooo, hoş geldiniz, safâlar getirdiniz, yiğitler! İçeri buyrun. Hânemizi şereflendirin.

Mücâhidler içeri girerken Muhtar sordu:

– Allah, Allah! Ne bu hâliniz? Gören görmeyen de Moskova'da FSB ajanları ile köşe kapmaca oynuyorsunuz sanacak.

Talgat gülümsedi:

– Görevimiz şimdilik böyle davranmamızı gerektiriyor. İlerde FSB ajanları ile saklambaç oynamamız gerekirse, Kremlin'de bile olsa oynarız.

Sen şimdi kendinden haber ver Mansur Ağam. Nasılsın? Buraların durumu ne âlemde?

– Ben iyiyim de buralar şimdi bir olay ile çalkalanıyor. Hatta olaya ilgi o kadar büyük ki, Yabancı devlet muhabirleri bile köye akın ettiler.

– Vay canına! Neymiş bu kadar büyük olay? Anlatsana Mansur Ağa.

– Olay büyük bir şey olduğundan değil, ilginç olduğundan geniş yankı uyandırıyor. Bakın anlatayım. Olay kısaca şundan ibâret:

.....

Bamut yakınlarında, Çeçen gerillalardan bir gurubun karargâhı. Gün öğleyi devirirken, kaşları çatık, yiğit bakışlı biri karargâhın dışına doğru ağır ağır ilerliyordu. O gün Çeçenya'nın en yiğit komutanlarında biri olan Ömer Hasahanov'un canı oldukça sıkkındı. İyice bunalan ruhunu biraz olsun hafifletebilmek için şöyle bir dolaşmaya karar vermişti.

Kuzeye doğru tırmanmaya başladı. Hem o noktadaki nöbetçileri kontrol edecek, hem de araziye hakim bir yerden, o hârikulâde tabiat manzarasını seyrederek bunalan ruhunu teskin etmeye çalışacaktı. Nöbet yerine tırmandığında şaşırmıştı. İki nöbetçi de silahlarını bırakmış, bilek güreşi yapıyorlardı.

– Ne yapıyorsunuz siz nöbet başında? diye çıkıştı.

O zamana kadar komutanlarıyla şakalaşmaya alışmışlardı. Kızgın olduğunu nereden bilebilirlerdi ki? Şaka yaptığını zannediyorlardı. Nöbetçilerden Yasin adındaki mücâhid:

– Bu Rus köpeklerinin buralara kadar sokulacağı yok reis. Bizde boş boş pineklemektense, hem pazularımızın pasını atalım, hem de eğer saldırmaya yeltenecek üç-beş deli pilot olursa, biraz reklamımızı yaparak kaçırtalım dedik.

Bu söz diğer nöbetçi Kerim'in de hoşuna gitmiş, gülmüştü.

Fakat garip! Normalde böyle şakaları hoş görüp gülen Ömer şimdi gülmüyordu. Aksine, sinirleri çok bozuk olduğundan bu cevabı ve Kerim'in gülmesini, kendisine yapılan bir alay olarak algılanmıştı. Öfkeyle bağırdı:

– .....ler! Görevinizi kaytardığınız yetmiyormuş gibi, bir de küstâhça cevap veriyorsunuz!

İki mücâhid de utanç ve öfkeden kıpkırmızı olmuşlardı. Çeçenlerin millet olarak tahammül edemeyecekleri en ağır şeylerden biri de hakaretti. Fakat karşılarında şimdiye kadar onlara tam anlamıyla babalık yapmış, bir çoğu için canını tehlikeye atmış, çok sevdikleri komutanları Ömer Hasahanov vardı. Yerlerinden ağır ağır doğrulup silahlarını alırken ikisinin de gözlerinden iri iri yaşlar süzülüyordu. Kerim:

– Bizi öldüresiye dövseydiniz de hakaret etmeseydiniz Reis, dedi.

Bu söz Ömer'in kalbine ok gibi saplanmıştı, hızla geriye dönüp karargâha doğru yürürken, kalbi nedâmetin en derin ve koyu renklerini en ücra hücrelerine kadar yayıyordu.

Neden öyle demişti ki? Halbuki kızacak fazla bir şey de yoktu. Vakit gündüzdü. Beş kilometre ötede bir Rus peydah olsa bulundukları noktadan fark ederlerdi. Ama işte bozuk sinirleri yüzünden bir hata yapmış, iki müslümanın kalbini kırmıştı. Hem de bir komutan olarak. Kerim'in ağlayarak

söylediği söz ona çok dokunmuştu. Bu hatasından dolayı büyük bir vicdan azâbı çekiyordu. Gün geçtikçe içine kapanıyor, kimseyle görüşmüyordu. Yasin ile Kerim yapılan hakareti hazmedememişler, olayı mahkemeye intikâl ettirmişlerdi.

Aradan fazla geçmeden Çeçenistan Şeriat Mahkemeleri Başkanı Ramazan Satayef Kumandan Ömer'i mahkemeye davet ediyor, gönderdiği mesajda "Mâlumunuz ki insanlar, Allah'ın kanunları karşısında tıpkı bir tarağın dişleri gibi birbirlerine eşitlerdir. Kul olduğunu tam anlamıyla idrak etmiş sizin gibi bir komutanın, kibirlenip adalet karşısına gelmemek gibi bir yanlışa düşmeyeceğine inancım tamdır." diyordu.

Ömer mesajı okuyunca gülümsedi:

– Yumuşak bir dille bizi uyarmış. Zaten biz de farklı düşünmüyorduk.

Mahkemenin karşısına metânetle çıktı. Hâkimliği Ramazan Satayef yapıyordu. Mahkeme henüz başlamıştı ki, elini kaldırıp söz istedi. Satayef:

– Seni dinliyoruz.

– Hakkımdaki iddia tamamen doğrudur. İtiraf ediyorum. Cezam neyse râzıyım.

Dâvâ henüz başlarken hâllolmuştu. Satayef yanındaki heyetle istişâre ettikten sonra kararı açıkladı:

– Maznun, İslâm Hukukunun Tâzir (uyarı) gerektiren suçlarından birini işlediğini itiraf edip, hükmü kesinleştirmiştir. İslâm Cezâ Hukuku uyarınca 10 celd (sopa) cezasına çarptırılmıştır.

.....

– İşte böyle yiğitler. Yarın bu ceza caminin avlusunda infaz edilecek. Herkes merakla Ömer Hasahanov'un tavrını bekliyor. Acaba infazda nasıl davranacak diye.

Levani:

– Ben bir mücâhid komutanına yakışır şekilde davranacağına eminim. Ama yine de izlemek isterim.

Talgat:

– Öyleyse yarın kendimizi fazla göstermemeye çalışarak izleriz. Neyse şimdi gelelim, bizim Mansur Ağa'dan ne istediğimize.

– Buyrun sizi dinliyorum. Elimden gelen yardımı yapmaya hazırım.

– Sağol. Allah râzı olsun Mansur Ağa. Bizim istediğimiz sadece şu Salimov denilen yerli köpek hakkında bilgi veyahut bilgi verebilecek bir kişi.

– Hımm. Benim fazla bir bilgim yok. Ama Alkhoi köyünde bir arkadaşım var. Onun çiftliğinde ırgatlık yapmış. Bir süre de evinde bahçıvanlık yapmış galiba. Sizi ona götürürüm. İstediğiniz soruya cevap verir.

– Tamam. Fakat o bizi görmeyecek. Biz sana söyleyeceğiz, sen soracaksın.

– Yarın infazdan sonra yola çıkarız inşallah. Şimdi yemek yeyip dinlenin.

.....

Öbür gün öğleye doğru Talgat ile Levani yanlarında Mansur Ağa olduğu hâlde camiye doğru yürümeye başladılar. Halk da akın akın caminin önünde toplanmaya başlamıştı.

Herkes merakla Ömer Hasahanov'un gelmesini bekliyordu. Yabancı devletlerin muhabirleri oraya buraya koşuşturuyorlar, olayla ilgili halkın görüşlerini alıyorlardı. Açıkgöz bir BBC muhabiri Mansur Ağa'nın yanına yaklaştı:

– Efendim, siz bu köyün muhtarı oluyormuşsunuz. Halkı temsil eden biri olarak görüşleriniz nelerdir? Ömer Hasahanov infaza gelecek mi? Böyle bir komutanın, halkın gözü önünde sopa yemesi doğru olur mu?

Mansur Ağa köpürmüştü:

– Ne demek doğru olur mu? Allah'ın Kanunları önünde maddiyat sökmez. Bu karar en büyük komutanlarımızdan biri olan Ömer'in de İslâm Hukukundan muaf olmadığını göstermektedir. Eğer Kur'ân'a itaat etmezse Devlet başkanımız Cehar Dudayev'i bile kırbaçlamakta bir an dahî tereddüt etmeyiz.

İşte Allahu Teâlâ'nın adaletinin böylesine eşitlik üzere tecellî etmesi, Çeçenya Direniş Destanı'nın altında yatan EN ÖNEMLİ FAKTÖRDÜ. Bu cevap medya kanalıyla çok geçmeden dünyaya duyurulacak ve bu cevabı anlayanlar, Çeçenya zaferinin altında yatan sırrı da kavramış olacaklardı.

Çok geçmeden kalabalık arasında bir dalgalanma oldu ve kalabalık iki yana doğru açıldı. Ömer Hasahanov arabayla camiye doğru yaklaşıyordu. Herkes heyecandan nefesini tutmuş bekleşiyordu.

Hemen ardından dört-beş komutan arkadaşı ve birliği geliyordu. Arabadan çıkan Ömer, ağır ağır caminin avlusundaki demir masaya doğru ilerledi.

Masanın yanına gelince bir an için durdu. Cebinden çıkarttığı bir pusulayı yanındaki komutana uzattı:

– Şunu Yasin ile Kerim'e ulaştırabilirsen çok sevinirim dedi.

Ardından montunu çıkarıp masa üstüne sırt üstü uzandı. Görevli mücâhid Besmele çekip ilk darbeyi indirdi.

Artık meydanda toplanan halkta merak ve heyecanın yerini sevgi ve merhamet almıştı. Birçoğunun gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Sanki her biri o darbeleri sırtına yemişçesine sopanın her iniş kalkışında inliyorlardı.

Hele Kerim ile Yasin, inen darbeleri adeta beyinlerinden hissediyorlardı. Bu sırada ellerine Ömer'in verdiği pusula tutuşturulmuştu:

"Değerli kardeşlerim Kerim ile Yasin! Olayı mahkemeye intikâl ettirmekle beni ne kadar büyük bir vicdan azabından kurtardınız bilemezsiniz. Yoksa bu ıstırab beni uzun zaman kavuracaktı. Şimdi ise cezamı çekiyor olmamın verdiği rahatlıkla bu sopaları bir ilaç arzusuyla yiyeceğim. Fakat kâlbinizi kırdığımdan dolayı sizden özür ve helâllık dilemek için davetimi kabul etmenizi ricâ ediyorum."

Kerim ile Yasin birbirlerine baktılar. Şu anki duygularını, komutanları Ömer'e olan sevgilerini kâğıda dökebilmek gerçekten zordu. Son sopayı da yedikten sonra masadan hafifçe doğrulan komutanlarına bir an önce sarılabilmek için hızla ileri doğru atıldılar.

Ömer Reis ayağa kalkıp paltosunu giydi. O sırada Yasin, Kerim ve bir kaç komutan arkadaşı yanında peydâh olmuşlardı bile. Vicdanı hafiflemiş, yüzü gülen Ömer Reis sevgiyle arkadaşlarına sarıldı. Ve sağ yumruğunu havaya kaldırıp,

kainattaki tüm sistemlerin Allah'ın yönetiminde olduğunu tasdik ve teşhir edici, tüm isyankâr sistem ve zihniyetleri en çok korkutan silah olan Tekbîr'i haykırdı:

– Allahu Ekber!

Meydan tekbir sedâlarıyla inliyordu. Zulüm Neronlarını çatlatırcasına... İlâhî adaletten kıl kadar ayrılmayarak zulmün en ufağına dahi meyletmemişler, böylece zalimlere karşı "Birlik" kılıcını kuşanarak Allah'ın Nusretini celbetmişlerdi.

21.

Bir akşam üzeri Kafkas bozkırlarında üç atlı dolu dizgin gidiyorlardı. Hâllerinden telâşlı oldukları beliydi. Atlılardan ikisinin yüzü, gözler hariç kaşkolla tamamen kapalı olduğundan kim oldukları belli olmuyordu. Diğerinin Gorskoye Muhtarı Mansur Ağa olduğu kıyafetinden ve yanından hiç ayırmadığı gümüş kabzalı hançerinden belliydi. Atlılardan biri sordu:

– Ne dersin Mansur Ağa? Yatsıya köye varabilecek miyiz?

– Fazla yolumuz kalmadı yiğidim. Yarım saate varmaz köyde oluruz.

– Neleri soracağını bittamam belledin mi Mansur Ağam?

– Belledik elbet yiğidim. İhtiyarladık diye bunamadık ya!

– Kızma Mansur Ağam! Görevin ehemmiyetine binâen soruyoruz.

Yarım saat sonra bir karaltı Abaza Murad'ın kapısını çalıyordu. Kapıyı tedirginlikle açan Murat karşısında ka-

dîm dost Mansur Ağa'yı görünce sevinçle içeri aldı. Fakat bir iş için geldiği de gözünden kaçmamıştı.

Mansur fazla nazlanmadan konuya girdi. Mücâhidlerden ezberlediği soruları tek tek soruyordu. Ekseriyyetini almanın sevinci ile, Murad'ın onca ısrarına rağmen onunla vedalaşıp, köyün mezarlığında kendisini bekleyen Talgat ile Levani'ye koştu. Mezarlığa vardığında Talgat ile Levani heyecanla etrafını aldılar.

– Ne oldu? İstediğimiz bilgileri aldın mı, diye sordu Levani.

– Hem de kaymaklı tarafından. Bizim Murat önceleri Sâlimov'un en mûtemet adamlarındanmış. Neleri sevdiğinden tutun, nelerden huylandığına kadar her şeyini biliyor.

Talgat:

– Hadi o zaman, bizi çatlatmadan anlat şunları.

Mansur ağa bütün öğrendiklerini anlattı. Talgat ile Levani ona yardımlarından dolayı teşekkür ettiler. Talgat:

– Artık vedalaşıp ayrılalım. Sen yoluna, biz yolumuza.

Sarılıp kucaklaştılar. Levani tam atına binmek üzereydi ki, Mansur ağa hayvanın yularını tuttu:

– Ne yapıyorsun? Az ötede Evliyaullah'tan Şeyh Osman Et-Tebrîzî Hazretleri yatıyor. Onun manevî huzurunda ata binip nal sesleriyle merkadini rahatsız etmek yakışık almaz.

Levani:

– Bunu baştan niye söylemedin? Az kalsın bir edepsizlik yapacaktık.

– Ben bildiğinizi sanıyordum. Herkes tarafından bilinen birisidir.

Talgat:

– Bizim buralı olmadığımızı unutuyorsun galiba.

– Kusura bakmayın candaşlar! Beni insanların kendi rızaları ile şekillendirdikleri zihniyetleri (Dinî) ilgilendirdiğinden diğer bir takım kaderî ve kazâî tasniflere fazla dikkat etmiyorum. Ondan dolayı milliyetinizi unutmuş olmamı normal karşılayın. Şimdilik atlar sizde kalsın. Göreviniz bittikten sonra köye getirirsiniz.

Bu cevap kırk-elli ayrı milletin yaşadığı müslüman Kafkasya'nın asırlardır neden Rus zulmü altında inim inim inlediği, bir buçuk milyarlık İslâm âleminin neden elli küsûr parçaya ayrılmış "Kızıl lokmalar" hâline geldiğine teması açısından çok mânidardı.

Mansur ağa ile vedâlaşıp ayrılan Talgat ile Levani, Şeyh Osman Hazretlerinin mezarına bir Fâtihâ okuduktan sonra tekrar yola koyuldular.

.....

Öbür akşam Nurdi Salimov'un kapısı iki Rus binbaşısı tarafından çalınıyordu. Salimov, o bölgenin en zenginlerindendi. Ruslar geldikten sonra malına bir şey olmasın diye onlara yalakalık yapmış, binalarından birkaç tanesini Rus subaylarının emrine vermişti.

Dudayev ve mücâhidlerin aleyhtarı her türlü hareketi destekliyor, Zavgayev'in Ruslarla dostluk hâlinde ülkeyi felâha kavuşturacağını ateşli bir şekilde savunuyordu.

Aynı zamanda çok kurnaz ve çok iyi konuşan bir adamdı. Halktan yana görünür, elâlemin içinde üç-beş fakire yardım eder, bir sakat veya bir ihtiyar görse hemen koşup koluna girer ve onu gideceği yere götürürdü. Bu gibi hareketleri ve yaldızlı sözleriyle halkın sempatisini kazanmıştı.

Bir de her zaman Şeyh Şâmil'in yaptıklarıyla övünür, onun soyundan geldiğini iddia eder, bunu ispat için de Şeyh Şâmil Hazretleri'nin kısa kılıcını -her nereden bulmuşsa- eşrâfa gösterirdi.

Riyâsıyla hakikatinin çeliştiğini gözlerden kaçırmak için de "Evet Şeyh Şâmil'in yaptıklarına tamamen katılıyorum. Fakat şimdi durum değişti. Rusya artık Cumhuriyetle yönetiliyor, milletlere muhtar idare hakkı tanıyor. Ayrıca bu savaşta Çeçenya yalnız bir durumda. Şeyh Şâmil zamanında olduğu gibi diğer Kafkas milletleri yanında yer almıyor.

Bütün dünyada siyaset silahının etkin olduğu bir dönemde, kalkıp Rusya gibi dünyanın ikinci büyük süper gücü olan bir ülkeye savaş açmak son derece yanlış.

Bakın Zavgayev bizden birisi. Ruslar "Artık savaş bitsin, seçim olsun biz de Çeçen topraklarından çekilelim" diyorlar. Ben Dudayev'e de tamamen karşı değilim, niyetinin temiz olduğuna inanıyorum, fakat Çeçenya'nın geleceği için riyaset sevdasını feda etmesi lâzım" diyerek hem kendini temize çıkarırken, hem de Dudayev ve arkadaşlarının makam sevdası uğruna Çeçenya'yı mâceraya sürüklediklerini îmâ etmeye çalışıyordu.

Talgat bunları düşünürken "İkili oynayana karşı, ikili oynarlar. Âkîbetin senden intikam alacak Salimov şerefsizi." diye geçirdi içinden.

Kâhya içeriden seslendi:

– Kim o?

– İki Rus binbaşısıyız. Salimov'u ziyarete geldik.

Kâhya kapıyı açıp yerleri yalayacak kadar eğildi:

– Ooo buyursunlar efendim, buyursunlar! Hoş geldiniz, safâlar getirdiniz Kahraman Rus Ordusunun subayları!

– Kulağımızın zarını patlatacağına efendine haber ver, bizi karşılamaya gelsin! Ayrıca çok acıktık, şöyle mükellef bir sofra kur da, midemizin gurultusu dinsin.

– Emredersiniz efendim! Başüstüne!

Çok geçmeden Salimov apar topar aşağı inmiş ve vıcık vıcık yağ çekmeye başlamıştı. Bizimkiler renk vermiyorlar, Salimov'a karşı biraz sert davranıyorlardı. Salimov kuşkulanmıştı. Her zaman güler yüzle ve saygılı ifadelerle konuşan Rus subayları acaba neden böyle davranıyorlardı? Ufak tefek olanı bir ara "Yukarıdan gelen bir emirle" diye bir şey gevelemiş, bu laf Salimov'un yüreğini hoplatmış, fakat belli etmemeye çalışmıştı.

Bir müddet sonra kâhya yemeğin hazır olduğunu bildirip, Binbaşıları mutfağa davet etti. Binbaşılar ayağa kalkarken Salimov:

– Arzu ederseniz size eşlik edebilirim efendim!

İri yarı olanı:

– Yoo, yoo! Hiç zahmet etmeyin. Bizim öyle saplantılarımız yoktur. Tok karnına yemek hazımsızlık yapabilir.

Salimov iyice işkillenmişti. Hallerinden gelmesini istemedikleri belliydi. Üstü kapalı ısrar etti:

– Gerçi o kadar da tok değilim. Biraz atıştırsam, fena olmaz.

Ufak tefek olanı:

– Hayır, kabul edemeyiz. Sırf bizim yalnız ve keyifsiz bir şekilde yememiz için yalan söyleyip sağlığınızı tehlikeye atıyorsunuz. Hem biz başbaşa yemeyi de severiz.

Subayın bu sözleri ve delici bakışları karşısında Salimov fazla ısrar etmedi, fakat şüpheleri iyice artmıştı. Binbaşılar mutfağa geçtikten sonra kâhyayı çağırıp kulağına fısıldadı:

– Gizlice mutfağın kapısına yanaş ve konuşulanları dinle bakalım, acaba ne diyorlar.

Talgat ile Levani mutfağa gidip yemeğe oturduktan sonra birbirlerine gülümsediler. Salimov'un içine şüpheyi atmışlardı. Sıra gerisini beklemeye kalmıştı. Bir müddet çatal, kaşık seslerinden başka bir ses duyulmadı oturdukları sofradan.

Ardından Levani, Talgat'ın işaretiyle yerinden kalkıp sessizce gitti ve mutfağın kapısının altına kulağını dayadı. Talgat ise Levani karşısındaymış gibi seslendi:

– Hey Şaşa! Git kapıyı aç bakalım etrafta kimse var mı? Kimsenin bizi dinlemesini istemem doğrusu.

Bu lafın ardından kapının arkasında ufaktan bir hışırtı oldu. Levani hassas kulaklarıyla bunu işitmişti. Ses, sağa doğru uzaklaşıyordu. Orada dolap olduğuna göre onun arkasına saklanmış olmalıydı.

Yerinden kalkıp kapıyı açtı. Etrafa şöyle bir baktı:

– Kimse yok. Rahat konuşabiliriz.

Bu cümle aslında "Bizi bir dinleyen var. Çakmadık gibi davranıp konuşabiliriz" anlamına geliyordu.

Levani kapıyı kapatıp yerine oturdu:

– Şu Çeçenler'den nefret ediyorum. Hepsini doğrayasım geliyor.

– Haklısın. Bizden görünenler bile kuvvetliyiz diye böyle davranıyorlar. Yoksa bizi arkadan hançerlemekte bir an dahi tereddüt etmezler.

– Bu işi hâllederken çok dikkatli olmak gerek. Çünkü "Yukarıdakiler" bu olayı Çeçen âsîlerin üstüne yıkmaya çalışacak. İz bırakmamalıyız.

– Mükemmel bir şey olur bu. Sen yap, suçu başkasına at.

Levani bir göz kırptı ve bağırdı:

– Hey kâhya!

Bu arada elini kuru pasta tabağına vurup tabağı yere düşürdü. Bir çeyrek dakika sonra kapı açılmış, kâhya içeri girmişti. Anlayacaklar diye ödü kopuyordu. Titreyerek sordu:

– Buyrun efendim. Beni emretmişsiniz?

Levani eliyle içkiyi göstererek:

– Ne bu be?! diye çıkıştı. İçki mi, sirke mi? Ekşilikte, suratından aşağı kalır tarafı yok.

– Elimizdekinin en iyisi o efendim.

– Orantus marka viski yok mu?

– İnanın öyle bir içkinin ismini bile duymadım efendim.

Levani suratını buruşturdu:

– Kes sesini ahmak herif. Orman kaçkını! Sen daha ne duydun ki? Kaldır şu turşu suyunu, gözüm görmesin!

Talgat:

– Pastayı masanın kenarına koymuşsun. Yere düştü işte. Ben böyle pis yerde fazla durmak istemem. Çabuk yerleri temizle.

Kâhya bir an önce efendisine koşup duyduklarını haber vermek istiyordu. Fakat bizimkilerin bırakmaya pek niyetleri yoktu.

O işini bitirmeden Talgat ile Levani sofradan kalktılar. Salimov'un bulunduğu odaya girdiklerinde zavallı adam biraz korkmuştu. Kâhyayı beklerken karşılarında onları görünce çok şaşırmıştı. Fakat saygıda kusur etmedi:

– Âfiyet olsun beyzâdelerim. Dilerim fakirhânemizin yemekleri sizleri memnun etmiştir.

– Yemekler memnun etti de, sen etmedin Bay Salimov!

Salimov sarardı:

– Bu ne demek oluyor beyzâdelerim?

Talgat:

– Lâfı uzatmadan konuya girelim Bay Salimov! Aldığımız istihbarata göre âsîlere yardım ediyormuşsun.

– Nasıl olur!? Tüm bunlar birer iftira. Sâdâkatimizi herkes biliyor.

– Mâdem öyle isbat et.

– Nasıl isbat edeceğim?

– Bize sadâkatini isbat etmen için Yirmi beş bin dolar yardım edeceksin. Ayriyyeten evi arayacağız.

– Fakat ben bu kadar parayı nereden bulacağım? Yemin ederim ki beş bin dolardan fazla param yok. Onunla da bir iş yatırımı yaptım.

Salimov ağlanıp sızlanmaya başladı. Levani silahı beynine dayadı ve:

– Düş önümüze köpek, dedi.

Beraberce yukarıya çıktılar. Talgat:

– Aileni derhal bir bahane bulup evden uzaklaştır. Biz yan odadan seni dinliyor olacağız. Eğer bir yanlışını yakalarsak kendini ve aileni ölmüş bil. Bizden kurtulsan bile koca Rus ordusunun elinden kurtulamazsın ya. Ona göre akıllı davran.

Salimov yatak odasına geçip karısına, evde gizli bir işleri olduğunu, bu akşamlığına çocuğunu alıp bir komşuya gitmesini söyledi. Karısı, kocasının böylesine kirli işlerini bildiğinden itiraz etmeden giyinip evden ayrıldı.

Karısı çıktıktan üç saniye sonra Talgat ile Levani odaya daldılar. Talgat buz gibi bir sesle:

– Gardrobu aç, dedi.

Salimov'un yüzü balmumu rengine dönmüştü. Elleri titreye titreye gardrobu açtı.

– Şimdi arkasını da açarak gizli bölmeyi meydana çıkart dedi Talgat. Salimov karşısındakilerin her şeyi bildiklerini anlamıştı. Kuzu kuzu itaat etti. Talgat:

– Şimdi anahtarı çıkartacak mısın, yoksa beyninde bir anahtar deliği mi açalım?

Bilmedikleri tek şey anahtardı. Malını o kadar seviyordu ki, anahtarın nerede olduğunu, değil Abaza Murat'a, ailesine bile söylememişti.

– Malımı aldıktan sonra beni öldürmeyecekiniz değil mi? diye inledi.

Talgat:

– Eğer emirlerimize itaat edersen öldürmeyeceğiz.

Gardrobun tokmağını çevirdi. Biraz sonra tokmak eline gelmişti. Pirinçten yapılma bir tokmaktı bu. Dolabın kapağına gömülen ağız tarafından rakamlar vardı. Bir süre tokmağın ağzını çevirdi. Üç kademeli şifreyi yerli yerine getirdikten sonra, tokmağı baş aşağı tuttu. Anahtar eline düşmüştü. Talgat ile Levani bu kadar emniyet tedbirine doğrusu çok şaşırmışlardı.

Anahtar olmadan gömme çelik kasayı, yerinden oynatmak mümkün değildi. Çıkan parayı saydılar. Otuz beş bin doları buluyordu. Talgat:

– Şu sandığı aç, dedi.

Salimov:

– Namusum üzerine yemin ederim ki orada para yok. Bütün servetimi aldınız. Gayrı ne istiyorsunuz benden?

Talgat ilikleri donduran bir sesle:

– Bu dünyadan bıktın galiba.

Salimov'un ensesinden soğuk terler boşanıyordu. İçinden bilmediklerini temennî ede ede sandığı açıp içindekileri boşaltmaya başladı. İçini tamamen boşalttıktan sonra bizimkilere döndü:

– İşte bakın beyzâdelerim. İçinde çamaşırdan gayri bir şey yok.

Talgat:

– Bizi çocuk mu belledin Salimov yalancısı? Sandığın altındaki gizli bölmeyi aç da, çamaşırdan başka bir şey var mı yok mu görelim.

Salimov bunları nasıl öğrendiklerine hayret etti. Sandığın alt bölmesini açıp, Şeyh Şâmil Hazretlerinin kısa enli kılıcını çıkarttı. Murassa kılıcı Talgat ile Levani'ye sunarken pişkin pişkin sırıtıyordu:

– Aslında ben bunu bizzat Orgenerâl Graçov Hazretlerine götürüp hediye edecektim. Onun için size söylemeyip sürpriz yapmak istedim.

Fakat karşısındaki Talgat'ın hiç güldüğü yoktu. Yatağın üzerinden bir yastık alıp, ağır ağır Salimov'un üstüne yürümeye başladı. Salimov işin ciddiyetini anlamış geri geri gidiyordu.

– Ama diye kekeledi. Beni öldürmeyeceğinize söz vermiştiniz.

Levani bir anda üzerine atılıp Salimov'u yere yıktı. Talgat şimşek hızıyla elindeki yastığı adamın ağzına kapamış, göğsüne oturmuştu. Yastığın üstünden ağzına silahı dayadı:

– Ulan köpek! Senin bozduğun binlerce söz bir yana, karşımızda iki kere yalan söyledin. Biz bir kere yalan söylemişiz çok mu? Bu biir! Bizi yıllarca uğraştıran Şeyh Şâmil gibi bir adamın kılıcını saklamak ve onunla övünmekle, bizden yana gözüküp bize ihanet etmen, beş yüz kere ölümünü hak ettirir. Bu ikii! Hiç kimseye verdiği söz, Rusya devletini bağlamaz. Bu üüüç!

Silahını üç kez ardı ardına ateşledi. Yastık susturucu vazifesi gördüğünden fazla ses çıkmıyordu.

Levani, Talgat'ın kulağına fısıldadı:

– Kâhyanın bizi izlediğinden eminim.

– İyi, iyi. Artık bu pisliğin ölüsü Rusların başına belâ olacak desene.

– Hem de nasıl. Karganın leşi, diğer kargaların epey başını ağrıtacak.

– Şimdi vakit kaybetmeden buradan ayrılalım. Nasıl olsa plânın bundan sonrasını kâhya tamamlayacak.

Kılıcı ve paraları alıp hızla oradan uzaklaştılar. Yakın bir yerde mola verip eski Binbaşı kıyafetlerini çıkardılar ve yeniden Çeçen milis kıyafetine büründüler. Şimdi hedefleri gelişmelerden Şâmil Bayasev'i haberdar etmekti.

Öbür günden itibaren Salimov'u Rusların öldürdüğü haberi etrafa yayılmıştı. Ruslar bu haberi yalanladılar, fakat bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Zaten kâhya Rusların bu işi mücâhidlerin üzerine yıkacaklarını ta o geceden öğrendiğini söylemiş, tanıdıklara olayı tafsilatlı bir şekilde anlatmıştı. Salimov'un ailesi de kâhyayı tasdik ediyordu.

Nurdi Salimov'un avânesi ile, o havâlide işbirlikçiliğe yeltenen münafık tipler, bu hadise ile iyice tedirgin olmuşlar, Ruslar ile alâkalarını yavaş yavaş kesmeye başlamışlardı.

Şâmil, Talgat ile Levani'nin getirdiği para ile Şeyh Şâmil'in murassa kılıcına çok sevinmişti.

– Allah'a şükürler olsun ki, onun gibi bir insanın kılıcını Salimov gibi bir münafığın elinde bırakmayarak ceddimizin rûhunu şâd etti dedi.

Talgat ile Levani'nin gâzalarını tebrik edip, sırf din kardeşi oldukları için hayatlarını hizmetlerine seren bu insanları sevgi ve muhabbet ile kucakladı.

-İKİNCİ KİTABIN SONU-